Nr. 5 - februarie 2008 - Pret 5 lei

Sci-Fi magazin

IADUL E ACOLO UNDE NU EXISTĂ DUMNEZEU
Ted Chiang
PREMIILE: HUGO și NEBULA 2001

FIUL EUREMEI
R. A. Lafferty
PREMIUL HUGO 1973

Charlie Rosenkranz
Walter Jon Williams
Charles Sheffield
Paul di Filippo
Paul E. Martens
William Meikle

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Gabi Ioniţă
Mirela Oniciuc
Tudor Chiriac
Oana Cercel

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Ilustraţia copertei:
© Simon Spoon, James Steidl
Agency: iStockphoto.com

Scriitorul de după amiază

de George Lazăr

George Lazăr este directorul Sci-Fi Magazin şi al cotidianului Monitorul de Botoşani.

Pentru cine nu ştie încă, meseria de scriitor în România este la fel de rară ca aceea de xenobiolog sau specialist în antimaterie. Chiar mai rari, poate, sunt scriitorii de literatură SF. Potenţialul creator naţional există însă, provenind, dacă nu din altceva, măcar dintr-un procent statistic de distribuţie a talentului care, fireşte, nu ţine seama de graniţe. Lipsa cronică a produselor literare SF autohtone are multiple cauze: tirajele reduse, preţul mare al cărţilor, lipsa de motivaţie a autorilor. Pentru cine nu ştie, o editură consideră că a făcut un tiraj bun dacă reuşeşte să vândă două mii de exemplare. Microscopic, nu-i aşa, doar ştim că suntem parte a unui popor de peste douăzeci de milioane de oameni! Însă lumea nu mai are chef de citit. Iar cât despre preţuri, dintr-un salariu mediu pe economie se pot cumpăra câteva zeci de cărţi faţă de câteva sute, în Europa occidentală şi vreo mie în State. În vreme ce motivaţia autorilor se traduce în cel mai bun caz în o parte infimă din preţul de copertă, uzual şapte procente, onorariu care nu reflectă nicidecum zgârcenia editorilor (nevoiţi să plătească alte cincizeci de procente librarilor care vând cărţile) dar al cărui rezultat este o sumă care, împărţită pe lunile necesare scrierii unei cărţi, iese ceva mic, mai mic decât ajutorul social plătit de stat persoanelor defavorizate.

Din acest motiv, autorii de literatură SF din ţară sunt, aproape fără excepţie, scriitorii de după amiază, în restul timpului muncind cinstit pentru a-şi câştiga pâinea. Ori

dintr-un hobby este puţin probabil să iasă mare lucru. Norocoşii, numărabili pe degete, lucrează în domenii cumva înrudite, adică în redacţii de ziare şi reviste sau la edituri, fără ca asta să însemne că le rămâne mai mult timp pentru a-şi scrie poveştile.

Este incontestabil rolul cenaclurilor din care, postrevoluţionar, nu au mai prea rămas, cu câteva notabile excepţii. Şi ele însă parcă s-au micşorat, iar rolul lor s-a diminuat, poate şi pentru că nu mai au ceva concret de oferit, măcar şansa la un roman, culegere de povestiri, acces în vreo publicaţie specializată, ca pe vremuri.

Fără excepţie de această dată, toţi scriitorii români de SF sunt pasionaţi şi cred în ceea ce fac, indiferent de gradul de notorietate sau consacrare.

Din păcate, doar simpla pasiune nu rezolvă multe alte probleme care au făcut din autorii români o sperietoare, deopotrivă pentru editori şi pentru cititori, indiferent dacă unele scrieri – rare – primesc pe nedrept acest stigmat.

La toate s-ar mai adăuga şi o anumită încrâncenare din partea editorilor, pentru care literatura SF s-a sfârşit la Dune şi Fundaţia, cărţi care au adus vânzări şi profit. Din acest motiv, prea multe pentru a fi spuse aici, nume mari ale SF-ului mondial au rămas necunoscute românilor, lipsă tradusă şi printr-un soi de lipsă de cultură de gen care ar fi putut ajunge la potenţialii scriitori autohtoni.

De când scoatem această revistă, am primit şi câteva povestiri, propuse spre publicare. Din păcate, nu am găsit încă una care să fim convinşi că v-ar plăcea s-o citiţi. Am primit din cam tot registrul: de la povestioare puerile, lipsite de vlagă, pastişând conştient, sau poate nu, vreun film, până la chestiuni elaborate, scrise scorţos, cu nuanţe subtile, adânci, din cele care îşi pun în dificultate sau chiar îşi complexează cititorul. Am mai primit şi mostre de literatură, frumoase, însă fragmentate, a căror legătură cu SF-ul era expediată vag, prin vreo metaforă de o subtilitate discutabilă.

Poate e normal, poate e rău, poate aşa e mersul evolutiv sau involutiv al lucrurilor. Poate o fi vina

anglosaxonilor, atât de tare specializaţi în acest gen literar, asemeni chinezilor în produse ieftine – încât nu mai pot fi ajunşi din urmă.

Cu toate acestea, pentru SCI-FI Magazin, ne vedem nevoiţi ca marea majoritate a povestirilor pe care le citim din antologiile americane pentru a le selecta spre traducere şi publicare, să le dăm, fără regret, deoparte.

Cuprins

Preempţiune

Charlie Rosenkranz

Trăieşte în Los Angeles şi e interesat de ştiinţă şi science fiction de la 12 ani de când şi-a luat primul telescop. A avut mai multe afaceri, de la instalare de antene de satelit până la imobiliare, împrumuturi bancare sau estimare de costuri în construcţii.

Povestirea care urmează a fost publicată chiar în primul număr al revistei Analog. Este scrisă în vechea tradiţie SF, cu umor, răsturnări de situaţie şi final neaşteptat şi descrie o violentă vizită a extraterestrilor pe Pământ.

————————————

Într-o dimineaţă strălucitoare de aprilie, zborul unui Boeing 757 se apropia de destinaţie, aeroportul internaţional Houston din Las Vegas, când o porţiune din burta avionului se dezintegra. Unda de şoc rezultată şi lipsa părţii exterioare a avionului au dus la prăbuşirea acestuia pe suprafaţa neiertătoare a pământului, chiar aproape de pistă.

La trei mile în direcţia sud-sud vest, un localnic, care tocmai termina de tuşit în telefon şefului său, simulând o răceală, ducea cu maşina doi amici şi un câine, Spartacus, la concursul Monster Truck Pull, când SUV-ul lui se vaporiză. Din partea din faţă, rămăseseră doar radiatorul şi câteva piese. În spate, supravieţuiseră un picior şi jumătate din cadrul de metal roşu lucios şi crom sclipitor, împreună cu o treime din rezervor. Benzina rămasă explodă, aprinzând o frizerie şi incinerând figura zâmbitoare a primarului de pe panoul de carton – un autointitulat om al poporului, ocupat cu o încercare coruptă de a fi reales.

În partea de nord, un circ ambulant, care deocamdată staţiona, îşi pierdu una dintre cele mai mari rulote, când o bucată sferică de opt picioare din mijlocul ei dispăru ca prin farmec. Cele două capete ale rulotei au zburat în direcţii opuse, distrugând două corturi valoroase aflate în centru, dar de data asta nu izbucni niciun incendiu.

În centrul oraşului, un psiholog veterinar încerca să găsească sensul profund al pierderii respectului de sine şi să rezolve un caz de scărpinare acută. Când se pregătea să-şi încaseze onorariul, psihologul şi prezicerile sale au părăsit cu totul pământul. Zona sferică de opt picioare[1]^1 a suprafeţei de dezintegrare – unde corpurile solide se transformă instantaneu în gaz – a distrus, de asemenea, candelabrul vecinului din apartamentul de dedesubt. Deşi ferestrele din apropiere au sărit în aer, majoritatea căldurii şi a forţei de dezintegrare au dispărut în mod inexplicabil, cu psiholog cu tot.

Panica se instală odată cu apariţia într-o succesiune rapidă a sute de incidente asemănătoare pe tot cuprinsul Houston-ului. Dar panica aceasta nu se limită la Houston sau la întregul stat Texas. Acelaşi lucru se întâmpla în toate celelalte state şi în fiecare ţară de pe Terra.

* * *

Alergând prin tunel, gărzile de corp îl luaseră aproape pe sus pe Andrew Harrison, încercând să-l protejeze. Au reuşit să ajungă, într-un final, până la lift. Peste zgomotul făcut de mecanismul uşii, Harrison auzi uşa de oţel bufnind, şi simţi vibraţia sub picioare.

— Aproape că mi-ai smuls braţul din încheietură, spuse el încruntat agentului din stânga sa.

— Îmi pare rău, domnule Preşedinte. Voi fi mai atent data viitoare.

— Data viitoare? Scrie-ţi o directivă: nu va mai exista niciodată o dată viitoare.

---

[1] picior (foot) – unitate de măsură egală cu 0,3048 m

Se uită în jur. Buncărul era spaţios, dar totuşi se simţea înghesuit, de parcă ar fi fost exilat într-o baracă, lângă garajul din curtea cuiva. Niciodată nu fuseseră atât de subumane, atât de asemănătoare cu locuinţele de mâna a doua, aceste buncăre care costau contribuabilii atât de mulţi bani. Merse spre un alt individ de la Serviciile Secrete, aşezat la masa de conferinţe în faţa unui computer, lovind uşor în tastatură cu mâna dreaptă, în timp ce vorbea în mâneca stângă.

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu ştim, domnule Preşedinte. Un fel de atac de înaltă tehnologie. Explozii sau dezintegrări sau… nu ştim ce sunt, dar au loc în toată ţara.

— Cum adică *în toată ţara*!

— Peste tot, domnule. Sunt mii. Atât de multe încât nici nu le mai putem număra. Sunt rapoarte care vin din fiecare oraş al Statelor Unite.

— Dumnezeule!

Genunchii săi au devenit nefolositori ca furtunurile de grădină cu sursa de apă tăiată. Se prăbuşi într-un scaun. În ultimele minute de haos, i se spusese doar de explozii inexplicabile în D.C., inclusiv de una pe trotuarul din faţa Casei Albe.

— Cine face asta?

— N-avem nicio idee, domnule.

— Adu-l aici, imediat, pe Swick. Şi localizează-i pe directorii de la CIA şi FBI.

Îşi schimbă scaunul şi apucă telefonul.

— Aici e Harrison. Dă-mi-l pe McNab. Acum.

Se auzi în aparat secretarul Apărării:

— Andy, eşti OK?

— Ce se întâmplă? vru el să ştie, fără să-i pese de politeţuri. Cine ne atacă?

Prima replică pe care a primit-o a fost o linişte deplină. A doua replică a fost:

— Nu avem absolut nicio idee.

— Cum? Asta e tot ce poţi să faci?

— Andy, uite ce e. Avem câteva mii de oameni care se ocupă de aceasta. Plus oamenii din toate celelalte agenţii, care pot da o mână de ajutor. Până acum... nimic. Sunt distruşi oameni şi clădiri peste tot, şi nu este nici cel mai mic semn să aflăm cum şi de ce.

— Inacceptabil. Vreau răspunsuri. Cine este în stare să facă aşa ceva?

Din nou, linişte.

— Nimeni. Această tehnologie este cu mult avansată faţă de ceea ce am crezut noi că e posibil.

Harrison îşi simţi mâinile reci, chiar dacă gâtul îi devenea mai fierbinte. Simţi din ce în ce mai mult impulsul de a-şi insulta vechiul prieten – de a începe să ţipe pentru a se elibera de durerea care îi îneca gândurile. Dar nu a avut această şansă.

— Stai un minut, Andy. Primim acum nişte date. Aşteaptă puţin.

Când McNab, secretarul Apărării, reveni la telefon, vocea lui tremura.

— Domnule Preşedinte, începu el, cu voce oficială, ceea ce nu era semn bun. Atât NASA cât şi Apărarea Aeriană confirmă apariţia unui număr de obiecte neidentificate care orbitează în jurul Pământului.

Dându-şi seama că ceea ce este de neînţeles trebuie să devină cumva de înţeles, Harrison se repezi înainte, cu o figură îngheţată de neajutorare totală.

Informaţiile veneau una după alta: altitudinea estimată a navelor inamice – 800 mile; 17 nave localizate până în prezent, aflate în afara razei de acţiune ofensivă; distrugeri prin vaporizarea unor zone sferice; diametrele zonelor de impact de 8 până la 50 de picioare; rapoarte similare primite de la alte ţări; metodologie necunoscută; sute de mii, poate milioane de atacuri înregistrate până acum; niciun tipar al atacurilor; metropole, oraşe, comunităţi aflate în haos, în toată lumea.

Telefonul părea că devine mai greu, devenind o povară dificilă. Preşedintele era stors de puteri, iar capacitatea de a gândi îi dispăruse. Îi era anihilat impulsul de a nu ceda

niciodată, de a nu se retrage dintr-o bătălie. Într-o stare de apatie amorţită, îşi văzu sfârşitul propriei vieţi, sfârşitul familiei şi al întregii omeniri. Secretarul Apărării, îngrozit şi neajutorat, l-a întrebat dacă are nişte sugestii, iar asta nu era ceea ce vroia el să audă.

Nu răspunse nimic. Tot ce putea face era să se întrebe cum să spună *„Ne predăm”* în limba pe care o vorbeau atacatorii, dacă, într-adevăr, vorbeau vreo limbă.

* * *

Directoarea FBI fusese rănită, lovită de cioburile de sticlă provenite dintr-un atac. Nu se ştia nimic de ea de când au început atacurile, pentru că îşi luase concediu medical, prelungindu-l cu o vacanţă în propria casă din Easton, Maryland, dincolo de Chesapeake. Doi analişti CIA, Kimmells şi Blix, studiau cu atenţie rapoartele de pe laptop-urile lor, aruncând, din când în când, priviri agitate către Preşedinte. Acesta îi supraveghea suspicios. Ei ar trebui să fie oameni de încredere: erau analişti de carieră, dar Preşedintele era cam paranoic pe moment. Oamenii din jurul lui nu îi răspundeau la întrebări, iar răspunsul la întrebări constituia responsabilitatea de bază a oamenilor din jurul lui. Cu toţii ar fi trebuit să ştie asta până acum.

În plus, convorbirile de urgenţă cu alţi conducători din lume au fost la fel de inutile. Ruşii, chinezii şi diferiţi lideri NATO nu puteau să facă altceva decât să confirme faptul că şi ei îndură aceeaşi soartă. Au fost cu toţii de acord să adopte o poziţie fermă împotriva agresiunilor, să nu cedeze nici măcar un inch. Nefolositoare poziţie.

Preşedintele privi spre dreapta.

— Trebuie să apar în direct şi să spun ceva. Ceva care să calmeze şi să liniştească oamenii. Ei se aşteaptă să fie conduşi, cer şi merită acest lucru. Dacă supravieţuim, dacă nu ne prăjim cu toţii, îmi vor întoarce spatele şi mă vor arde la alegerile din noiembrie.

Cel care îi scria discursurile, palid ca un mort, încuviinţă din cap, privind un carneţel gol. Trei ecrane TV, aflate sus pe perete, arătau imagini tremurate – rapoarte nesfârşite

cu informaţii majore despre distrugeri minore de pe toate continentele. Pe un post, erau intervievaţi nişte cetăţeni. O femeie spunea: *E total nedrept. Noi nu am făcut nimic nimănui, iar ei ne tot bombardează. Ar trebui să ne… ascundem, sau ceva de genul ăsta? Aş fi foarte nervoasă, dacă n-aş fi total îngrozită. Ce să fac acum?* Alţi intervievaţi erau la fel de confuzi şi nedumeriţi.

— Nu are nicio noimă, domnule, se auzi o voce din partea cealaltă a mesei. Bernard Swick, consilierul Siguranţei Naţionale, era în mod vizibil zdruncinat, bărbia îi tremura, iar maxilarul inferior i se clătina. Tehnologia lor e atât de avansată, continuă el, încât nu putem nici pe departe să ne dăm seama cum funcţionează şi nu avem nici cea mai mică idee despre ea. Nu există nicio rază detectabilă sau transmitere de energie. Ar fi putut să ne şteargă de pe faţa Pământului până acum. Dar atacurile sunt complet la nimereală. Nu sunt îndreptate nici asupra infrastructurii cheie, nici asupra apărării sau tehnologiei de vârf. Sunt, mai ales, atacuri asupra populaţiei civile. Total haotic. Nu este nicio logică.

— Doar dacă ei nu vor să creeze teroare înainte să ne elimine. Doar dacă nu au cumva o altă motivaţie. Dacă. Dacă. Împreună cu secretarul Apărării trebuie să stabiliţi ce vor ei să facă şi cum vor să facă. Imediat. Găsiţi orice punct slab pe care să-l exploataţi. Oricare ar fi planul lor, aştept ca voi să-l anihilaţi. S-a înţeles?

— Da, domnule.

Swick se ridică să plece, moment în care cel de la Serviciile Secrete refuză să deschidă uşa buncărului, până ce Preşedintele nu se întoarse şi lătră la el să-i dea drumul.

Harrison se agăţă de gânduri aleatorii, încercând să le menţină pe fiecare nemişcate, ca şi cum le putea privi. Cel puţin soţia lui, Brittany, şi cei doi copii erau în siguranţă. Cel puţin deocamdată. Erau în alt buncăr – o peşteră a Unchiului Sam, având tot confortul. Dar ce însemna presupusa lipsă de sens din spatele acestor atacuri? Ce însemnau toate acestea? Înconjură masa şi se aşeză în faţa analiştilor de la CIA.

— Ce tipar există pentru aceste atacuri? Trebuie să fie ceva.

Kimmells îşi ţuguie buzele, gândindu-se, de parcă ar fi fost timp pentru cugetări nefolositoare.

— Ei bine, domnule Preşedinte, nu pot să spun că este vreun tipar după care atacă, dar am reuşit să deducem câteva lucruri.

— Care pot fi irelevante, în principiu, spuse Blix.

— Da, dar nu complet irelevante, adăugă Kimmells.

— E adevărat, zise Blix.

Kimmells privi spre stânga.

— Nu mă mai întrerupe. Îmi distragi atenţia.

Blix îşi închise gura şi se uită sfidător la perete.

— Vedeţi, domnule Preşedinte, majoritatea atacurilor au fost la suprafaţă. Case, maşini, parcuri, clădiri cu apartamente. Zona de distrugere este întotdeauna sferică. Şi, în mod obişnuit, de opt picioare, sau cam aşa ceva, în diametru.

— Dar nu întotdeauna, zise Blix.

Kimmells îi aruncă o privire tăioasă. Blix se întoarse la computerul său.

— Unele dintre aceste zone sferice sunt mai întinse.

Câteva. Dar sub nivelul solului, sunt *toate* mai întinse. Toate rapoartele despre atacuri asupra pivniţelor, beciurilor şi aşa mai departe, prezintă zone de atac de 20 de picioare sau chiar mai mult. Iar *adâncimea* pare să fie semnificativă. De exemplu, a fost un atac asupra unei clădiri cu birouri pe Strada K, la un etaj sub nivelul solului, de 20 de picioare în diametru. Câteva minute mai târziu, de partea cealaltă a aceleiaşi clădiri, un atac la două nivele mai jos a format o zonă sferică de *douăzeci şi opt* de picioare în diametru. Cam trist, de fapt: era un poliţist cu câinele său, foarte decorat, care investiga…

— Poliţistul, nu câinele, îi întrerupse Blix.

— Cum? spuse Kimmells, întorcându-se.

— Poliţistul era cel decorat. Clarificam, doar. Felul în care ai formulat propoziţia suna de parcă…

— Bineînţeles că poliţistul! Blix, nu eşti de niciun ajutor. Kimmells se întoarse spre Harrison. Ceea ce vreau să spun, domnule Preşedinte, dacă mi se permite să *termin*: cu cât este locul mai la adâncime, cu atât este mai mare sfera. Trase aer adânc în piept şi continuă. Ar putea însemna că îşi testează armele într-un fel sau altul.

— Dar credem că e puţin probabil, spuse Blix.

— Aşa este. Puţin probabil. Puteau să-şi fi testat armele oriunde. Nu aici şi acum, când se află în plin atac. Asta ar putea să însemne că armele lor necesită mai multă putere pentru a fi activate când suntem încercuiţi în cinci din şase direcţii de pământ şi rocă.

— Dar, de asemenea, e puţin probabil, zise Blix.

Kimmells oftă.

— Da. De asemenea, puţin probabil.

Harrison se aplecă înainte, la capătul răbdării:

— Treci la subiect. Care e cea mai probabilă concluzie?

— Ei bine, ar putea foarte bine să însemne că tehnologia lor de detectare şi/sau de ochire foloseşte date colectate multi-direcţional, după trei dimensiuni, şi, prin urmare, este mai puţin eficientă sub pământ.

— Nu înţeleg. De ce ar duce aceasta la explozii mai mari?

Kimmells îşi ţinea ridicate în aer degetele arătătoare şi se holba la spaţiul dintre ele, ca şi cum răspunsul s-ar fi aflat acolo, şi ar putea fi prezis locul lui exact.

— Dacă ei au dificultăţi în obţinerea unui bio-semnal sau în localizarea exactă a oamenilor, pur şi simplu ar putea să intensifice puterea şi să distrugă o zonă mai mare… teoretic vorbind.

Dificultăţi în obţinerea unui bio-semnal. Devenind puţin mai încrezător, Harrison spuse aproape în şoaptă:

— Există vreun raport cu atacuri la o asemenea adâncime?

— O, nu, domnule! Nici pe departe.

Harrison îşi simţi umerii mai relaxaţi, având o senzaţie puternică de speranţă. De abia atunci deveni conştient de ruşinosul fapt că cea mai mare parte din zbuciumul său

fusese legat de propria supravieţuire, şi nu de cea a poporului său american. Ştiind că în trecut aşa ceva l-ar fi făcut să se simtă vinovat, reuşi totuşi să nu dea frâu liber sentimentului de uşurare.

Blix chicoti.

— Din punct de vedere statistic, domnule Preşedinte, asta nu înseamnă foarte mult. La urma urmei, foarte puţini oameni lucrează la o aşa adâncime. Prin urmare, dacă atacurile sunt aleatorii, bazate pe probabilitate, va dura ceva timp până când…

— Da. Înţeleg logica ta, îl întrerupse Harrison.

Se termină cu sentimentul de uşurare. Îl privi pe Kimmells şi spuse:

— Există vreun tipar pentru aceste atacuri? Vreunul, măcar?

— Ei, bine, domnule Preşedinte, e atât de mult haos, încât e greu de spus. Şi sunt atât de multe date brute, încât e aproape imposibil pentru cartierul general să le sorteze pe toate. Ni se trimit toate informaţiile relevante de îndată ce sunt adunate. Drept ţinte au fost luate: case, birouri, clinici veterinare, saloane de înfrumuseţare, secţii de poliţie, avioane, parcuri municipale, ascunzători pentru vânătorii de raţe, zone urbane, rurale… de toate.

Harrison îşi coborî privirea, dar păstră ridicat degetul arătător drept ca să indice că a auzit suficient deocamdată. Îi trecu, rapid, nervos, prin minte imaginea unei raţe sălbatice care căuta cu disperare un loc unde să se aşeze, în încercarea de a găsi locul potrivit în această lume. Nu reuşi.

— Bine. Dar mărimea… zonei de contact? Ai spus că unele erau mai întinse.

Kimmells zâmbi, cu o grimasă timidă şi cam de fraier.

— Păi, cea mai mare raportată până acum a fost, în mod necaracteristic, deasupra solului, pe ceea ce eu şi Blix numim „autobuz încărcat cu fanatici orbi”.

— Glumeşti.

Harrison îi fixă cu privirea pe cei doi analişti, întrebându-se cine i-a angajat. Se întreba, de asemenea,

cum de se pricopsise el cu ăştia doi, din toţi oamenii, în plină criză.

— Autobuz încărcat cu fanatici orbi, repetă el, neîncrezător.

— Da, domnule, zise Kimmells. Se pare că era o cursă specială plină cu membri orbi KKK în drum spre petrecerea lor anuală în Biloxi, Mississippi. Merg acolo în fiecare an, de Paşte, pierzându-şi weekend-ul la jocuri de noroc. Atacul a lovit şoferul, pasagerii, întreg autobuzul şi o bucată zdravănă din autostrada Interstate 10. Estimăm un diametru de 60 de picioare. Şi o adunătură de alte maşini care veneau din spate şi au intrat direct în crater.

Harrison îşi frecă ochii, întrebându-se cum jucau orbii jocuri de noroc. Apoi se întrebă, din moment ce erau şi orbi, şi membri KKK, cum puteau ei să ştie că nu şi-au pus glugile de-a-ndoaselea. Se întreba, scuturând din cap, dacă cei de faţă îi produceau vreo impresie. Îl apostrofă pe Blix:

— De ce durează aşa mult încercarea de comunicare cu extratereştrii?

— Păi, domnule, la asta lucrăm, dar ducem lipsă de personal. Câţiva oameni au plecat acasă la familiile lor de îndată ce a început haosul. Iar câţiva încă mai dorm. Mare petrecere caraibiană noaptea trecută. Eu nu am fost invitat, dar... Aşteptaţi! zise el, uitându-se rânjind la ecranul calculatorului. Ca să vezi! Tocmai am fost informat că sunt pregătiţi! Chiar când ai nevoie de ceva, dacă încerci, câteodată, obţii ceea ce vrei. Îi spuneam lui Kimmells, aici de faţă...

— Taci odată şi pregăteşte-te să-mi trimiţi mesajul.

Harrison încerca din răsputeri să se concentreze asupra problemei. Se gândea la toate sfaturile liderilor străini, de a fi ferm, de a vorbi dur cu extratereştrii, de a ameninţa cu represalii masive. O mare cacealma. Medita la toţi oamenii care mureau cu fiecare minut care trecea şi la toţi ceilalţi care vor muri, în timp ce el se prefăcea că putea să se opună celor fară nume, probabil la fel de avansaţi faţă de noi precum suntem noi faţă de strămoşii noştri ce trăiau în peşteri. Se întreba ce fel de conducător ar fi el, dacă nu ar

încerca măcar să li se opună. Se gândea la mulţimile entuziaste din campania sa electorală, la feţele prietenoase, inocente.

— Spune-le că ne predăm. Spune-le că vom coopera cu ei în orice fel vor, dacă încetează atacurile.

Mesajul a fost transmis pe cale ocolită pentru a ascunde locul unde se afla Preşedintele, apoi trimis către cer pe frecvenţe multiple. Aşteptau. Harrison se plimba încontinuu de-a lungul mesei de conferinţe, încercând să uite de aura sufocantă de vinovăţie că nu poate face nimic, concentrându-se asupra unei soluţii satisfăcătoare. Se opri din mers şi se întoarse către Kimmells.

— Unde nu atacă ei?

— Domnule?!

— Unde nu atacă? Mi-ai spus ce fel de locuri sunt atacate. Ce fel de locuri nu sunt atacate?

— Păi, domnule… Eu…

— Teatrele, spuse Blix. Nu e niciun raport despre atacuri la vreun teatru.

— Acum că veni vorba, domnule Preşedinte, zise Kimmells, nu avem încă informaţii despre atacuri asupra magazinelor alimentare.

— Sau spitale, adăugă Blix. Cu excepţia unuia. Chiar am primit un raport acum câteva minute despre un atac la subsolul unui spital. Trei nivele mai jos de sol. 40 de picioare în diametru. I-a lovit pe toţi care se ascundeau acolo. Şi o parte din morgă. Dar ăsta e singurul, până acum.

— Oamenii mor în toate atacurile?

— Deloc, zise Kimmells. Multe case au fost lovite când proprietarii erau plecaţi.

— La teatru, poate, adăugă Blix.

Kimmells se uită duşmănos la asociatul său, apoi îl privi pe Preşedinte, trase aer în piept şi spuse:

— Oricum… nu. Un om a anunţat că i-au fost lovite câteva dintre oile premiate. Şi cel mai bun câine ciobănesc. Avem şi rapoarte de la pădurari din Angeles National Forest, din nordul oraşului LA, despre explozii în mijlocul

pădurii, în zone complet nepopulate. La fel şi de la pădurari din alte părţi. Şi, ei, bine, a mai fost ceva ce poate fi descris ca ciudat…

— Primim un răspuns! urlă Blix. Ne trimit înapoi un mesaj. Soseşte acum.

Harrison alunecă într-o clipă de la masa de conferinţe şi ateriză pe podea lângă Blix. Pe ecran se afla răspunsul lor: NU CEREM CAPITULAREA VOASTRĂ. NU CEREM COOPERAREA VOASTRĂ.

Harrison se holba la ecran cu un fel de rigiditate care oglindea inteligenţa sa cataleptică. Acesta era răspunsul lor? După o clipă, spuse:

— Trimite acest mesaj: *Atunci de ce, în numele umanităţii, ne atacaţi?*

Se prăbuşi pe scaun.

— Următorul răspuns ar trebui să fie mai rapid, zise Blix.

Epuizat şi frustrat, Harrison îşi îndreptă capul spre el şi îl fixă cu privirea.

— Păi, domnule, ei trebuie să înveţe cum să răspundă. Poate chiar cum să înveţe limba noastră. Şi, priviţi, au dat un răspuns inteligibil şi cu o gramatică adecvată.

Se întoarse apoi spre calculatorul său, iar expresia entuziastă i se şterse de pe chip, când Preşedintele se uită urât la el.

Blix avea dreptate. Curând sosi şi răspunsul: NU VĂ ATACĂM PE VOI. Clocotind de mânie, Harrison zise:

— Ce naiba vor să facă? Bine. Trimite asta: *Aţi atacat întreaga noastră lume. Încetaţi imediat. Nu vom sta cu mâinile în sân, în timp ce voi ne exterminaţi.* De parcă i-am putea opri, continuă el, ridicându-şi privirea spre tavan.

Merse la celălalt capăt al mesei şi se certă cu cel care îi scria discursurile, al cărui carneţel era lipsit, în mod ciudat, de orice ar fi putut să semene a discurs. Kimmells şi Blix au profitat de ocazie şi au început să se ciorovăiască, după care s-au întors la cercetările lor, dar nu înainte ca Blix să-l acuze pe Kimmells că nu posedă nici perspicacitatea, nici curajul pe care Mulder le-ar arăta într-o situaţie similară.

Curând, Harrison a fost iarăşi chemat. Răspunsul lor sosise: NU VĂ ATACĂM. NU EXTERMINĂM SPECIA VOASTRĂ. Blix ridică o sprânceană la Kimmells, care se zbârli la Blix ca un partener enervant dintr-un cuplu căsătorit de prea multă vreme.

— Şi?

Blix ridică, atunci, amândouă sprâncenele. Ochii lui Kimmells aruncau flăcări.

— Nu vreau să aud nimic!

Harrison, a cărui vijelie de gânduri îşi pierduse din viteză, ignoră ciondăneala lor.

— E o nebunie! Ce au de gând să facă? Cum îi oprim? În regulă. Trimite: *Dacă nu ne atacaţi, ce naiba faceţi?* Da, exact aşa vreau să le spui. *Dacă nu ne atacaţi, ce naiba faceţi şi de ce?* Trimite acum.

Se uită la Kimmells disperat.

— E posibil să încerce să ne înşele cu aceste răspunsuri? Sau poate… noi gândim atât de diferit încât nu ne înţeleg… sau noi nu îi înţelegem pe ei?

— Ar putea fi oricare dintre aceste variante, zise Kimmells.

Blix îşi feri privirea, dregându-şi vocea. Kimmells continuă:

— Par să răspundă doar comunicărilor directe pe care le transmitem. Aşa că obţinem răspunsuri concise. Dar de data aceasta, aţi întrebat ce fac şi de ce. Probabil asta va cere un răspuns mai detaliat. E, de asemenea, posibil ca ei să interpreteze greşit comunicarea noastră.

— Sau nu, spuse Blix.

Kimmells oftă nervos.

— Domnule Preşedinte, există o teorie, iar Blix crede că e probabilă. Vedeţi, având în vedere unele atacuri şi faptul că extratereştrii au răspuns că nu extermină *specia* noastră… ei, bine, domnule, există posibilitatea ca ei să ne atace, de fapt, *animalele noastre de companie*, să trăiţi!

Harrison tuşi fără să se controleze preţ de câteva minute, jurând în gând că, dacă directorul de la CIA se

dovedea a fi încă în viaţă, îl va strânge de gât cu prima ocazie.

— Glumeşti, cred. Sau eşti nebun.

Blix se uită la el, plin de nerăbdare.

— Ca să fiu mai exact, domnule Preşedinte, cred că ne atacă doar câinii. Îl privea pe Harrison cu o inocenţă care îl făcea să pară chiar mai ridicol. A fost greu să-mi dau seama de asta de la început, dar e posibil ca ţinta tuturor atacurilor să fi fost câinii. Moartea oamenilor reprezintă doar victime colaterale. Sau moartea oilor, în anumite cazuri, continuă el, cu un râs înfundat.

Năuc acum mai mult decât furios, Harrison încerca să proceseze această informaţie. În regulă, deci era un câine pe care un om îl pierduse împreună cu oile sale. Era poliţistul acela cu câinele lui. Parcurile sunt adesea pline cu oameni care îşi plimbă câinele. Familiile care încercau să se ascundă în subsoluri sau adăposturi publice împreună cu… Cabinetele veterinarilor pline cu… OK. OK. Dar asta, sub nicio formă, nu constituia o dovadă. Pe când era pe punctul să spună acestea, îi reveni în minte imaginea raţei oarbe, obosite din cauza migrării şi tot căutând un loc de odihnă. De această dată, imaginea era completată cu doi vânători şi un setter englezesc. Nu. Cum naiba, avea el să creadă una ca asta?

— Dar avioanele? se răsti el.

— Avioanele au fost toate distruse de explozii în zona calei, zise Blix. Unde se află câinii care sunt transportaţi. De asemenea, am avut recent două rapoarte despre oameni tăiaţi în jumătate de explozii sferice în timp ce îşi plimbau câinii: fie au ţintit slab, fie oamenii nu erau ţinta lor de la bun început. Şi multe case atacate când proprietarii lor erau afară. Întrebarea dvs. Despre locurile pe care *nu* le atacă m-a făcut să mă gândesc. Teatrele. Când a fost ultima dată când aţi văzut un câine la teatru?

Departe de a fi gata să accepte fie ideea, fie mesagerul său, Harrison ignoră întrebarea.

— Dar explozia din pădure? zise el, descoperindu-se că strânge pumnul pe suprafaţa mesei.

— Coioţi, cred. Sau lupi. Ştiţi, sunt din aceeaşi specie.

— Ba nu sunt, adăugă Kimmells.

— Ba da, zise Blix printre dinţi, scrâşnind.

— Ei, dar acei… acel autobuz KKK?

— Orbi, domnule. Câini însoţitori. O întreagă haită de câini însoţitori ai Klan-ului, presupun.

Oricât de mult dorea Harrison să creadă într-un scenariu care nu se termina cu distrugerea omenirii, tot nu era pregătit să ia în serios părerea acestui individ, îşi strânse şi mai mult pumnul şi spuse:

— Întotdeauna ai fost predispus la astfel de idei nebuneşti şi deplasate?

— Nu, domnule Preşedinte. Deloc, chiar. Ei, de fapt… O, priviţi! Ne trimit un răspuns!

La fel de nemişcaţi ca şi granitul, ca cei trei mari Titani, se holbau la ecran în timp ce mesajul sosea. El preciza: LA CERERAA UNEI SPECII CU CARE AM INTRAT ÎNTR-UN ARANJAMENT RECIPROC AVANTAJOS, ELIMINĂM O AMENINŢARE A ECHILIBRULUI VIITOR AL PUTERII ÎN ACEASTĂ PARTE DE GALAXIE. SPECIA VOASTRĂ, NEREPREZENTÂND O AMENINŢARE, NU ESTE EXTERMINATĂ. PREDICŢIILE INDICĂ FAPTUL CĂ SPECIA VOASTRĂ NU SE VA EXTINDE DINCOLO DE ACEST SISTEM SOLAR, DATORITĂ NATURII SALE INDOLENTE ŞI AUTO-DISTRUCTIVE. ÎN PLUS, SUNTEM FORŢAŢI DE CODURILE INTERSTELARE, CARE INTERZIC ELIMINAREA TOTALĂ A ORICĂREI SPECII CARE A ATINS DEJA CONŞTIINŢA DEPLINĂ.

SARCINA NOASTRĂ CONTRACTUALĂ ESTE DE A ELIMINA COMPLET SPECIA VOASTRĂ CANINĂ. PREDICŢIILE INDICĂ FAPTUL CĂ, DACĂ NU SUNT SUPRAVEGHEAŢI, EI VOR AJUNGE LA INTELIGENŢĂ ŞI CONŞTIINŢĂ TOTALĂ. ÎN 178.000 DE ANI PĂMÂNTENI, MAI REPEDE DACĂ SUNT ASISTAŢI DE OAMENI. PREDICŢIILE ARATĂ, DE ASEMENEA, CĂ EI SE VOR RĂSPÂNDI APOI CU REPEZICIUNE, ÎN TOATĂ GALAXIA ŞI VOR DISTRUGE PLANURILE CELOR PE CARE ÎI REPREZENTĂM.

Harrison a simţit un scârţâit neaşteptat şi neplăcut în adâncurile ceţoase ale minţii sale chinuite şi se uită la Blix

plin de suspiciune. Nu. Nu, nici măcar diletantul ăsta nu ar fi în stare să-şi rişte slujba scriind un răspuns fals drept o glumă perversă. Trebuie să fie adevărat, atunci. Scutură din cap:

— Asasini plătiţi. Mercenari. Au fost trimişi în spaţiul interstelar să ne omoare câinii? Ridicol! Nu mă pot adresa naţiunii cu o astfel de poveste, ca apoi să aflu că e neadevărată. Va fi destul de greu să o fac, chiar dacă sunt sigur că e adevărată. Cum putem fi siguri că pe ei nu-i interesează să ne şteargă de pe faţa Pământului?

Blix se încrunta, fixând cu privirea monitorul computerului său şi părea că nu a auzit întrebarea, dar Kimmells răspunse grăbit:

— Păi, domnule, lucrul care ne-a nedumerit de la bun început a fost lipsa pagubelor. Este…

— *Lipsa* pagubelor?

— Da, domnule. Mă refer la pagubele reduse legate de incinerarea fiecărui individ, nu de numărul total al atacurilor. Vedeţi dvs., distrugerea instantanee a unei cantităţi atât de mare de materie solidă ar trebui să cauzeze o căldură nemaipomenită şi o undă de şoc imensă. Dar cea mai mare parte a căldurii şi forţei este disipată, într-un fel sau altul. De parcă ei ar încerca de fapt să ne protejeze pe noi, domnule.

— Şi planeta, adăugă Blix, privind tot la mesajul extraterestru. Altminteri, 200 de milioane de astfel de eliberări de energie ar fi devastat aproape sigur Pământul.

— 200 de milioane? întrebă Harrison cutremurat.

— Da. Numărul câinilor de pe Pământ. E doar o aproximaţie. Probabil că sunt mai mulţi. Aş putea…

Harrison sări de pe scaun. Recentele fapte bizare, facându-şi loc în mintea sa, se transformară într-o realitate deprimantă. Alergă spre asistentul său.

— Nu e timp să pregăteşti un discurs. Dă-mi doar notiţele. Trebuie să apar în direct peste două minute. Trebuie să-i avertizez pe toţi să stea departe de câini!

Uitându-se la Preşedinte cu o expresie adresată în mod obişnuit unui lunatic ce se laudă cu o armă, gura sa rămase

deschisă, nemişcată. Avea un tremur în ochi pe când încerca să se concentreze asupra superiorului său. Dar după ce Harrison luă loc şi explică situaţia, deveni mai relaxat şi începură împreună să lucreze rapid la ceea ce avea de spus.

— Cred că unii proprietari de câini pot fi puţin fanatici, zise Harrison. Crezi că mă vor asculta cu toţii? Sau unii vor refuza, îmbrăţişându-şi câinii într-un sfidător devotament şi sacrificiu de sine?

— Nu am de unde să ştiu, domnule Preşedinte. Eu sunt genul de iubitor de pisici.

— Mda, şi eu, continuă Harrison, gândindu-se dacă nu cumva a fost o greşeală să nu-şi ia un câine în ultimii ani.

Deodată, o nouă grijă se coborî asupra lui. Alergă înapoi la Kimmells şi Blix.

— Trebuie să încercăm măcar să le schimbăm părerea. Nu putem, pur şi simplu, să-i lăsăm să ne distrugă câinii, iar noi să stăm şi să nu facem nimic.

Nemaifiind îngrijorat de distrugerea omenirii sau de propria supravieţuire, el riposta acum pentru imaginile de nestăpânit şi profetice ale furioşilor foşti proprietari de câini mărşăluind la Casa Albă în următoarele 18 luni. Blix se ridică brusc.

— Mă bucur atât de mult că aţi spus asta, domnule Preşedinte! Sub nicio formă nu vor ajunge câinii la starea de înţelepciune în doar 178.000 de ani. Ei nu sunt, nu vreau să fiu lipsit de respect, dar ei nu sunt atât de deştepţi.

Au trimis un protest oficial: trebuia să fie o greşeală, câinii nu ar putea să capete o inteligenţă atât de avansată, într-un timp atât de scurt. Acest lucru i-a dat şansa lui Harrison, în discursul său către naţiune, să afirme că el încerca personal tot ce este omeneşte posibil pentru a opri atacul extraterestru în mod diplomatic, deoarece nu avem nicio şansă de a-i opri pe cale militară.

Dar discursul său era pur şi simplu un apel pentru a-i determina pe toţi oamenii să se îndepărteze imediat cât mai mult de câinii lor. Datorită urgenţei situaţiei, nici nu vorbise cu alţi şefi de state. Vieţile trebuiau salvate, iar

prima sa responsabilitate era faţă de cetăţenii Statelor Unite.

Asta era o idee bună, gândi el. Bineînţeles, subordonaţii lui comunicau cu fiecare guvern din lume, ceea ce era un mic detaliu lăsat mai bine deoparte acum, când el avea nevoie de tot capitalul politic de care dispunea.

Discursul lui era îmbibat de compasiune. Cunoştea durerea oamenilor, dar asta era singura soluţie. Simţea regretul intens şi puterea sacrificiului lor, dar fiecare proprietar de câini trebuia să acţioneze imediat pentru a-şi proteja viaţa lui şi pe cea a copiilor lui. La fel ca şi coniferul care are miezul trunchiului golit de forţele crude ale naturii, şi totuşi trăieşte, noi trebuie să ne facem datoria, noi ca naţiune trebuie să continuăm lupta.

De îndată ce îşi termină discursul, sosi un mesaj de la extratereştri: NU AM FĂCUT NICIO GREŞEALĂ ÎN CEEA CE PRIVEŞTE PREZICEREA. INTERVALUL DE TIMP SPECIFICAT ESTE CORECT.

După ce au deliberat, au trimis un nou mesaj, menit să dea un răspuns în mai mult de 17 cuvinte: *Datele noastre despre evoluţie, capacitatea creierului caninelor şi nivelele de inteligenţă arată că va dura de zece ori mai mult timp decât aţi afirmat voi astfel încât câinii să evolueze după cum aţi prezis. Cum explicaţi această dezvoltare rapidă?*

Replica veni repede: TEORIILE EVOLUŢIONISTE PRIMITIVE ŞI PRESUPUNERILE VOASTRE SUNT INCORECTE. CAPACITATEA VĂDITĂ A UNEI SPECII DE A ÎNVĂŢA NU ESTE UN FACTOR ÎN DEZVOLTAREA PE TERMEN LUNG LA FEL DE IMPORTANT CA DORINŢA DE A ÎNVĂŢA. NICIO ALTĂ SPECIE DE PE PLANETA VOASTRĂ NU AFIŞEAZĂ ATÂT DE MULT ZEL PENTRU A ÎNVĂŢA CA SPECIA CANINĂ. AR TREBUI SĂ FIE EVIDENT PENTRU VOI, AVÂND ÎN VEDERE ENTUZIASMUL LOR DE A FACE SCAMATORII, CASCADORII SAU ALTE COMENZI, ORICÂT AR FI ELE DE BINE INTENŢIONATE SAU ENERVANTE. ACEASTĂ CAPACITATE, ÎMPREUNĂ CU ÎNMULŢIREA ALARMANT DE PROLIFICĂ LE-AR STIMULA RAPID CONŞTIINŢA DEPLINĂ ŞI DORINŢA DE DOMINARE ÎN ACEASTĂ PARTE A GALAXIEI.

Le-ar stimula rapid... Harrison contempla finalitatea sumbră a acelor cuvinte. Se gândea ce să facă în continuare, deşi era nedumerit cum de ştiau extraterestrii atât de multe despre noi. De la TV, cu siguranţă. Emisiunile TV trăncăneau verzi şi uscate toată ziua, îndreptându-se în toate direcţiile spre spaţiul cosmic. Acelaşi TV la care el nu-i lăsa pe copiii lui să se uite. Copiii lui, care se pricepeau atât de bine să evite activităţile şcolare. Progeniturile lui, care păreau să nu reprezinte nicio ameninţare pentru cosmos.

Timp de câteva zile, încercă în zadar să-i convingă să înceteze. Ei, însă, au refuzat. A încercat, apoi, să obţină o amânare, timp în care să negocieze sau să vină cu alte propuneri. Ei au refuzat din nou; timpul era esenţial în contractul lor cu speciile pe care le reprezentau. Pe scurt, toţi câinii au fost exterminaţi de pe suprafaţa Pământului, odată cu lupii, şacalii şi coioţii. Apoi, la fel de prompt după cum veniseră, extratereştrii au şi plecat.

* * *

Devastarea şi teroarea create de atac au determinat o prăbuşire economică mondială. A fost grea şi acută, deşi nu la fel de mare ca altele din deceniile trecute. Dar aceasta se simţi mai puternic. Pierderile emoţionale, mulţi ar spune chiar pierderi spirituale, erau totale. Planeta fusese violată.

Furia necruţătoare era îndreptată spre extratereştrii fără nume, care au ajuns să fie numiţi Măcelarii. Cei care jeleau pierderea companionilor nu erau în stare să riposteze, şi le era furată chiar şi oportunitatea de a avea o imagine fizică pe care să o blesteme, o faţă pe care să o urască.

Numeroase incidente de atacuri neprovocate asupra proprietarilor de pisici şi înmulţirea războaielor de pe tot globul păreau să demonstreze afirmaţiile Măcelarilor legate de specia umană. Omenirea ştia cu adevărat să se autodistrugă.

În Statele Unite, care au fost grav lovite, populaţia umană încerca din răsputeri să se întoarcă la normalitate. Au căutat diferite metode de a merge mai departe.

După ridicarea statuilor, monumentelor şi a altor altare în memoria animalelor de casă, oamenii s-au orientat spre alte surse de companie. Ei au adoptat broaşte ţestoase, hamsteri, papagali, porci. Mulţi foşti proprietari de câini şi-au luat pisici şi au fost obligaţi să facă schimbările necesare. Alţii au primit în casa lor ratoni, dihori domestici, vidre, chiar şi sconcşi… după ce au fost făcute prudente modificări. Oamenii au procedat chiar şi împotriva legii. Iar legile s-au schimbat. Rapid. Timpul cerea schimbări, atât de mult cât putea trecerea timpului să impună, şi chiar şi politicienii bătrâni pot învăţa noi trucuri când sunt forţaţi la asta.

Rotindu-se în jurul Soarelui, Pământul ajunse din nou în locul de pe orbită pe care noi îl numim Paşte, iar marea cerere pentru iepuri devenise copleşitoare. Dar, spre norocul tuturor, iepurii s-au supus plini de entuziasm. Întotdeauna iepurii sunt supuşi.

Mulţi foşti proprietari de câini, cu un devotament neîncetat, s-au străduit să-şi înveţe pisicile diverse giumbuşlucuri. Pisicile s-au dovedit a fi total necooperante, unele chiar dispreţuitoare.

Alţii au fost mai norocoşi. S-a spus despre ciori că sunt capabile să înveţe câteva cuvinte, iar unele chiar să facă aport la bile colorate sau mingiuţe de cauciuc. Un om din Minnesota şi-a antrenat papagalul să cânte Star Spangled Banner. Ca să-şi apere pasărea şi interpretarea ei, el a spus: *Ei, bine, nu e perfectă, dar cu siguranţă că e mai bună decât unii oameni pe care i-am auzit eu cântând.* Nimeni nu putea să-l contrazică.

Vidrele, după cum s-a observat, puteau să-şi ţină capul afară pe fereastra unei maşini aflate în mişcare, la fel ca şi câinii, iar ca bonus, erau capabile să înveţe o multitudine de şmecherii. Fiind creaturi providenţiale, au devenit foarte populare peste noapte.

Porcii puteau fi învăţaţi să îşi trezească stăpânii dimineaţa, deşi cu un grad limitat de delicateţe, chiar la timpul potrivit, iar sconcşii castraţi s-au dovedit a fi uimitor

de drăgăstoşi. Ei aveau, de asemenea, avantajul de a-i pune pe fugă pe hoţi şi pe comis-voiajorii pisălogi.

Dar papagalii nu vroiau să facă aport după ziarul de dimineaţă, iar porcii erau pierduţi când venea vorba de lucruri de fineţe, cum ar fi să recupereze un băţ. Pisicile nu puteau fi dresate să latre ca să sperie poştaşul, iar sconcşii nu aduceau papucii stăpânilor lor. În ciuda eforturilor deosebite ale omenirii, viaţa nu mai era aceeaşi.

Foarte puţini oameni l-au învinovăţit pe Preşedintele Harrison pentru dezastru, el primind note mari pentru multe discursuri elocvente, încurajatoare. Dar când veni luna noiembrie, americanii nu l-au mai votat, pierzând printr-o majoritate zdrobitoare de voturi, cea mai mare din istoria modernă a Americii.

A fost învins de tânărul senator de Missouri, tată a patru copii, care fusese mândrul proprietar al unui câine din rasa Malamute şi doi din rasa Dachshund.

* * *

În dimineaţa zilei de 16 ianuarie, Preşedintele Harrison cobora cu liftul împreună cu patru agenţi ai Serviciilor Secrete, neţinând cont de obiecţiile lor de a se afla acolo. Dar pentru moment, el era încă Preşedinte, iar ei încă lucrau în subordinea sa.

— E în regulă, băieţi. Relaxaţi-vă.

Lipsit de griji în ultima vreme, acceptând pe deplin înfrângerea, el le zâmbi când coborâră la parter. Dar ei nu i-au zâmbit, nu le stătea în caracter.

Maiorul Parker, şeful operaţiunii locale, îl salută:

— Îmi pare bine că aţi reuşit să veniţi, domnule Preşedinte.

— O, nu puteam pierde această şansă, Dan. În ceea ce mă priveşte, e acum ori niciodată.

Trecură de patru uşi blindate, fiecare închizându-se după ei. Harrison contempla cele două mii de picioare de stâncă de deasupra lor. Contempla şi curajoşii membri ai comunităţii militare şi de informaţii care fuseseră pierduţi în această campanie.

— Care este cel mai recent număr?

— 1287, domnule.

— 1287? E un pic mai mare, nu-i aşa?

— Desigur. De fapt, cu şase mai mult decât în această dimineaţă, răspunse el mândru.

În timp ce intrau în holul principal, Harrison rămase surprins să descopere că era copleşit de emoţii. Aproape şapte sute de câini erau aşezaţi ordonat, pe rânduri şi coloane, chiar în faţa lui.

— Camera aceasta este mai plină decât multe din mitingurile mele din campania prezidenţială, zise el, făcându-se că se scarpină nedumerit în cap. Şi e o mulţime cu adevărat entuziastă.

Aşa şi era. Cozile ce fluturau aparţineau diferitelor rase de seteri irlandezi, dalmaţieni, ciobăneşti germani, pomeranieni. Erau reprezentate 37 de rase, de la retriever aurii la ciobăneşti englezi, precum şi o mare varietate de corcituri.

Fusese pus la curent înainte de sosire, la fel ca şi pentru o conferinţă de presă. Stai departe de câinele Husky din primul rând, îi arăţi puţină atenţie şi el va cere mai multă. Iar cockerul de lângă el muşcă. Da, exact ca în presă.

— Toţi sunt câini localnici, domnule Preşedinte.

— Da, ştiu.

Doar containerele cu pereţi groşi din plumb, fără găuri de aerisire se dovediseră a fi sigure pentru transportul câinilor. Alte încercări au avut ca rezultat distrugerea câinilor şi a oficialilor guvernamentali care s-au ocupat de transportul animalelor. Rezerva limitată de aer a necesitat sedarea câinilor în vederea transportului, doar din localităţile învecinate.

— Şi ce lot mândru am format, spuse Harrison.

— Domnule, am înţeles că e posibil să lucrăm la un program de încrucişare de rase împreună cu ruşii. Aveţi vreo noutate?

— O, asta decide viitoarea administraţie. Eu am terminat cu aşa ceva. Dar ruşii au într-adevăr o populaţie

numeroasă. La fel şi britanicii. Ei au mai mult decât avem noi în Colorado.

— Da? Eu nu aveam detalii. Nu sunt ţinut la curent aici.

Harrison râse:

— Probabil că nu. Aşa se întâmplă. Păi, îţi spun eu ceva ce tu nu ştii, atunci. Când egiptenii au fost informaţi de incapacitatea extratereştrilor de a vedea prin rocă, au baricadat cu succes vreo 50 dintre ai lor într-un tunel, sub una din piramide.

— E grozav, domnule.

— Mie îmi spui? Măcelarii ăia poate au avut dreptate în ceea ce ne priveşte. Se poate să nu facem faţă. Se poate să sfârşim distrugându-ne pe noi înşine... poate cu aceeaşi finalitate cu care mi-au distrus ei cariera. Dar să fiu al naibii dacă îi vom lăsa să îi fure Pământului locul corespunzător în galaxie.

Un câine din rasa galeză Pembroke lătră ca încuviinţare.

— Trebuie să vă arăt ceva, domnule. Veniţi aici.

Îl conduse pe Preşedinte spre partea cea mai îndepărtată a sălii, unde 42 de câini erau separaţi în şapte rânduri a câte şase câini fiecare. Unul dintre dresori ţinea trei degete ridicate. Toţi câinii stăteau pe picioarele de dinapoi şi îşi ridicară laba dreaptă din faţă, salutându-l pe preşedinte.

— O! E minunat!

— Păi, domnule Preşedinte, încă *sunteţi* Comandantul Suprem.

— Ah, nu pentru mult timp. Nu pentru mult timp.

— Vă garantez, domnule, că fiecare dintre ei v-ar fi votat dacă ar fi putut.

— Ah, mi-ar fi fost de ajutor susţinerea lor. Dar mi-e teamă că ar fi fost necesar un amendament la Constituţie.

Îngenunche în faţa unui retriever auriu.

— Care este numele tău, soldat? Ţi-ar plăcea să ai drept de vot?

— Numele lui este Buddy, domnule Preşedinte, zise dresorul.

Buddy îşi arăta preferinţa legată de vot dând din coadă. Preşedintele se uită în ochii câinelui. În acel moment, Harrison înţelese, mult prea târziu, ce prost fusese că nu a avut niciodată un câine.

* * *

Caporalul apucă discul şi se întoarse.

— Prinde discul, Buddy! ţipă el, aruncându-l spre retrieverul auriu.

Buddy intră într-o stare de alertă când discul de plastic zbură spre el. Obiectul a fost îndreptat spre câine printr-o aruncare destul de lungă. Coada câinelui se mişca dezordonat, dar ochii lui urmăreau cu exactitate mişcările discului.

— Prinde-l, Buddy!

Buddy urmărea viteza şi unghiul exact al obiectului. Cu o explozie de entuziasm, fugi după el, fără să-l piardă din ochi, nici măcar pentru a clipi. Discul se ridica încet spre dreapta… curând îşi schimba cursul, se întorcea, plonjând în stânga. Câinele continua să alerge. Ştia foarte bine că trebuia în curând să se întoarcă şi să fugă în direcţie opusă; nu a fost păcălit nicio secundă. Dar îi plăcea să-l urmărească în ambele direcţii, apoi să-l apuce cât mai repede. Jocul devenea mai amuzant în acest fel.

Câinele îşi schimbă direcţia, ţinând capul în sus ca să stea pe traiectoria discului. Acesta pierdea din viteză şi altitudine, iar animalul putea sări exact în momentul şi locul în care era în stare să-l apuce. Trecu altă secundă şi pregăti săritura. După două, trei sferturi de secundă, sări. Acest moment reprezenta punctul culminant al jocului, momentul succesului sau al eşecului.

Se încadra în timp perfect. Strânse dinţii, iar discul era acum al lui. Plasticul avea gustul triumfului.

— Foarte bine, Buddy!

Merse mândru la trap spre stăpân. Îi plăcea noul stăpân care îl învăţase acest joc. La început, omul mirosea ca un străin. Curând după aceea, mirosea ca o cunoştinţă, poate

ca un vecin. Dar acum mirosea a *stăpân*, iar lui Buddy îi plăcea asta. Îl umplea de un sentiment de apartenenţă şi siguranţă.

Abandonă premiul, apoi începu să meargă la locul lui, să exerseze încă o dată jocul. Chiar începea să-i placă noua lui casă, aceste peşteri mari, pătrate, cu uşi, tavane şi pereţi netezi. Dar îi era dor de mersul în parc: vechiul loc cu iarbă moale ce mirosea a natură, briză proaspătă ce inspira euforie, şi cerul de deasupra capului, strălucitor ca libertatea.

Omul se pregătea să arunce din nou discul, şi, în mai puţin de o scurtă bătaie de inimă de câine, mai repede decât o mişcare bucuroasă din coadă, Buddy uită cu totul de parc: jocul era gata să reînceapă. Iubea toate aceste jocuri uimitoare: discul zburător, mingile, băţul şi multe altele. Îi plăceau chiar şi cele noi în care ţinea o labă ridicată sau vorbea când stăpânul îi arăta un anumit obiect, sau ţinea ridicat acelaşi obiect de două ori la rând. Jocurile astea erau mai dificile, dar a jurat să continue să le înveţe.

Omul aruncă din nou discul, iar el îl studia ca să vadă precis cum se va comporta obiectul de data aceasta. Continua să analizeze acest joc până când îl stăpânea la perfecţie. La fel ca şi celelalte jocuri, era hotărât să le înveţe pe toate. Discul se avânta deasupra capului, şi din nou euforia umplu universul. Sări după disc. De data asta, obiectul se înclina într-un mod diferit… discul acesta era delicios de amăgitor. Indiferent ce se întâmpla, el va continua să muncească până ce devenea impecabil. Cu fiecare ocazie, cu fiecare răsuflare, va continua să se străduiască, va continua să înveţe. Acest raţionament era atât de hotărât, pe cât era de simplu.

Asta înseamnă viaţă.

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc
„Preemption” by Charlie Rosenkranz

Fiul Euremei

R.A. Lafferty

A început să publice în anii ’60, iar cu povestirile sale neconvenţionale, pline de personaje bizare, a devenit una din cele mai proeminente figuri din New Wave-ul science fiction-ului. A trăit în Tulsa până la moartea sa în 2002.

În romanele sale îi place să creeze corolare la legendele din mitologie. „Space Chantey” este legată de Odiseea lui Homer, Iason şi argonauţii lui sunt şi ei transferaţi într-o unitate militară din al doilea război mondial în „Archipelago”, „The Devil is Dead” şi „Episodes of Argo”.

A scris aproape 30 de romane, nu toate science fiction, şi foarte multe povestiri. Nu a primit niciodată un premiu Nebula, deşi a fost nominalizat de foarte multe ori. A primit World Fantasy Award în 1990 pentru culegerea sa de povestiri „Lafferty in Orbit” şi un premiu pentru întreaga sa carieră de scriitor.

Povestirea de faţă a primit premiul Hugo în 1973, împreună cu o altă povestire de Frederik Pohl şi C.M. Kornbluth şi ne descrie viaţa unui om prost şi imperfect într-o lume plină de inteligenţă şi perfectă. Deşi lucrurile pot sta foarte bine invers.

————————————

Era ultimul dintre toţi.

Adică? Ultimul dintre marile individualităţi ale lumii? Ultimul mare geniu al secolului? Ultimul dintre marii precursori?

Nu, nu. Era doar ultimul dintre cei săraci cu duhul.

Când a venit el pe lume, copiii care se năşteau erau din ce în ce mai deştepţi. Însă el se dovedi a fi cel mai prost copil care s-a născut vreodată.

Până şi mama lui a trebuit să recunoască că Albert nu era foarte deştept. Dar cum altfel îl poţi numi pe un copil care nu începe să vorbească decât la patru ani, care până la şase ani nu e capabil să folosească o linguriţă sau care, în sfârşit, nu ştie să învârtă mânerul unei uşi pentru a o deschide? Şi cum îi poţi spune unui copil care îşi încalţă pantofii greşit şi merge aşa cu ei până încep să-l doară picioarele? Sau căruia trebuie să-i explici că, după ce caşti, trebuie să închizi gura?

De altfel, unele lucruri nu le-a putut înţelege niciodată. De pildă, care dintre cele două limbi ale ceasului arată ora. Dar asta nici nu avea, de fapt, vreo importanţă, căci nu l-a interesat niciodată timpul.

Când, pe la vârsta de nouă ani jumătate, Albert a făcut un pas uriaş înainte, şi anume acela de a învăţa care e mâna dreaptă şi care e stânga, tot ce se poate spune e că a făcut-o în cel mai ciudat mod posibil. Mai întâi, a observat felul în care se face un câine covrig, înainte de a adormi, direcţia în care se învârt tornadele, partea de pe care se mulge o vacă sau se încalecă un cal, felul în care se rotesc frunzele de stejar, modelele după care muşchii cresc spre nord, clivajul calcarului, rotirile vulturilor, felul în care un uliu se aruncă în picaj asupra găinilor, mişcările sinuoase ale şerpilor (remarcând, în acelaşi timp că o râmă nu e un şarpe), modul în care cresc frunzele cedrului, felul spiralat în care un hârciog sau un bursuc îşi sapă vizuinile (amintind, ironic, că uneori hârciogii se folosesc de vizuinile bursucilor prea bătrâni ca să se mai opună). Cum-necum, în cele din urmă, Albert a reuşit să deosebească dreapta de stânga, dar e de la sine înţeles că un băiat mai isteţ ar fi putut face asta fără atâta bătaie de cap.

Însă Albert nu a învăţat să scrie niciodată, nici cu dreapta, nici cu stânga. A învăţat în schimb că pentru a se descurca la şcoală, trebuie să trişeze. Folosindu-se de un vitezometru de bicicletă, de un motor în miniatură, de nişte

camere de luat vederi minuscule şi de bateriile furate de la aparatul auditiv al bunicului, şi-a construit o maşină care să scrie în locul lui. Era de mărimea unei buburuze, putea fi ataşată la stilou şi Albert o putea ascunde cu uşurinţă între degete. Scria literele frumos, căci Albert programase camerele să copieze literele dintr-un manual de caligrafie. Desigur, era o escrocherie, dar ce putea să facă un copil care era prea prost să înveţe literele?

Albert nu putea nici să socotească. Pentru asta, a trebuit să construiască o altă maşină. Aceasta era de mărimea palmei şi putea să facă adunări, scăderi, înmulţiri sau împărţiri. Anul următor, când a trecut într-a noua şi a început să studieze algebra, a construit încă o maşină, cât o radieră de mică, şi a putut să rezolve ecuaţiile de gradul doi şi trei. Dacă nu ar fi trişat, Albert nu ar fi putut trece nici măcar de clasa întâi.

Când a împlinit cincisprezece ani, Albert s-a confruntat cu o altă problemă. Problemă, e puţin spus. Ar trebui inventat un cuvânt mai bun pentru asta. Albert se temea de fete.

Ce era de făcut?

„Am să construiesc o maşină care să nu se teamă de fete”, îşi spuse Albert. Aşa că se puse pe treabă. Aproape că o terminase când îi veni o idee. „Dar nicio maşină nu se teme de fete, la ce mi-ar putea fi de folos?”

Logica nu prea îl ajuta în situaţia dată, iar analogia nu ţinea. Făcu ceea ce ştia cel mai bine să facă. Trişă.

Scoase programul dintr-un pian vechi din podul casei, găsi o carcasă convenabilă, folosi nişte file de hârtie magnetizată în loc de rolele de magnetofon perforate, înregistră o copie din *Logica şoarecelui de bibliotecă* în matricea astfel obţinută şi obţinu o maşină care putea răspunde logic la întrebări.

— Ce e cu mine? De ce mi-e atât de frică de fete? îşi întrebă el maşina inteligentă.

— Nu ai nimic, îi răspunse maşina. E firesc să-ţi fie frică de fete. Şi mie mi se par destul de ciudate.

— Dar ce pot face în legătură cu asta?

— Nimic. Trebuie doar să aştepţi momentul şi circumstanţele potrivite. Iar asta o să dureze. Desigur, dacă nu vrei să trişezi.

— Cum să nu? Ce trebuie să fac?

— Construieşte-ţi o maşină care să arate exact ca tine, Albert, o maşină care să arate şi să vorbească exact ca tine. Doar că va trebui să fie mai deşteaptă ca tine şi să nu roşească. Şi încă ceva Albert, în caz că lucrurile vor merge rău, va trebui să mai adaugi ceva la maşina asta. Vino să-ţi spun la ureche, căci e prea periculos să o spun cu glas tare.

Aşa că Albert îl construi pe Micul Danny, o păpuşă care arăta şi vorbea exact ca el, doar că era mai deştept şi nu roşea. Îi umplu memoria cu tot felul de texte şi replici din *Revista tinerilor* şi *Revista şmecherilor* şi cu asta maşina fu gata.

Albert şi Micul Danny se duseră să o viziteze pe Alice.

— Mamă, dar e minunat, spuse Alice. De ce nu poţi fi şi tu ca el, Albert? Eşti grozav, Micule Danny. De ce eşti tu aşa de prost Albert şi Micul Danny e aşa de deştept?

Evident, chestia asta nu-l încânta prea mult pe Albert, dar îi dădu înainte cu ea. Îl programă pe Micul Danny să cânte din voce şi la chitară. Şi-ar fi dorit să se poată programa pe el însuşi să facă toate astea. Alice era înnebunită după Micul Danny, dar nu-l plăcea deloc pe Albert. Nu-i mai dădea nicio atenţie. Aşa că într-o zi, Albert se sătură de toate astea.

— La, la, la ce ne trebuie păpuşa asta? se bâlbâi el. L-am construit doar ca să te a-a-amu, să te facă să râzi. Hai să plecăm doar noi doi şi să-l lăsăm naibii.

— Să plec cu tine, Albert? se miră Alice. Dar tu eşti prost. Mai bine îţi zic eu cum facem: Micule Danny, ce-ar fi ca noi doi să o ştergem şi să-l lăsăm naibii pe Albert? Ne-am putea distra mult mai bine fără el.

— Da, chiar aşa, cine are nevoie de el? se întrebă şi Micul Danny. Cară-te, fraiere!

Albert se îndepărtă de ei. Se bucură că ascultase sfatul maşinii inteligente şi îi adăugase Micului Danny ceea ce îi şoptise maşina. Făcu cincizeci de paşi. O sută.

— Sunt îndeajuns de departe, îşi spuse Albert şi apăsă butonul din buzunarul hainei.

Nimeni, în afară de Albert şi de maşina sa inteligentă nu a aflat vreodată ce a fost cu explozia aceea. Nişte rotiţe din Micul Danny şi câteva bucăţele din Alice fu tot ce mai rămăsese din cei doi, dar se dovediră insuficiente pentru ca cineva să poată fi identificat.

Albert învăţă încă o lecţie importantă de la maşina sa: să nu construieşti niciodată o maşină pe care nu o poţi controla.

În sfârşit, Albert deveni bărbat, mă rog, cel puţin în ceea ce priveşte vârsta. Pe faţa lui s-a putut citi întotdeauna ceva copilăresc. Porni propriul război împotriva celor care erau adolescenţi, ca vârstă, şi-i învinse cu brio. Între ei şi Albert nu putea exista altceva decât ură. Albert nu fusese un adolescent prea fericit şi ura să-şi amintească asta. Şi nimeni nu părea să-l considere nici un adult prea adaptat, de asemenea.

Albert era prea ciudat să-şi câştige existenţa în mod cinstit. Aşa că nu avu ce face şi se apucă să-şi vândă micile găselniţe mai întâi celor timizi şi apoi diverşilor comercianţi interesaţi de aşa ceva. Cumva, reuşi totuşi să devină faimos şi să facă bani.

Cum era prea prost să se ocupe de propriile finanţe, îşi construi o maşină care să o facă în locul lui, iar investiţiile făcute de aceasta îl îmbogăţiră.

Construise afurisita de maşină mult prea bine şi acum îi părea rău.

Albert deveni unul dintre membrii acelui grup, nu foarte numeros, care ne-a împovărat pe noi, oamenii, cu toate lucrurile rele din istorie. Ca de pildă, acel punic care, din cauză că nu a fost în stare să înveţe marea varietate de hieroglife, a inventat alfabetul scurt, pentru oamenii mai puţin inteligenţi. Sau ca acel arab, anonim, care nu putea să numere decât până la zece şi care a fost nevoit să descopere sistemul numeric zecimal, pentru copii şi idioţi. Sau ca acel olandez care s-a apucat să scoată acea maşină de multiplicat hârtii, care mai apoi se transformau în cărţi.

Ei bine, Albert făcea parte din aceeaşi categorie mizerabilă de oameni.

Luat ca individ, Albert nu era bun la mai nimic, dar avea talentul de a construi maşini care erau bune la toate.

Maşinile sale erau în stare să facă o serie de lucruri. Poate vă mai amintiţi că, în antichitate, oraşele erau acoperite cu smog. Acesta nu era foarte greu de eliminat din aer. Era doar nevoie de ceva care să-l absoarbă. Aşa că, Albert construi o maşină de absorbit smogul. O folosea în fiecare dimineaţă.

Curăţa aerul pe o rază de trei sute de yarzi în jurul casei lui şi strângea cam o tonă de reziduuri la fiecare douăzeci şi patru de ore. Aceste reziduuri erau bogate în molecule polisilabice mari, pe care, la rândul lor, le folosea la una din maşinile sale chimice.

— De ce nu cureţi tot aerul? îl întrebau oamenii.

— Pentru că îmi ajung reziduurile astea pentru a o putea folosi pe Clarence Deoxyribonucleiconibus în fiecare zi. Aşa îi spunea el maşinii sale chimice.

— Dar murim din cauza smogului, îi spuneau oamenii. Ai milă de noi.

— Ok, răspunse Albert şi apelă la una din maşinile sale de multiplicat pentru a construi cât mai multe maşini de absorbit smogul.

Vă mai amintiţi probabil că a existat într-o vreme o problemă cu adolescenţii? Vă mai amintiţi când ticăloşii aceia mici erau o pacoste? Albert însă se săturase de ei. Ceva nefiresc în purtarea lor îi amintea prea mult de propria adolescenţă. Aşa că îşi construi propriul adolescent. Oamenilor li se părea că e unul obişnuit, cu un cercel în urechea stângă, cu lanţurile atârnându-i de pantalonii largi, cu tupeul şi obrăzniciile obişnuite, cuţitul lung atârnat de curea şi cu piercingul din pleoapă. Dar era mult mai dur şi mai rău decât adolescenţii reali. Începu să-i terorizeze pe toţi ceilalţi adolescenţi din cartier şi-i obligă să se îmbrace şi să se comporte decent. Şi mai era ceva cu maşina-adolescent pe care o construie Albert: era construită din

metale şi sticlă atât de polarizată că nu putea fi văzută decât de adolescenţi.

— Cum se face că zona în care locuieşti e atât de diferită? îl întrebau oamenii pe Albert. Cum e posibil ca adolescenţii din cartierul tău să fie atât de politicoşi şi de cuminţi, iar ceilalţi atât de obraznici şi de răi? Cei din cartierul tău arată de parcă cineva le-ar fi băgat minţile în cap.

— Păi, am crezut că sunt singurul căruia nu-i plac adolescenţii, le răspunse Albert.

— Nu, nu, săriră ei. Ţi-am fi recunoscători dacă ai putea face ceva şi cu ai noştri…

Aşa că Albert făcu un număr potrivit de copii după adolescentul său invizibil şi trimise câte unul în fiecare cartier. Şi până în ziua de azi, adolescenţii au rămas cu toţii buni şi cuminţi şi puţin înspăimântaţi. Nimeni însă nu ar putea spune ce îi face să fie astfel deşi, din când în când, poţi zări câte un ochi cu piercing pândindu-i cu atenţie.

Şi astfel cele mai presante probleme ale celei de a doua jumătăţi a secolului douăzeci fură rezolvate, în mod accidental şi fără ca nimeni să-şi aroge vreun merit pentru asta.

Pe măsură ce anii trecură, Albert începu să se simtă din ce în ce mai inferior, mai ales în prezenţa propriilor maşini, în special a celor în formă de bărbaţi. Pur şi simplu Albert nu avea politeţea, inteligenţa sau dezinvoltura lor. Pe lângă ele, părea un tâmpit, şi maşinile nu se sfiau să i-o arate.

Şi de ce nu? Una dintre maşinile lui Albert se afla, confortabil instalată, în Biroul Preşedintelui. O alta prezida, tot din fotoliul preşedintelui, compania Riches Unlimited, acel instrument internaţional, privat şi public care asigura o bunăstare rezonabilă pentru toată lumea. Tot o maşină de a sa era mâna de fier în Fundaţia Sănătăţii şi a Longevităţii care furniza, în limitele posibile, lucrurile din denumirea sa tuturor. Aşa că de ce nu l-ar fi tratat cu dispreţ aceste maşini splendide şi pline de succes pe bătrânul amărât care le crease?

„Am devenit bogat dintr-o întorsătură ciudată a sorţii” îşi spuse Albert într-o bună zi, „şi faimos, datorită circumstanţelor. Dar nu am niciun prieten pe lumea asta, fie el om sau maşină. Am cărţi care-mi spun cum să-mi fac prieteni, dar pe mine nu prea mă ajută. Aşa că am să-mi construiesc unul” decise el.

Şi aşa Albert începu să-şi construiască un prieten.

Îl construi pe Sărmanul Charles, o maşină la fel de proastă, ciudată şi ineptă ca şi el.

„Cel puţin acum voi avea un tovarăş” îşi spuse Albert, dar lucrurile nu fură prea bune. Dacă aduni două zerouri vei obţine tot un zero. Sărmanul Charles semăna mult prea mult cu el însuşi ca să-i poată fi de vreun folos.

Sărmanul Charles! Incapabil să gândească – făcuse – (dar aşteaptă un minut, frate, asta nu are cum să meargă) – făcuse o maşină – (dar nu era acelaşi lucru la urma urmei) – făcuse o maşină care să gândească pentru el şi care…

Stai aşa! Ajunge. Sărmanul Charles era singura maşină pe care o făcuse Albert îndeajuns de proastă ca să facă un astfel de lucru.

Dar, orice o fi fost, maşina pe care Sărmanul Charles o construise era stăpână pe situaţie şi pe Sărmanul Charles, când Albert dădu peste ei din greşeală. Maşina maşinii, aparatul pe care Sărmanul Charles îl construise pentru a gândi în locul lui, tocmai îi dădea acestuia o lecţie, pe un ton arogant şi umilitor pentru Sărmanul Charles:

— Numai idioţii şi retardaţii inventează lucruri, bătea câmpii afurisita aia de maşină a maşinii. Grecii, în cea mai evoluată perioadă a lor, nu au inventat nimic. Au folosit, aşa cum orice om sau maşină inteligentă ar face, sclavi. Nu s-au coborât la nişte roboţei. Ei, care făceau ca imposibilul să pară un fleac, nu apucau calea cea mai simplă. Dar incompetenţii întotdeauna vor inventa ceva. Retardaţii, la fel. Nu mai vorbesc de depravaţi sau de şmecheri.

Într-unul din rarele sale accese de furie, Albert îi distruse pe amândoi. Dar ştia foarte bine că maşina maşinii sale rostise adevărul.

Albert era foarte confuz. Un om mai inteligent probabil că ar fi observat imediat ce nu era în ordine. Albert putea doar să ghicească că nu era şi că nu va fi niciodată foarte bun la ghicit. Negăsind altă soluţie, fabrică o maşină pe care o boteză Ghicitorul.

De departe, aceasta era cea mai proastă maşină pe care o construise vreodată. Construind-o, încercase să exprime ceva din neliniştea cu care îşi privea viitorul. Maşina aceasta era o ciudăţenie, atât în ce priveşte inteligenţa cât şi ca mecanism, ce să mai vorbim, era un rateu în toată regula.

Celelalte maşini ale lui Albert, mult mai inteligente, se adunară la un loc şi începură să-şi bată joc de el:

— Fratele nostru, eşti pierdut, râseră ele. Chestia asta e primitivă! Auzi la el! Să-şi extragă energia din mediul înconjurător! Doar noi te-am convins să renunţi la treaba asta acum douăzeci de ani şi să inventezi uzinele producătoare de energie pentru noi.

— Mda, dar într-o zi s-ar putea să aibă loc revolte sociale şi toate centrele energetice să dispară, se bâlbâi Albert. Atunci Ghicitorul va fi în stare să funcţioneze chiar dacă toată lumea se va duce dracului.

— Dar nu e nici măcar conectat la matricea noastră informaţională, se stricau maşinile de râs. E chiar mai rău decât Sărmanul Charles. Tâmpenia aia nu a folosit, practic, la nimic.

— Poate se va găsi ceva nou la care să fie util, spuse Albert.

— Nici măcar nu face mizerie, maşinile cele politicoase îşi strigară indignarea. Uită-te la el, lasă doar nişte ulei pe podea.

— Mi-aduce aminte de copilăria mea, îl înţeleg, mormăi Albert.

— Copii, strigară maşinile. Doar la asta eşti bun şi nici măcar la asta. Propunem alegeri pentru a te înlocui – ne scuzi că râdem acum – din funcţia de şef al întreprinderii noastre.

— Şefule, ştiu cum am putea să-i oprim, şopti încă neterminatul Ghicitor.

— Blufează, îi şopti, la rândul său, Albert. Prima mea maşină inteligentă m-a învăţat să nu construiesc nicio maşină pe care să nu o pot controla. Îi am la mână şi ei ştiu asta. Mi-aş dori să mă pot gândi şi eu la astfel de lucruri.

— Poate va veni o vreme când voi fi şi eu bun la ceva, spuse Ghicitorul.

O singură dată, şi asta se întâmplă destul de târziu în viaţa sa, avu şi Albert un moment de sinceritate. Făcu un singur lucru (şi fu o greşeală tristă) pe cont propriu. În noaptea dintre milenii lui Albert i se înmână premiul Finnerty-Hochmann, cea mai înaltă distincţie ce se putea acorda unui intelectual. Desigur, Albert părea cea mai ciudată alegere, dar lumea observase că aproape orice invenţie din ultimii treizeci de ani pornise de la el sau de la maşinile cu care se înconjurase.

Cunoaşteţi trofeul. Pe un soclu se află Eurema, zeiţa greacă a invenţiilor, cu braţele desfăcute ca şi cum urmează să-şi ia zborul. Dedesubtul ei se află un creier stilizat, secţionat pentru a i se putea vedea circumvoluţiunile. Iar dedesubtul acestuia se găsesc cele trei însemne academice: Savantul din Antichitate (în centru), Analizatorul Anderson (la stânga) şi, la dreapta, Omul Renaşterii. E o piesă de artă deosebită, din perioada nouă a lui Groben.

Albert avea un speech pregătit de maşina care-i scria cuvântările, dar, nu se ştie de ce, nu-l folosi. Vorbi liber şi aici se produse dezastrul. Căzu în genunchi când fu prezentat, se bâlbâi şi spuse numai prostii:

— Numai scoicile moarte produc sidef, spuse el şi toţi se holbară la el. Ce fel de introducere era asta? Sau am eu creatura greşită? întrebă Albert cu vocea pierdută.

— Nu aşa arată Eurema, bolborosi, prosteşte, Albert şi arătă brusc spre trofeu. Nu, nu, nu seamănă cu ea deloc. Eurema merge cu spatele, înapoi şi e oarbă. Şi ea s-a născut într-un vas de lut.

Toată lumea îl privea cu o expresie de durere.

— Nimic nu se poate face fără maia? încercă Albert să se explice, şi, totuşi, drojdia e o ciupercă şi o boală. Fiţi voi, cei normali, splendizi şi cei mai buni! Dar nu puteţi trăi fără cei anormali. Veţi muri şi cine vă va spune că aţi murit? Când nu vor mai exista retardaţii şi reduşii la minte, cine va mai inventa lucrurile de care aveţi nevoie? Ce vă veţi face când nu vom mai exista noi, cei care caută noul? Cine vă va ghida atunci?

— Nu vă simţiţi bine? îl întrebă, încet, maestrul de ceremonii. Poate că ar fi mai bine să terminaţi. Sunt sigur că oamenii vor înţelege.

— Bineînţeles că nu mă simt bine. Nu m-am simţit niciodată bine, răspunse Albert. Voi aţi hotărât standardele după care toată lumea ar trebui să fie sănătoasă şi adaptabilă. Nu, nu! Dacă am fi cu toţii adaptaţi şi adaptabili, probabil ne-am mumifica şi am muri. Lumea rămâne sănătoasă tocmai datorită minţilor bolnave care trăiesc în ea. Prima unealtă nu a fost cuţitul de piatră şi nici altceva. A fost o cârjă. Şi nu a fost inventată de un om sănătos.

— Poate, totuşi, ar trebui să vă odihniţi acum, îi spuse un funcţionar, pe un ton scăzut, căci nimeni nu mai pomenise ca cineva să spună asemenea tâmpenii la o ceremonie de premiere.

— Să fie ştiut de toată lumea, strigă Albert, că nu taurii cei mai sănătoşi şi nici vitele cele mai bune descoperă noile pajişti. Doar animalele cele rănite o iau pe drumuri noi. Tot ceea ce rămâne în viaţă are şi o sămânţă de boală. Hei, o ştiţi pe femeia aia care a spus: Soţul meu e bolnav, dar, din păcate, nu mi-a plăcut niciodată Washingtonul vara.

Toată lumea îl privi cu stupoare.

— Asta e prima glumă pe care am făcut-o în viaţa mea, spuse Albert, poticnit. Maşina mea de glume le face mult mai reuşite decât mine.

Se opri şi trase aer, adânc, în piept.

— Netoţii! continuă el, urlând ameninţător. Ce vă veţi face când şi ultimul dintre noi va dispărea? Cum veţi supravieţui fără noi?

Albert îşi terminase speech-ul. Deschise gura să mai zică ceva şi rămase cu ea aşa. Îl conduseră înapoi la locul său. Maşina sa de relaţii publice explică tuturor că Albert era suprasolicitat de prea multă muncă şi apoi dădu la toată lumea câte o copie a discursului pe care, de fapt, îl pregătise pentru această ocazie.

Fusese un episod nefericit. Cât de supărător e faptul că inventatorii nu sunt niciodată nişte oameni măreţi şi oamenii mari nu sunt buni la nimic altceva decât la a fi măreţi.

În anul acela, Cezar dădu un decret prin care anunţă că în întreaga ţară va avea loc un recensământ. Cezar Panebianco era Preşedintele ţării. Anul marca trecerea la un nou deceniu, deci nu era nimic neobişnuit în faptul că urma să aibă loc recensământul. Se luară, totuşi, anumite măsuri de precauţie pentru a-i cuprinde în acest recensământ şi pe vagabonzi şi pe cei decrepiţi – aceştia fiind, de obicei, uitaţi – pentru a-i examina şi a vedea ce-i determina să fie astfel. Atunci fu Albert ridicat. Dacă exista cineva care să arate ca un vagabond şi ca un ramolit, ei bine, el era acela.

Fu băgat la răcoare, la un loc cu alţi nelegiuiţi, şi supus la un interogatoriu chinuitor, cu întrebări imposibile, de genul:

— Cum te cheamă?

Era cât pe ce să nu răspundă, dar îşi reveni şi spuse: „Albert."

— Ce oră arată ceasul? continuară ei să-l întrebe.

Era la mâna lor acum. Care e dreapta şi care e stânga? Înghiţi în sec şi nu răspunse.

— Ştii să citeşti?

— Nu fără…, începu Albert. Nu am la mine… nu, nu pot citi prea bine de unul singur.

— Încearcă.

Îi dădură o hârtie cu întrebări la care trebuia să răspundă cu fals sau adevărat. Albert scrise adevărat în dreptul fiecăreia dintre ele, sperând că va fi nimerit măcar jumătate dintre ele. Dar, toate erau false. Oamenilor

normali le plac lucrurile false. Apoi îi dădură un test în care trebuia să completeze proverbe.

„… (Cinstea) e cea mai bună dintre politici” nu-i spuse nimic. Nu-şi putea aminti nici măcar numele companiilor în a căror politică era, chipurile, implicat.

„… (O cusătură) la timp, te salvează de alte zece” conţinea prea multă matematică pentru el.

„Sunt prea multe necunoscute, îşi spuse în sinea sa Albert, şi doar o valoare pozitivă. Nu pot rezolva această ecuaţie. Nici măcar nu ştiu dacă e o ecuaţie. Dacă aş avea cu mine…”

Dar nu avea lângă el niciuna dintre maşinile sale care să-l ajute. Era pe cont propriu. Lăsă încă vreo şase proverbe necompletate. Apoi i se oferi şansa de a recupera din handicap. Nimeni nu e atât de prost să nu poată răspunde dacă i se pun destule întrebări.

„… (Prostia) e mama invenţiilor”, spunea proverbul respectiv.

„Prostia” scrise Albert cu scrisul său lăbărţat. Apoi se lăsă pe spate, triumfător. „O cunosc pe Eurema şi pe maică-sa”, chicoti el. „Şi cât de bine le ştiu…”

Dar îi marcară şi acest răspuns drept greşit. Nu reuşise să dea niciun răspuns corect la niciunul dintre teste. Tocmai se hotărâseră să-l trimită să înveţe o meserie simplă, în care să-şi folosească mâinile, de vreme ce din punct de vedere intelectual se dovedise o nulitate.

Două dintre maşinile politicoase ale lui Albert veniră şi-l scoaseră de acolo. Explicară că, deşi era ramolit şi vagabond, era totuşi un ramolit şi un vagabond bogat şi, mai mult, era chiar un om destul de însemnat.

— Ştim că nu pare, dar chiar este – vă rugăm să ne scuzaţi că râdem – un om destul de important, îl scuză una dintre maşinile sale inteligente. Da, trebuie să i se spună să închidă gura după ce cască, dar în acelaşi timp e deţinătorul premiului Finnerty-Hochmann. Răspundem noi pentru el.

* * *

Albert se simţi nefericit după ce maşinile lui îl scoaseră de acolo, mai ales după ce acestea îi spuseră să meargă cu trei-patru paşi în urma lor, ca să nu creadă cineva că e cu ele. Îl ironizară tot timpul, făcând glume aproape grosolane pe seama lui şi încercară să-l facă să se simtă ca un vierme. Albert îi părăsi şi se duse să se ascundă într-unul din locurile pe care le ţinuse secrete.

— Am să-mi zbor creierii, promise el. Nu mai pot suporta atâta umilinţă. Dar nici măcar asta nu o pot face de unul singur. Am nevoie de cineva care să o facă.

Se apucă, aşadar, să construiască o maşină care să-l ajute să se sinucidă.

— Ce faci, şefule? îl întrebă Ghicitorul. Am ghicit că ai să vii aici şi ai să începi să construieşti ceva.

— Da, construiesc o maşină care să-mi zboare creierii, strigă Albert. Sunt prea laş să o fac singur.

— Şefule, am o bănuială că am putea face ceva mult mai bun decât asta. Hai să ne distrăm puţin.

— Îţi închipui că ştiu cum să fac asta? îl întrebă Albert, gânditor. Am construit cândva o maşină care să o facă în locul meu, dar s-a stricat şi oricum nu m-a ajutat prea mult.

— De data asta, ne vom distra doar noi doi, şefule. Uită-te la lumea din jur. Ce vezi?

— E o lume prea bună pentru mine, spuse Albert. Totul şi toţi oamenii sunt perfecţi şi la fel. Sunt în vârful lumii. Au câştigat totul şi au aranjat totul frumos. Nu mai e loc şi pentru un neghiob ca mine în lumea asta. Aşa că am hotărât să mă retrag.

— Şefule, părerea mea e că vezi lucrurile exact pe dos. Concentrează-te şi uită-te din nou, cu mare atenţie. Ei, ce vezi acum?

— Ghicitorule, Ghicitorule, e oare posibil? Chiar aşa să fie? Mă întreb cum de nu am văzut lucrurile aşa până acum? Dar, aşa e, acum că văd lucrurile clar.

— Şase miliarde de chiftele care aşteaptă să fie mâncate! Şase miliarde de chiftele fără nicio apărare! Frate, gândeşte-te, doi tipi ca noi, puşi pe distracţie, am

putea să-i secerăm ca pe nişte lanuri de grâu din soiul Albert cel îmbunătăţit!

— Părerea mea, şefule, e că de asta m-ai construit. Lumea oricum s-a mărit cam prea mult. Ia hai să începem s-o mai rărim niţel. Sau, la o adică, chiar ceva mai mult.

— Vom inaugura o nouă eră! strigă Albert. O vom numi Întoarcerea Viermelui. Ne vom distra de minune, îi vom mânca pe pâine. Cum de nu i-am văzut aşa până acum? Şase miliarde de chiftele?

Şi aşa, cel de-al douăzeci-şi-unulea secol începu, într-o notă destul de stranie.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Euremas Dam” by R.A. Lafferty

Ailoura

Paul di Filippo

Locuieşte în Providence, Rhode Island de când s-a născut în 1954 şi a început să scrie SF din 1985. Este un scriitor prolific, cunoscut şi pentru stilul său aparte de a scrie. Cele mai cunoscute romane sunt „Ciphers” (1990), „The Steampunk Trilogy” (1995), „Lost Pages” (1998), „Joe’s Liver” (2000), „Strange Trades” (2001).

Povestea care urmează, scrisă într-un amestec de science fiction şi elemente de poveste aduce în imagine familii bogate şi comploturi de pe alte lumi viitoare, în care oamenii sunt practic nemuritori, dar la fel de necinstiţi şi lacomi.

————————————

Mica navetă tăie cu rapiditate cerul senin, de culoarea coniacului. Emisii codate şi invizibile ţâşniră dinspre ea. Primi imediat răspuns din depărtare, conacul cu turn – Reşedinţa Stoessl – apărând ca o pasăre străveche de pradă, scrutând prăpastia. Agentul robotizat de supraveghere al familiei, mereu de veghe, coborî scuturile conacului, permiţând apropierea şi aterizarea. Peste câteva minute, Geisen Stoessl aşeza micul său zipflyte triunghiular pe una dintre platformele de la etajul zece ale Reşedinţei Stoessl, construită în consolă deasupra cursurilor de apă temporare de culoarea caramelului, săpate de inundaţii, care brăzdau Deşertul Sălbatic.

Geisen deschise carlinga şi sări uşor pe terasa largă de zgură, pustie în aceste clipe tragice. Încă îmbrăcat în hainele sale prăfuite de expediţie, cu ochelarii de protecţie în jurul gâtului, Geisen aducea acum cu o statuie a unui

erou mitic. Subţire, bine închegat şi alert, cu faţa sa, de obicei zâmbitoare, plină de praf, avea acum o privire solemnă, cu ochii săi verzi, parcă în contradicţie cu pielea curată ce fusese acoperită de ochelarii de protecţie. Se opri pentru un moment să-şi scuture praful de pe haine, dovadă a recentelor sale expediţii de săpături în Reziduurile Lucitoare. Mulţumit că a reuşit să îşi îmbunătăţească înfăţişarea în aceste momente grele, se îndreptă spre portalul ce făcea legătura cu interiorul. Dar, înainte de a activa uşa, aceasta se deschise din interior.

În mijlocul intrării stătea o fiinţă cu înfăţişare animalică, deşirată şi îmbrăcată cu o robă: Vicuna, cea mai preţioasă servitoare a mamei sale. Nasul borcănat şi pufos al trufaşei servitoare, aşezat exact în mijlocul feţei sale pătrăţoase şi ţepoase, se strâmbă a dispreţ, aproape involuntar, la vederea lui Geisen, dar moreauviana fiinţă se abţinu de la a-şi exprima dezacordul, în favoarea unor critici mai aspre.

— Abia ai ajuns la timp, Gep Stoessl, tatăl tău, se apropie de momentul în care nu va mai fi menţinut artificial în viaţă şi va renaşte. Mama şi fraţii tăi deja aşteaptă nerăbdători în Camerele Natale.

Urmând-o pe servitoarea inumană în reşedinţa Stoessl, Geisen răspunse:

— Sunt conştient de toate astea, Vicuna. Dar nu pot străbate într-o secundă jumătate din emisfera Chalkului.

— Tu ai ales să lipseşti în aceste momente cruciale.

— De ce cruciale? Asta o să fie a treia reîncarnare a lui Vomacht. Dacă va reuşi să treacă de ea, aşa cum a trecut de primele două.

— Să sperăm.

Geisen a încercat să înţeleagă înţelesurile ascunse ale comentariului lui Vicuna, dar nu a reuşit să găsească vreun indiciu despre starea momentană a afacerilor, de obicei complicate, ale familiei Stoessl. Era clar că lipsise mult timp – prea ocupat să se bucure de singuraticele, dar satisfăcătoarele sale expediţii de prospecţii, făcute în interesul afacerilor familiei – şi nu mai putea înţelege maşinaţiunile politice ale rudelor sale.

Vicuna îl conduse pe Geisen la cea mai apropiată fantă dintre stânci, de unde au coborât repede 15 nivele, cu mult sub platforma de piatră pe care era ridicată Reşedinţa Stoessl. La acest nivel securizat, supraveghetorul robotizat atent la monitoare stătea pe vine într-o comodă izolare, la temperaturi aproape de zero absolut, studiind importantele matrice ale condensatelor Bose-Einstein. Tot aici erau şi Camerele Natale. Vicuna l-a părăsit în faţa uşilor blazonate cu imagini sacre, cu un pufnet umed, ce însemna că timpul neplăcut petrecut alături de cel întârziat se încheiase.

Trăgând adânc aer în piept, Geisen a intrat în cameră.

Lumina trandafirie, simbol al unei noi vieţi, îndulcea contururile aparatului complicat de renaştere, dar şi trăsăturile ascuţite ale mamei sale, Woda, precum şi chipurile moi ale celor doi fraţi ai săi, Gitten şi Grafton. Aproape invizibile în fundal, mai multe gărzi de corp cu trăsături animalice vegheau discret, dar vigilent.

Woda a vorbit prima:

— Vai, câtă generozitate din partea fiului risipitor, să ne onoreze cu prezenţa sa obligatorie.

Gitten a chicotit, iar Grafton a continuat, vorbind pompos în barbă:

— O atitudine deosebit de graţioasă, atât de tipică pentru frăţiorul nostru, sunt sigur.

La capătul mai multor aparate ce îl menţineau în viaţă, Vomacht Stoessl – inconştient, gol şi întins pe o targă, alături de viitorul său corp – nu spunea nimic. Atât el, cât şi clona sa aveau capetele învelite în pânze organice din paraziţi de creier Stroonieni, un organism folosit de mult timp în programul de prelungire a vieţii, ambiţios şi fără sfârşit, al omenirii. Legat printr-un organ vegetal gros intraparazital de tizul său mai tânăr, conturul uscat al lui Vomacht, ajuns acum la limitele regenerării, contrasta puternic cu noul său vas fără prihană şi fără suflet.

* * *

În timpul primei sale vieţi, din 239 până în 357 PS, nu zămislise niciun copil. În a doua sa durată de existenţă (357

– 495 PS) a fost martorul naşterii lui Gitten şi a lui Grafton, la o distanţă de vreo 60 de ani, născuţi de Woda. Spre sfârşitul celei de a treia perioade de existenţă (495 – 675 PS), cu numai 30 de ani în urmă, l-a avut pe Geisen, dintr-o femeie misterioasă, pe care Geisen nu a cunoscut-o niciodată. Pentru că nu a fost luată de soţie, mama sa a dispărut şi i-a respins dreptul lui Geisen de a-i şti numele sau a-i vedea faţa vreodată. Cu toate acestea, Vomacht s-a ocupat de toate aspectele legale pentru ca Geisen să aibă aceleaşi drepturi cu fraţii săi vitregi. E de la sine înţeles că nu exista prea multă cordialitate între cei doi fraţi mai în vârstă şi tânărul intrus.

Geisen a făcut plecăciunile cuvenite la câteva altare, înainte de a răspunde reproşurilor mamei şi fraţilor săi vitregi.

— Nu eu am aranjat ultima reîncarnare a lui Gep Stoessl. El a avut grijă de asta. Dacă vreunul dintre voi are ceva de comentat, cred că trebuia să îi spuneţi lui, faţă în faţă. Eu, personal, mă simt onorat că m-a ales pe mine să iniţiez procedura transferului minţii şi sufletului său. Îmi pare rău doar că nu am putut fi lângă el în timpul ultimelor momente conştiente pe care le-a trăit în acest corp îmbătrânit.

Gitten, fratele mijlociu, chicoti:

— Mâna care leagănă pietrele va zgudui acum leagănul.

Geisen s-a uitat în palmele sale murdare, pline de praful pietrelor de pe Chalk. S-a străduit să nu le bage repede în buzunare.

— Nu are de ce să îmi fie ruşine că îmi place să lucrez pe teren. Nu mi se potriveşte trândăveala în lux. Şi nu v-am auzit pe vreunul plângându-se când am început să excavăm Filonul Eventyr, iar vistieria familiei a început să se umple.

Woda a intervenit, cu tradiţionala asprime maternală:

— Destul cu ciondăneala. Să recunoaştem că, oricum ar fi fost lucrurile aranjate în această zi, nu ne-ar fi satisfăcut pe niciunul dintre noi. Cu cât îndeplinim mai repede ritualul, cu atât mai repede putem să ne întoarcem la treburile

noastre şi cu atât mai repede mâna forte a lui Vomacht va lua frâiele afacerii familiei. Geisen, cred că ştii ce trebuie să faci.

— Am studiat Cartea Phowa în timp ce veneam încoace.

— Întotdeauna munceşti. Când mai ai timp şi pentru tine, frăţioare? întrebă Grafton.

Geisen înaintă spre mecanismele din dreptul patului.

— La timpul şi la locul potrivit, Grafton. Dar îmi dau seama că, pentru tine, distracţia ocupă tot timpul.

Tânărul îşi îndreptă atenţia către butoanele din faţa sa, oprind astfel continuarea oricărei polemici.

* * *

Formele de viaţă Strooniene fuseseră dresate şi înfometate până în pragul hibernării, pentru a fi pregătite de datoria lor sacră. Pe un tripod era atârnat un cilindru transparent, cu un fluid roz, nutritiv, îmbogăţit cu secvenţe proteice. Fluidul urma să curgă prin două fire de transfuzie, odată ce paraziţii erau legaţi la mecanism, trezindu-le la viaţă metabolismul pasiv şi conducându-le spre ceea ce urmau să facă.

Murmurând frazele sfinte necesare, Geisen a introdus câte o perfuzie în fiecare creatură. A reglat doza corectă în fiecare pompă. Apoi, solemn, căutând privirea celor de faţă, a activat pompele.

Aproape instantaneu, paraziţii au început să se încordeze, sărind şi contorsionându-se, în timp ce trimiteau o infinitate de tendoane auto-anestezice în cele două creiere, cel plin şi cel gol, pentru a pregăti transferul a tot ceea ce însemna un suflet omenesc.

Dar, în câteva minute, era clar pentru toţi că ceva nu era deloc în ordine. Vomacht Stoessl începuse să se zbată de durere, smulgându-şi aparatele ce îl menţineau în viaţă.

Supraveghetorul robotizat a declanşat alarma. Tehnicieni umani şi de alte rase au năvălit în cameră. Grafton, Gitten şi Woda s-au repezit către pompe pentru a opri procesul. Dar au ajuns prea târziu. Într-o clipă, ambele cranii învelite în membrană s-au strivit, aruncând spre

podea, de sub membrana alantoidă, un lichid vâscos, ca zăpada amestecată cu apă.

În cameră s-a lăsat liniştea. Grafton a înclinat una dintre pompe, ca toţi martorii să vadă numerele roşii pâlpâind.

— A lăsat de patru ori mai mult nutrient, făcându-i pe Stroonieni hiperactivi. Asta e crimă!

— Nu-l lăsaţi să scape! a poruncit Woda.

Într-o clipă, braţele lui Geisen au fost imobilizate de doi paznici. A încercat să spună ceva, dar imaginea tatălui său, fără cap, i-a pus un nod în gât.

* * *

Acea cameră de studiu a lui Gep Vomacht Stoessl era decorată cu relicve de pe planeta sa natală, Lucerno: armătura golită, albită de vreme, a unei fiinţe exoscheletale; un rând de cărţi, legate în piele de leneş; un cuţit ruginit, pentru jupuit urşii, mare ca o vâslă de canoe. După moartea stăpânului lui, talismanele păreau a fi secate de mana lor.

Geisen a oftat şi şi-a dat drumul, fără speranţă, în scaunul confortabil, aşezat în partea îndepărtată a biroului sculptat pe planeta Hulbrouck V. În cealaltă parte a piesei de mobilier mari şi negre stătea rânjind fratele său vitreg, Grafton. Cu câteva zile în urmă, Geisen ştia, tatăl său s-a târât din pat pentru a ajunge aici, la biroul său preferat, de unde a dictat cum va decurge cea de a treia reîncarnare a sa. Geisen vizionase de mai multe ori scena emoţionantă în drumul său din Reziduurile Lucitoare şi observase cum, în ciuda condiţiei sale, tatăl său a cerut în mod deosebit ca Geisen să oficieze procedura reîncarnării paternale.

Şi acum, acest om unic – distant şi enigmatic, aşa cum fusese faţă de Geisen – omul care ridicase Casa Stoessl şi averea acesteia, omul căruia toţi îi datorau vieţile lor luxoase era, pentru totdeauna, plecat de pe acest tărâm al existenţei.

Sufletul uman putea exista numai într-un substrat organic. Aşa inteligente cum pot fi, entităţile ce trăiesc aproape de zero absolut, aşa cum e supraveghetorul,

arătau o complexitate existenţială inferioară. Le este imposibil să facă orice fel de „copie” statică a esenţei umane, chiar şi în proverbialul lor creier îmbuteliat, atâta vreme cât transcripţia Stroониană era fatală originalului. Nu, dacă în timpul transferului intervenea o defecţiune distructivă, acel individ era pierdut pentru totdeauna.

Grafton a interpretat oftatul lui Geisen ca un indicativ al faptului că acesta vroia să se descarce de vreun secret.

— Vorbeşte liber, frăţioare. Eliberează-ţi sufletul de vină. Suntem singuri aici. Nici măcar supraveghetorul nu ascultă.

Geisen s-a ridicat dintr-odată.

— Cum aţi reuşit să faceţi aşa ceva? Supraveghetorul este incoruptibil şi printre datoriile sale se află şi aceea de a supraveghea continuu casa.

Oarecum tulburat, Grafton a încercat să disimuleze.

— O, nu, te înşeli. Întotdeauna a fost posibil să dezactivezi supraveghetorul selectiv. Opţiuni ale unui meniu standard.

Geisen a sărit în picioare, făcându-l pe Grafton să se dea pe spate.

— Acum înţeleg totul! Toată crima asta şi presupusa mea complicitate au fost planificate de la început. Ultimul testament al tatălui meu – falsificat! Codurile din pompe – rescrise! Rolul meu – de gâscan naiv!

Revenindu-şi în fire, Grafton a reuşit, prin gesturi, să îl facă pe Geisen să se aşeze la locul lui, după care se ridică şi se apropie de colţul biroului. S-a aplecat mai aproape de Geisen şi, cu o voce calmă, şi-a făcut singur mărturisirea şocantă şi fără remuşcări.

— Ai o minte foarte ascuţită. Păcat că nu ai văzut capcana, înainte de a cădea în ea. Da, moartea permanentă a lui Vomacht şi implicarea ta în ea au fost atent aranjate – de mama, Gitten şi cu mine. Trebuia să o facem. Vezi tu, Vomacht devenise nervos şi nesuferit faţă de noi, adevărata şi iubitoarea sa familie. Ne ameninţase că ne va lua stipendiile, titlurile şi autoritatea, odată ce va ocupa noul său trup. Dar acele demente codici erau şterse

din versiunea discursului său pe care l-ai văzut, ca şi proclamarea sa nebunească prin care te numea factotum al afacerilor familiei. Toate minele Stoessl şi tot restul ar fi devenit fieful tău. Imaginează-ţi! Un şobolan de deşert în capul venerabilei noastre corporaţii!

Geisen se străduia să digere toate aceste noi informaţii. Consideraţii practice se amestecau cu toate emoţiile sale. În cele din urmă, a putut doar întreba:

— Dar ce a fost cu dorinţa lui Vomacht ca eu să iniţiez transferul sufletului său?

— A, asta a fost adevărată. Şi a fost pentru noi momeala perfectă care să te distragă şi, în acelaşi timp, tot prin ea am putut să îţi atârnăm de gât o acuzaţie de crimă cu premeditare.

Geisen se ridică mândru:

— Cred că îţi dai seama că toate acuzaţiile astea de crimă cu premeditare nu vor rezista niciun minut în faţa unei instanţe. Cu tot ceea ce mi-ai spus, cred că nu o să îmi fie greu să scot la lumină dovezi care să dovedească contrariul.

Zâmbind ca o şopârlă de gunoi din Cerise Ergstrand, Grafton i-a replicat:

— Serios? Din celula ta, fără niciun ajutor exterior? Cei acuzaţi de crimă nu pot profita de rezultatul faptelor lor. Nu vei avea niciun fel de acces la fondurile familiei, cu excepţia micului tău cont personal, în timpul încarcerării, şi nici nu vei avea pe nimeni să te ajute, din cauza recluziunii tale sociale de atâţia ani. Puterea familiei, alături de mărturia văduvei îndurerate vor fi decisive în condamnarea ta. Cam ce şanse crezi că mai ai, în aceste condiţii?

Redus la o tăcere necruţătoare, Geisen şi-a încordat muşchii, înainte de a se arunca într-un atac inutil asupra fratelui său. Dar Grafton l-a oprit, făcând semn cu mâna.

— Există o alternativă acceptabilă. Noi chiar nu vrem ca toate astea să ajungă în faţa autorităţilor. Până la urmă, există o mică şansă, de un procent sau mai puţin, ca tu să câştigi procesul. Şi toate afacerile astea judiciare sunt consumatoare de timp, intervenind în lucruri mult mai

plăcute. De fapt, vestea morţii lui Gep Stoessl nu a fost făcută cunoscută nici media şi nici autorităţilor. Şi, dacă ne asigurăm de colaborarea ta, rezultatul acestui tragic „accident” va fi altul decât acuzarea ta de crimă. După ce îţi vei da consimţământul cu privire la un oarecare document, vei fi liber să îţi vezi de viaţă, nemaipăsându-ţi de Casa Stoessl sau de vreunul dintre rezidenţii săi.

Grafton i-a înmânat fratelui său mai multe hârtii. Geissen s-a uitat peste ele repede şi atent, apoi s-a uitat şocat la Grafton:

— Documentul ăsta îmi ia toată partea mea din averea familiei şi îmi interzice să mai am vreun viitor rol în ceea ce priveşte administrarea proprietăţilor. De fapt, sunt aruncat afară, fără niciun ban şi dezmoştenit.

— Un rezumat bine făcut. De fapt, s-ar putea să îţi dăm totuşi câteva bunuri. Să zicem, zipflyte-ul tău, ceva bani şi un servitor sau doi. Destul pentru a-ţi urma stilul de viaţă itinerant, pe care îl preferi atât de evident.

Geisen s-a gândit numai un moment.

— Toate încercările de a-mi pune în cârcă un patricid vor înceta?

Grafton a ridicat din umeri.

— Ce rost ar mai avea să mai biciuim o non-entitate neajutorată şi săracă lipită pământului?

Geisen s-a ridicat.

— Reactivează supraveghetorul. Sunt gata să mă supun termenilor voştri.

* * *

Gep Bloedwyn Vermeule, din Casa Vermeule, îşi purta azi cosiţele ei lungi şi blonde aranjate într-un coc complicat, adunat sus, în vârful capului ei fermecător, coc cusut cu micuţe şi delicate lampioane, care clipeau în ritmul mişcării trupului ei. Intrând în camera oficială de recepţie a Reşedinţei Stoessl, ea a înaintat cu încredere printre rândurile de gărzi, cu trena lungă a rochiei sale, făcută din mătase de vierme de nisip, ţinută în aer la o mică distanţă de sol de mici unităţi antigravitaţionale, cusute în ţesătură.

S-a oprit la câţiva metri de bărbatul care o aştepta cu un zâmbet nerăbdător pe faţa sa aspră.

Vocea lui Geisen s-a cutemurat la început, în ciuda faptului că s-a străduit să se controleze.

— Bloedwyn, draga mea, eşti mai atrăgătoare decât e o oază pentru un om însetat.

Luminiţele din părul fetei au început să se aprindă haotic pentru o secundă, după care s-au oprit într-o configuraţie stabilă, radiind parcă răceala de pe faţa ei lipsită de expresie. Vocea ei, într-o tonalitate joasă şi aspră din cauza implanturilor ce erau la modă, nu tremură deloc.

— Gep Stoessl, nici nu ştiu cum să te abordez. Atât de multe s-au schimbat de când ne-am întâlnit ultima oară.

Aruncându-se spre ea, Geisen îşi ridică logodnica în braţe. Însă avu impresia că ţinea în braţe o efigie de lemn. Cu toate acestea, a persistat în încercarea sa de a reîncinge vechea lor relaţie.

— Doar lucrurile superficiale s-au schimbat, draga mea! E adevărat, aşa cum cu siguranţă ai auzit, nu mai sunt un vlăstar al Casei Stoessl. Dar inima mea, mintea mea şi sufletul meu îţi rămân devotate! Pot să presupun că aceeaşi constanţă ţi se poate aplica şi ţie?

Bloedwyn s-a sustras îmbrăţişării lui Geisen.

— Cum ai putea să presupui ceva, atâta vreme cât nici măcar eu nu ştiu ce simt? Toate aceste evenimente au fost atât de bruşte şi de misterioase. Moartea crudă şi permanentă a tatălui tău, capricioasa şi lipsita de înţeles renunţare la averea sa de către tine – cum aş putea să înţeleg ceva din toate acestea? Ce se va întâmpla cu toate visurile tale minunate?

Geisen o prinse pe Bloedwyn de mâinile sale suple, probabil prea strâns, judecând după tresărirea ei. A eliberat-o, după care a spus:

— Toate planurile minunate pe care ni le-am făcut se vor împlini! Dă-mi doar un timp să îmi găsesc locul în lume. Într-o zi îţi voi putea explica totul. Dar până atunci, îţi cer să ai încredere. Sunt sigur că ai încredere în caracterul meu, în capacitatea mea.

Bloedwyn şi-a ferit privirea ei liniştită şi albastră de ochii verzi şi imploratori ai lui Geisen; acesta s-a retras brusc, pierdut. Femeia a dat şi ea câţiva paşi înapoi şi, cu o voce rece, a făcut o declaraţie formală, pe care era clar că o repetase înainte.

— Supraveghetorul Casei Vermeule a comunicat deja abrogarea aranjamentului matrimonial către guvernatorul casei tale. Cred că această decizie imparţială şi decisivă este cel mai bun lucru care se poate face, Geisen. Amândoi suntem tineri, cu multe vieţi în faţa noastră. Ar fi lipsit de sens să construim o relaţie potenţial interminabilă pe o temelie atât de slabă. Să mergem amândoi înainte – separat – în zilele ce ne stau în faţă, purtând dragostea noastră doar ca pe o amintire.

Din nou, ca şi în momentul morţii tatălui său, Geisen a amuţit într-un moment crucial, incapabil să îşi apere cauza. A privit, necrezându-şi ochilor, cum Bloedwyn s-a întors graţios şi s-a depărtat din viaţa lui, lăsând în urmă, după ce dispăruse, pentru câteva secunde, trena rochiei.

* * *

Bucătăriile dezordonate, zgomotoase şi pline de abur ale Reşedinţei Stoessl inspirau un haos ordonat, proporţional cu grandoarea pregătirilor ce se făceau. Dineul planificat pentru renaşterea capului familiei a fost repede schimbat într-un banchet memorial, odată ce protocoalele puţin folosite au fost găsite într-un colţ al memoriei supraveghetorului. Acum, o mulţime de fiinţe de diverse rase, supervizate de singurul bucătar uman, Stine Pursiful, curăţau, feliau, tăiau, găureau, scoteau, aşezau în straturi, băteau, glazurau, puneau la microunde şi în oalele de presiune, tot felul de mâncăruri, adunând şi ingredientele de lux, importate, în elaboratul meniu ce va împodobi solemnul bufet pentru familia, prietenii şi oamenii de afaceri, partenerii celui decedat.

Geisen intră în atmosfera aromată a bucătăriilor cu o privire posomorâtă. Pursiful l-a văzut pe tânăr şi, cu o doză bună de curtoazie şi respect, având în vedere

circumstanţele, a păşit înainte pentru a-l întreba ce doreşte. Dar Geisen l-a ignorat, a trecut pe lângă slăbănogul bucătar şi s-a îndreptat spre rafturile pe care erau mai multe feluri de pachete cu mâncare semipreparată. Cu mişcări nesigure, a început să îndese cutiile într-o geantă de umăr prăfuită. Care, cu siguranţă, văzuse multe expediţii prin deşerturile pline de bogăţii de pe Chalk.

O mică creatură timidă, aparţinând unuia dintre clanurile muskrat-hyrax, a sărit spre rafturile unde Geisen scotocea cu ardoare. Miop, moreauvianul biped, s-a aburcat pe vârful degetelor pentru a căuta ceva pe raftul de sus.

Cu un picior bine aplicat, Geisen l-a aruncat pe servitor din calea sa, în chelălăituri şi ţipete. Dar, înainte de a se întoarce la ce făcea, a auzit o voce ce îi era la fel de cunoscută ca şi pielea de pe el.

— Credeam că te-am educat să arăţi mai mult respect, decât tocmai ai arătat, pentru toate creaturile, Gep Stoessl. Şi dacă nu am făcut asta cum trebuie, atunci merit să fac imediat o vizită Abatorului de Jos al Nenăscuţilor, pentru neglijenţa mea criminală.

Geisen s-a întors; fierea urcată în gât şi sufletul său i s-au amestecat cu multe amintiri.

Cu braţele pestriţe, încrucişate în dreptul pieptului ei ciudat, creatura Ailoura era robustă şi bine făcută, mai scundă cu un cap decât Geisen. Moştenirea sa genetică amesteca o mie de rase de feline şi cvasi-feline de pe o duzină de planete, iar ea nu semăna deloc cu o pisică metamorfozată în trăsături umane, ci, mai degrabă, cu toate pisicile de pretutindeni, amestecate şi astfel înnobilate. Urechi rotunde se înălţau pe capul ei cu blană deasă. Ochii despicaţi vertical şi nasul negru şi umed contrastau cu gura şi bărbia, ce păreau mai umane. Acum, mânia şi dezamăgirea i se împleteau pe faţă, într-o mască aproape înspăimântătoare, iar expresia îi devenise chiar mai înfiorătoare, datorită licăririi unui dinte ascuţit ce îi ieşea de sub buză.

Geisen a observat imediat, cu un mic şoc, noile nuanţe de gri din blana de culoarea carapacei de ţestoasă. Aceste semne de îmbătrânire l-au înmuiat şi mai mult. A făcut a doua plecăciune ca importanţă din Ritualele Dakini către fosta lui doică. După ce s-a îndreptat, Geisen a privit cu uşurare cum mânia dispărea de pe faţa ei, pentru a fi înlocuită de grijă şi nedumerire.

— Acum, a întrebat Ailoura, cu acelaşi ton în voce ca şi atunci când îi cerea micului Geisen să se spele pe dinţi sau să îşi facă temele, ce înseamnă toate prostiile astea pe care le aud, în legătură cu dezmoştenirea şi plecarea ta?

Geisen a tras-o pe Ailoura într-un colţ retras al bucătăriilor şi i-a spus totul. În timp ce povestea, creatura scăpă mârâituri joase, cu toate că se străduia să îşi ţină gura închisă.

— Şi aşa, fără să mai am vreo şansă de a întoarce situaţia, plec acum pentru a-mi căuta norocul în altă parte, poate chiar pe o altă lume.

Ailoura a meditat pentru o vreme.

— Spui că fratele tău ţi-a oferit un servitor din casa noastră?

— Da. Dar nu am de gând să îi cer să se ţină de promisiunea asta. O gură în plus de hrănit m-ar încurca.

Punându-i o mână pe piept, Ailoura a spus:

— Ia-mă pe mine, Gep Stoessl.

Geisen a trecut printr-un moment de confuzie.

— Dar, Ailoura, îndatorirea ta de a mă creşte a trecut demult. Sunt foarte recunoscător pentru dragostea şi grija pe care ai purtat-o unui copil rămas fără mamă, călăuzirea pe care mi-ai dat-o, timpul în care ne-am jucat. Învăţăturile tale mi-au insuflat un set de principii înţelepte, o voinţă şi un optimism admirabile şi un interior de o moralitate fermă. Dar îndatoririle tale au rămas în trecut. De ce ai vrea să părăseşti confortul şi securitatea Reşedinţei Stoessl?

— Uită-te la mine cu atenţie, Gep Stoessl. Port acum tabarul echipei care spală vasele. Norocul de a te găsi acum pe tine aici se datorează numai acestei retrogradări. De aici, alunecarea spre inutilitate e scurtă şi rapidă – în

ciuda faptului că mai am vigoare şi iscusinţă. Vrei să mă laşi aici, în fatalitatea destinului meu? Sau mă vei lăsa să îmi arunc soarta în mâna băiatului pe care l-am crescut de mic?

Geisen s-a gândit un moment.

— Ar fi bine să am pe cineva alături. Şi nu cred că aş putea găsi un aliat mai apropiat.

— Sau unul mai viclean, rânji Ailoura.

— Foarte bine. Poţi să mă însoţeşti. Dar cu o condiţie.

— Da, Gep Stoessl?

— Nu îmi mai spune „Gep”. Asemenea formalităţi nu existau între noi în trecut.

— De acord, micuţule Gei-gei.

Bărbatul tresări.

— Nu e nevoie să ne întoarcem chiar atât de mult în timp. Acum, să continuăm jefuirea cămării familiei mele.

— Ia şi nişte peşte din ăla bun, te rog, Geisen.

* * *

Nimeni nu ştia originea sferelor quarcale din stratosfera de pe Chalk. Dar toată lumea ştia imensa bogăţie pe care o dădeau aceste anomalii izolate.

Materia normală are doar două însuşiri caracteristice: sus şi jos. Dar existau şi quarcuri, cu proprietăţi neobişnuite, iar substanţele exotice formate de acestea, combinate cu materia obişnuită erau, în stare liberă, la fel de periculoase ca mai cunoscuta antimaterie. Aducând materia normală în contact cu o sferă quarcală, rezultă un proces în urma căruia prima se transformă în energie.

Dacă aveai o sferă quarcală era ca şi cum ai fi avut propria ta gaură neagră, ceea ce îţi permitea să dispui de foarte multă energie, chiar şi pentru a alimenta un crucişător stelar.

Umanitatea putea crea sfere quarcale, dar cu costuri imense pe unitate. Iar acestea trebuiau închise în câmpuri electromagnetice sau gravitaţionale, cât timp erau active. Puteau fi, de asemenea, puse în carantină, pentru

depozitare semipermanentă, în câmpuri de stază. Aşa se procedase şi cu sferele quarcale îngropate pe Chalk.

Noduli sferici mici, reflectorizanţi – „mărgele”, în jargonul prospectorilor de pe Chalk – puteau fi găsiţi în mai multe straturi sedimentare noi din crusta planetei, puse acolo aparent fără niciun plan dinainte definit. Descoperirea mărgelelor a inaugurat regimul diferitelor Case de pe Chalk.

O expediţie mai veche, făcută de Universitatea Preceptimax în Shulamith Wadi, a dat peste sferele quarcale din greşeală. Preceptorul Fairservis, descoperitorul curios al primei mărgele, şi-a dat seama că are de a face cu un obiect aflat în stare de stază şi, din nefericire pentru el, a reuşit să îl deschidă. Quantumul dinăuntru l-a înghiţit pe nefericit, împreună cu alţi nouă membri ai expediţiei, înainte de a începe o înceată, dar sigură coborâre către centrul planetei Chalk. Din fericire, o echipă de intervenţie a răspuns rapid şi a reuşit să activeze o nouă mărgea, de mărimea unui oraş mai mic, cu emisfera inferioară sub sol, eliberându-l astfel din capcană pe preceptor împreună cu ai săi.

După acest incident, deşerturile părăsite ale Chalk-ului au fost invadate în ceea ce urma să devină cea mai mare goană după avere din galaxie. Curând, întreaga planetă era divizată în domenii – multe fiind alcătuite din proprietăţi disipate – fiecare aparţinând unei Case sau alteia. Atunci au început serios prospecţiile. Însă descoperirea lor a rămas mai mult o artă decât o ştiinţă, pentru că mărgelele rămâneau ascunse detectoarelor convenţionale. Intuiţia, cunoştinţele geologice despre scoarţa planetară şi norocul chior s-au dovedit a fi factorii determinanţi în strângerea averilor Caselor.

Cum ajunseseră sferele quarcale să fie îngropate – era clar că cineva făcuse lucrul acesta – în solul de pe Chalk era un mister. Nu existase nicio dovadă a existenţei vreunei civilizaţii înainte ca oamenii să îşi fi făcut apariţia pe planetă. Oare un nor de sfere quarcale fuseseră prinse în momentul în care Chalkul se năştea? Posibil. Sau poate

vizitatori străini le plantaseră pentru scopuri necunoscute? La fel de posibil.

Oricare ar fi fost istoria sferelor quarcale, utilitatea lor curentă nu putea fi contestată.

Ele făceau mulţi oameni bogaţi.

Iar pe unii, ucigaşi.

* * *

În umbra Escarpei Tasso, adiacentă Galeriei Glabrous, Casa Carrabas stătea dezolată şi melancolică, locuită doar de şopârle-cu-coada-de-sticlă şi de crabi-cu-picioare-lungi, după ce moştenitorii ei sărăciţi fuseseră împrăştiaţi în colţuri necunoscute ale galaxiei, după ce făcuseră nişte investiţii proaste, urmate de o neaşteptată, dar inevitabilă epuizare a proprietăţilor de mărgele energetice – moment pentru care Vomacht Stoessl asigurase mult mai bine bogăţiile familiei sale.

Zipflyte-ul lui Geisen a aterizat dur pe una dintre terasele casei, lângă un porticol spart. Uşile navetei s-au deschis, iar pilotul şi pasagerul au coborât. Ailoura purta acum un costum utilitar de expediţie, asortat cu fostul ei elev până la cizme, croit, însă, pe fizionomia ei. La mijloc avea o veche, dar încântător de bine întreţinută sabie variabilă, cu montura terminală deocamdată lăsată inactivă.

— Nu vom fi deranjaţi de nimeni aici, a spus Geisen cu încredere. Şi, de bine de rău, vom avea un acoperiş deasupra capului, în timp ce ne vom gândi la viitor. Îmi amintesc că aripa de vest a casei e mai puţin avariată.

În timp ce Geisen începu să descarce echipamentele – o sobă pentru încălzit, saltele şi saci de dormit, condensatoare de apă, Ailoura a inhalat aerul uscat cu nasul ei şifonat expresiv, apoi a expirat.

— Ah, libertate după atât de mulţi ani! Miroase minunat, tinere Geisen!

Ghearele îi ieşeau de sub permite, în timp ce îşi flexă lăbuţele. Şi-a scos sabia şi a făcut câteva mişcări cu ea, montura plutind la un metru de mâner.

— Ţi-ai terminat treaba ta. Eu voi avea grijă de şobolanii din reşedinţa noastră, a promis Ailoura, apoi a plecat, înainte ca Geisen să o poată opri.

Uitându-se după coada ei, cum dispare după un colţ, Geisen zâmbi, aducându-şi aminte de jocurile de iscusinţă ale copilăriei, realizând că ea îi permisese acele mici triumfuri.

După un timp, Ailoura s-a întors, lingându-şi buzele unsuroase.

— Totul e pregătit pentru instalarea noastră, pisoiaşule Geisen.

— Foarte bine. Poate bravul războinic va catadicsi să întindă şi el o labă…

În curând, cei doi se instalară într-o cameră spaţioasă de la parter (cu mai multe ieşiri), cu o singură fereastră, acoperită cu o folie de plastic translucid. După ce au aranjat lucrurile şi au curăţat podeaua de resturi, Geisen şi Ailoura au luat masa, ca o recompensă, prima din multele ce aveau să vină.

În timp ce se relaxau, Geisen notă ceva cu stylusul într-un jurnal de buzunar, iar Ailoura îşi trecu o labă peste cap. O voce cârcotaşă a răsunat în aer.

— Cine îmi tulbură liniştea?

Cei doi au sărit imediat în picioare, spate în spate, îngrijorarea citindu-li-se pe faţă. Ailoura a mârâit, până când a oprit-o Geisen. Nevăzând pe nimeni, în cele din urmă, bărbatul întrebă:

— Cine vorbeşte?

— Eu sunt supraveghetorul Carrabas.

Cei doi s-au mai destins puţin.

— Imposibil, a spus Geisen. De unde îţi iei energia, după atâţia ani de abandon şi desuetudine?

Supraveghetorul robotizat a cloncănit cu o urmă de mândrie în glas.

— Cu mult timp în urmă, fără vreo aprobare sau vreun ajutor uman, în timp ce Casa Carrabas încă prospera, am scufundat un robinet termal mai multe sute de kilometri. Energia de backup furnizată astfel nu e la fel de multă, în

comparaţie cu vechile mele capacităţi, dar s-a dovedit suficientă pentru supravieţuire, cu toate că a fost nevoie şi de multă hibernare.

Ailoura şi-a pus sabia înapoi în teacă în linişte.

— Cum ai reuşit să te menţii în toate minţile, supraveghetorule?

— Cine a spus că am reuşit?

* * *

Fu nevoie de negocieri minuţioase pentru a reuşi să cadă de acord cu supraveghetorul Casei Carrabas. Majordomul îi respingea pe intruşi – cei ce nu erau din linia familiei Carrabas – şi, de asemenea, se bucura de compania lor şi de posibilitatea de a fi în slujba lor. Alternând ameninţări fioroase cu rugăminţi umilitor de stânjenitoare, supraveghetorul avea nevoie să audă de la cei doi doza necesară de sfidare şi mulţumiri, pentru a reuşi să le devină aliat. Din fericire, Ailoura, folosindu-se de experienţa diplomatică căpătată în multe decade de şefie asupra fiinţelor animalice, a amplificat atitudinea morocănoasă a lui Geisen. În cele din urmă, fantoma din Casa Carrabas i-a acceptat.

— Mă tem că nu pot contribui prea mult la confortul tău, Gep Carrabas.

În timpul negocierilor, supraveghetorul reuşise să se convingă pe sine că Geisen era vreun membru al familiei pierdute.

— Puţină apă, cu siguranţă, din conductele mele active. Dar căldură, mâncare sau orice alt lux, nu cred că se poate. Zilele mele de glorie s-au dus demult.

— Mai păstrezi legătura cu semenii tăi? a întrebat Ailoura.

— Da, sigur. Celelalte Case nu m-au uitat. Mulţi mă susţin, deşi sunt şi unii cărora nu le pasă de mine.

Geisen a dat din cap a stupefacţie.

— Mai întâi aflu că omniscienţa protectivă a supraveghetorilor poate fi înşelată. Apoi, aflu că de fapt ei

sunt o societate şi ţin legătura între ei. Încep să mă întreb: cine este stăpânul şi cine e servitorul?

— Lasă enigmele acestea perceptorilor, Geisen. Acest contact neaşteptat s-ar putea să ne folosească într-o zi.

Deodată, vocea supraveghetorului sună enervată.

— Mai aveţi nevoie de mine? Am cheltuit prea multă energie şi trebuie să mă retrag pentru o vreme.

— Te rog, fă ce crezi că trebuie.

* * *

Lăsaţi singuri, Geisen şi Ailoura şi-au dat seama cât de târziu se făcuse şi cât de obosiţi erau. S-au întins în paturi, înveliţi în sacii de dormit, iar Geisen a adormit repede, ca pe vremuri, în timp ce Ailoura torcea uşor.

În dimineaţa rece, în faţa unor porţii de peşte şi băutură kava, bărbatul şi pisica au ţinut un consiliu de război.

Geisen a început cu o aserţiune îndrăzneaţă, care ascundea o notă de disperare şi resemnare.

— Având în vedere dibăcia ta evidentă de vânător, Ailoura, şi cunoştinţele mele despre aceste locuri, estimez că vom putea prinde vreo şase viermi de nisip, în tot atâtea luni, de pe teritoriile publice, care s-au dovedit a nu avea sfere quarcale. Le vom vinde pielea şi vom putea să plecăm amândoi de pe această planetă. Am înţeles că ferme luxuriante se vând pe nimic pe Nibbriglung. Tot ce au nevoie acele câmpii roditoare e o deşţelenire atentă şi produc orez auriu de să îl întorci cu lopata.

Ochii verzi ai Ailourei au sclipit a foc.

— Caracter insipid şi ştirb! a sâsâit ea. Să te faci fermier? Să umbli prin buruiene ca un şobolan de apă? Să fugi de lângă cei care ţi-au omorât tatăl şi ţi-au furat moştenirea? Oare am crescut un laş atât de mare?

Geisen a tras o sorbitură din cană, pentru a se putea abţine de la a-i aduce vreun afront, apoi a spus calm:

— Ce recomanzi, atunci? Mi-am dat semnătura că nu voi contesta niciun act nedrept făcut de familia mea, în schimbul neacuzării mele. Ce aş mai putea face acum? Să mergem să locuim în cocioabele ce se adună în jurul

Caselor? Să ne facem hoţi şi tâlhari care să atace mineri singuratici? Sau să ne facem prospectori? Aş fi bun la asta, recunosc, dar să negociez cu Casele informaţii greu strânse despre proprietăţile lor e umilitor, iar chiar dacă aş reuşi, şansele de a găsi ceva sunt foarte mici. Îşi păstrează toate cărţile mari, iar solicitanţilor nu le oferă decât pierdere de timp.

— Ai prins o urmă de miros cu ultima ta idee. Dar schema nu e chiar atât de pesimistă cum o vezi tu.

Ceea ce propun e să îi escrocăm pe cei ce te-au înşelat pe tine. Nu vom reuşi să luăm înapoi totul, dar cu siguranţă vom putea strânge mai mult decât am reuşi vânând viermi de nisip sau cultivând orez.

— Spune mai departe.

— Primul pas presupune un furt. Dar după asta, numai şicanări. Pentru a începe, avem nevoie de un mic lot de sfere quarcale, destul pentru a ridica o pretenţie pe care toţi au crezut-o pierdută.

Geisen medita, frecându-şi bărbia în pumni.

— Moralitatea acestui act e dubioasă. Cu toate astea, să ştii că am găsit un mic depozit de mărgele pe proprietatea Casei noastre, pe care nu am mai apucat să îl raportez, având în vedere că am fost chemat de urgenţă. Într-o câmpie inundabilă, lângă Domeniul Nakhoda, gata de a fi culese fără a fi nevoie de minerit la scară mare, lucru ce ar putea atrage supravegherea sateliţilor.

— Perfect! Ne vom folosi de bunurile lor pentru a le înşela pe rozătoare! Dar odată ce reuşim asta, vom avea nevoie de un intermediar care să ne reprezinte în faţa Caselor. Faţa şi reputaţia ta trebuie să rămână ascunse, până când toate afacerile sunt încheiate. Cunoşti pe cineva care ar putea face asta?

Geisen a început să râdă.

— Să cunosc? Am omul perfect pentru asta!

Ailoura s-a ridicat pe picioare, deşi nu s-a putut abţine de la a scoate un oftat, provocat de o durere artritică, rezultatul unei nopţi dormite pe podea.

— Hai să strângem sfere întâi, apoi îi vom solicita ajutorul. Cu noroc, vom dormi în puf şi vom mânca din farfurii de aur în câteva săptămâni.

Vocea tristă a supraveghetorului a sunat în cameră:

— Bună dimineaţa, Gep Carrabas. Îmi pare foarte rău de incapacitatea mea de a fi o bună gazdă, dar am reuşit să încălzesc câţiva litri de apă pentru o baie, dacă doreşti.

* * *

Caravana excentrică a lui Marco Bozzarias şi a amantei sale Pigafetta ieşi din văgăună, un model Baba Yaya, vârful de clasă din anul 650 PS. Mare şi agilă, împănată cu farmec, cabina pe picioroange, de o inteligenţă moderată, fusese proiectată pentru a oferi protecţie pasagerilor în faţa climatului extrem şi, în acelaşi timp, un relativ confort în timp ce îi deplasa pe aceştia pe teren accidentat. Dar era clar, dintr-un un motiv sau altul (sărăcia, mai exact), Bozzarias neglijase întreţinerea acesteia de 25 de ani încoace, de când o avea.

Ridicată acum peste nisipurile pe care Geisen aşezase zipflyte-ul, vehiculul-reşedinţă s-a înclinat câteva grade, lăsând să se vadă interiorul de prost-gust. Umflăturile de la fiecare încheietură erau dovada lipsei de nutrienţi. În plus, cabina însăşi fusese peticită cu atât de multe materiale – plastic, piele de vierme de nisip, pânză, chitină – încât acum semăna mai mult cu o adunătură de gunoi decât cu domiciliul cuiva.

Contrastant, proprietarul caravanei arăta imaculat şi stilat. Judecând după frumuseţea sa, Bozzarias, un bărbat de vârstă mijlocie, era mai degrabă un prezentator de scenă decât unul care trăieşte printre cactuşi, silueta sa zveltă observându-se sub pantalonii cadrilaţi, făcuţi dintr-o ţesătură de lână de un roşu aprins, şi de sub vesta deschisă în faţă, ce îi lăsa la vedere pieptul păros. În ciuda acestei faţade de orăşean stilat, Bozzarias avea un renume respectabil de prospector mercenar, descoperind pentru angajatorii lui câteva sfere quarcale pline de energie, printre care şi legendara Gosnold Pocket. Pentru aceste

servicii, fusese recompensat de către zgârciţii proprietari doar cu sume aproape invizibile în comparaţie cu bogăţiile ce aveau să le facă în urma descoperirilor lui. În ciuda zâmbetului prietenos pe care îl afişa, ar fi fost imposibil pentru Bozzarias să nu adune în el multă ciudă şi gelozie în urma a mai multor decade de muncă.

Pigafetta, amanta lui Bozzarias, era o voluptoasă geisha cu pielea roz, îmbrăcată în mătăsuri albastre şi verzi. Fiind, poate, puţin cam grăsuţă, lucru deloc suprinzător, având în vedere aranjamentul genetic de care beneficiase, Pigafetta radia o uşoară şi murdară carnalitate, în contrast cu silueta uscată şi dură a Ailourei. Când vizitatorii au intrat în cabină, înainte ca vreunul dintre cei doi umanoizi să poată interveni, Geisen şi Bozzarias au fost martorii unei bătăi spontane, dar nesângeroase şi decisive, dintre cele două fiinţe femei.

Acum, în timp ce Pigafetta se cufundă într-un colţ înclinat al cabinei în pernele ei, femela îmblănită se aşeză victorioasă împreună cu cei doi bărbaţi în jurul unei măsuţe, pe care erau aruncate sferele quarcale furate, amestecate cu mai multe sticle goale de băutură.

Bozzarias a dat un ghiont unei mărgele cu un dezinteres simulat, în timp ce ochii săi negri au scăpărat de lăcomie:

— Haideţi să recapitulăm. Vom spune la cumpărători că aceste bule quarcice sunt doar o mostră săracă din ceea ce de fapt e o bogăţie imensă. Un filon nou descoperit pe proprietatea Carrabas, proprietarul căreia eşti tu, Gep Carrabas. Îi jefuim pe proşti de ce putem, apoi ne ascundem undeva, departe de răzbunarea şi de ţipetele lor de durere. Am înţeles bine toate aspectele?

Ailoura a vorbit prima.

— Da, în general.

— Şi care ar fi partea mea din pradă? Pentru a pleca pentru totdeauna de pe Chalkul meu iubit, cred că ar trebui o bucată mare de tot.

— Nu încerca să ne dai de înţeles că duci o viaţă atât de îmbelşugată aici, nu e nici măcar suportabilă, Marco, a spus

Geisen. Toată lumea ştie că eşti afundat în datorii şi nu ai mai găsit nimic de peste un an.

Oricum, a venit vremea să îţi alegi alte drumuri. Zilele mercenarilor de pe Chalk sunt aproape pe sfârşite.

Bozzarias a oftat teatral, luând o mărgea reflectorizantă şi admirându-se în ea.

— Cred că ai dreptate. Dar un om cu talentele mele îşi poate găsi locul aproape oriunde. Şi Pigafetta m-a rugat în ultimul timp să o lansez într-o carieră virtuală.

— Cu alte cuvinte, l-a întrerupt Ailoura, ai de gând să-i fii peşte în cariera ei de star porno. Va trebui să te muţi pe o lume mediapoetică. Putem să presupunem, atunci, că o să îţi joci rolul în planurile noastre?

Bozzarias a aşezat înapoi mărgeaua şi a întrebat:

— Plata mea?

— Două stele din lotul ăsta.

Cu viteza unei şopârle-cu-coada-de-sticlă Bozzarias s-a ridicat şi a băgat în buzunar două sfere, înainte ca oferta să poată fi ridicată.

— S-a făcut! Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, mă duc să-mi exersez rolul, înainte de a începe înşelătoria asta.

Ailoura a zâmbit, o privelişte neobişnuită pentru cei care nu cunosc şi latura ei blândă.

— Nu chiar aşa de repede Gep Bozzarias. Te rog, încă un moment.

Înainte ca Bozzarias să protesteze, Ailoura a pulverizat peste capul şi umerii lui conţinutul unei cutii presurizate din rucsacul ei.

— Ce? Praf de iele! Asta e o insultă grosolană!

* * *

Geisen a ajustat ecranul jurnalului său de buzunar. A apărut o imagine distorsionată a interiorului caravanei, în timp ce praful se aşeza pe Bozzarias, imaginea s-a stabilizat, arătând ceea ce vedea acesta. Ecoul a ceea ce vorbeau ei se făcea auzit acum din speakerul jurnalului.

— Aşa cum bine ştii, a început să îl sfătuiască Ailoura, acest praf nu poate fi îndepărtat. Numai codurile pe care le

avem noi îl pot dezactiva. Până atunci, tot ce vezi şi auzi va fi împărtăşit şi cu noi. Intenţionăm să te monitorizăm tot timpul. Iar inputul din jurnal este trimis şi supraveghetorului Carrabas, care a fost instruit să observe orice act de trădare din partea ta. Această entitate, dacă tot veni vorba, e puţin „deranjată" şi s-ar putea să tragă concluzii şi în urma unor acţiuni care doar seamănă a trădare. A, da, urechea ta stângă va fi de acum canalul prin care îţi vom comunica sfaturile noastre. Te va mai ajuta să urmezi instrucţiunile noastre, atâta vreme cât ştii că praful îţi poate lichefia ochii la comandă.

Dacă la început dorea să continue să protesteze, Bozzarias s-a gândit că ar fi mai bine să coopereze. Cu un salut şi o ridicătură de cap descurajată, le-a comunicat că e de acord cu planurile lor, adoptând o atitudine de om de afaceri.

— Şi căror Case va trebui să le ofer această înşelătoare bogăţie?

Geisen zâmbi.

— La toate Casele, mai întâi, exceptând Stoessl.

— Înţeleg. Foarte inteligent.

După ce a ordonat caravanei să îngenuncheze, Bozzarias şi-a luat la revedere de la partenerii săi. Dar în ultimul moment, în timp ce Ailoura urca în zipflyte, Bozzarias l-a tras pe Geisen de mânecă şi i-a şoptit în ureche:

— Aş fi schimbat-o pe servitoarea asta bădărană pentru un model de plăcere fără minte, prietene, dacă eram în locul tău. E prea dificilă pentru plăceri.

— Dar, Marco, tocmai pentru asta o preţuiesc.

* * *

După trei săptămâni de când îl cooptaseră şi pe Bozzarias, Geisen şi Ailoura stăteau în primitiva lor reşedinţă din Casa Carrabas, aplecaţi peste jurnalul lui Geisen, aşteptând transmisia întâlnirii pe care o plănuiseră de mult timp. Ecranul jurnalului arăta acum peisajul familiar din jurul Casei Stoessl, aşa cum se vedea de la hubloul unui

zipflyte, ce îl ducea pe agentul lor la întâlnirea cu Woda, Gitten şi Grafton.

În timpul ultimelor săptămâni, complotul Ailourei dăduse roade, evenimentele succedându-se pe un făgaş ce le depăşea şi cele mai optimiste aşteptări.

Prezentându-se ca agentul unui moştenitor misterios, reîntors în domeniul abandonat al Casei Carrabas – cineva care prefera, deocamdată, anonimatul – Bozzarias vizitase toate Casele importante şi influente, cu excepţia Casei Stoessl, cu mostrele sale quantice. Prezentase noua descoperire şi coordonatele ei, invitând şi la inspecţii. Echipele de geologi raportaseră ceea ce părea a fi un nou filon bogat, înşelaţi fiind de contaminarea de expert făcută de Geisen. Şi nicio Casă nu a îndrăznit să facă vreun raid în timpul nopţii, asupra terenului neprotejat, de frica celorlalte.

Cooperarea şi rolul perfect jucat de supraveghetorul Carrabas au contribuit mult la reuşită. Confirmându-l pe omul misterios ca fiind un adevărat Carrabas, supraveghetorul a adăugat şi mărturiile sale trunchiate pentru a susţine descoperirea.

Bozzarias a informat familiile lacome că nou-apărutul vlăstar nu avea nicio intenţie de a se implica în minerit sau vânzarea domeniului. Toată proprietatea, cu multele ei filoane de sfere quarcale, avea să fie vândută celui care licitează cel mai mult.

Ofertele au început să curgă, urcând în valoare continuu. Printre acestea, erau şi câteva mici oferte, făcute de Casa Stoessl, care au fost ignorate fără explicaţii. În cele din urmă, cei din clanul ofensat au cerut să li se explice de ce erau ignoraţi. Bozzarias le-a spus că le va răspunde la această întrebare doar în cadrul unei întâlniri particulare.

La care zbura acum.

Geisen s-a întors dinspre imaginile monotone ale ecranului şi i-a pus Ailourei întrebarea pe care demult se gândea să o formuleze, dar pe care n-a îndrăznit să o rostească.

— Ailoura, ce poţi să îmi spui despre mama mea?

Femeia-pisică a afişat o expresie reflexivă, care mai mult ascundea emoţiile decât le arăta. Mustăţile ei s-au întors.

— De ce pui o întrebare atât de irelevantă, într-un moment atât de important, Gei-gei?

— Nu ştiu. M-am gândit de multe ori la aceasta. Poate mă tem că, dacă planul nostru nu merge, aceasta ar putea fi ultima ocazie de a afla ceva.

Ailoura a stat mult timp înainte de a răspunde.

— I-am fost foarte apropiată celei care te-a purtat în pântece. Cred că intenţiile ei erau onorabile. Ştiu că te-a iubit mult. Întotdeauna a vrut să ţi se facă cunoscută, dar circumstanţe mai presus de ea nu au permis ca această relaţie cinstită să se înfiripe.

Geisen a meditat la aceste informaţii. Ceva îi spunea că mai mult nu poate obţine.

Pentru a întrerupe momentul solemn, Ailoura s-a aburcat să îi zbârlească părul lui Geisen.

— Destul cu trecutul. Nu ţi-a spus nimeni că curiozitatea a ucis pisica? Acum, fii atent! Iuda al nostru a aterizat.

Mare cât un urs, şi moale, onctuos, dar ezitant, Grafton l-a luat de umeri cu entuziasm pe Bozzarias şi l-a îndemnat să ocupe un scaun din studioul lui Vomacht. În spatele biroului stătea văduva, Woda, machiată şi prefăcută. Pe dinţii ei se putea vedea auriul, culoare ce era la modă. Gitten stătea întins pe braţul unei canapele, plictisit şi ranchiunos, jucându-se cu un holojoc ca un adolescent morocănos.

După ce a oferit băuturi – Bozzarias a solicitat şi a primit cel mai bun vin ce se putea găsi pe Chalk – Grafton a abordat direct problema.

— Gep Bozzarias, de ce Casei Stoessl i s-a interzis să liciteze domeniul Carrabas?

Bozzarias a sorbit vinul şi s-a şters pe buze înainte de a răspunde:

— Motivul e foarte simplu, Gep Stoessl, dar atât de delicat încât nu ai fi dorit ca el să îţi fie transmis prin trimişii

tăi. Tocmai de aceea a fost nevoie de această întâlnire privată.

— Continuă.

— Angajatorul meu, Timor Carrabas, trebuie să afli, este un om al punctualităţii şi al politeţii. Părăsind Chalkul cu multe generaţii în urmă, Casa Carrabas încă ţine vechile tradiţii, din timpul epocii de aur. Nu au căzut în manierismul lax şi imoral din prezent şi condamnă acest mod de purtare.

Grafton s-a îndreptat.

— Ce vrei să spui? Casa Stoessl nu se face vinovată de vreo încălcare a obiceiurilor.

— Nu aşa înţelege angajatorul meu să facă afaceri. La urma urmei, ce aude el prima dată după întoarcerea în această veche lume? Zvonuri tulburătoare despre patricid, lupte între fraţi şi excomunicări, toate acestea emanând doar de la Casa Stoessl. Nedorind să fie părtaş unor asemenea lucruri, el a refuzat să facă afaceri cu clanul vostru.

Înfuriat, Grafton a început să respingă aceste acuzaţii, dar a intervenit Woda:

— Gep Bozzarias, toate cercetările ce s-au făcut cu privire la moartea iubitului meu Vomacht au ajuns la o singură concluzie de necontestat: avaria unei pompe a produs un fel de hiperglicemie în Stroonieni. Niciun fel de culpă nu a fost descoperită.

Bozzaris a ridicat paharul pentru o reumplere, pe care a obţinut-o.

— De ce atunci, toţi martorii din rase animalice prezenţi la incident au fost exterminaţi? Care a fost motivaţia îndepărtării celui mai mic lăstar din Casă? Giger, cred că aşa îl chema.

Încercând să fie de ajutor, Gitten a intrat şi el în conversaţie.

— Ei bine, noi folosim foarte multe entităţi animalice! Dacă nu mor de boli, atunci cad de suprasolicitare în mine şi în bordeie. Sunt pe o aşa de proastă linie de producţie, aceşti moreauvieni! Cred că, dacă ar fi fost roboţi, nu ar fi

trecut testul de control al calităţii. Cât despre Geisen, aşa îl cheamă pe băiat, pur şi simplu s-a săturat de stilul nostru civilizat de viaţă. Întotdeauna a preferat modul de viaţă barbar, de afară. Cu siguranţă se simte bine acum, hălăduind prin vreo oază mlăştinoasă, cu o concubină de nisip.

Grafton a întrerupt pălăvrăgeala fratelui său cu o privire sălbatică.

— Gep Bozzarias, sunt sigur că, dacă angajatorul tău s-ar întâlni cu noi, ar descoperi că suntem vrednici să facem o ofertă pentru proprietatea sa. De fapt, am putea să ne scutim de toate problemele unei licitaţii, atâta vreme cât sunt pregătit chiar acum să dau mai mult decât cea mai mare sumă care i s-a oferit până acum. Vrei să îi trimiţi invitaţia mea de a veni în Casa Stoessl?

Bozzarias a început să clipească des, ca şi cum aştepta vreo voce interioară care să îi spună ce să facă, după care a răspuns:

— Da, pot să fac acest lucru. Şi cu ceva încurajări de la dumneavoastră, îmi voi folosi toată puterea de convingere.

Woda vorbi:

— Vai, dar de unde a apărut această mică, dar grea geantă cu pietre-de-lună de pe Tancredi? Cu siguranţă nu ne aparţine nouă. Gep Bozzarias, aţi vrea să îmi faceţi imensul favor de a-l găsi pe proprietarul acestor pietre preţioase?

Bozzarias s-a ridicat şi a făcut o plecăciune, apoi a acceptat mita oferită.

— Cu plăcere, doamnă. Practic, pot să garantez că familia dumneavoastră va primi în curând recompensa meritată.

— Concubină de nisip! Giesen a părut că era gata să arunce aparatul său de spionat jos, dar s-a abţinut. Cât de mult mi-ar plăcea să le zdrobesc gurile alea mincinoase!

Ailoura rânji.

— Trebuie să fii mai reţinut de atât, Geisen, mai ales când vei fi faţă în faţă cu canaliile. Consolează-te cu faptul

că doar suferinţa fizică le-ar cauza mult mai puţină durere decât durerea ce o vor avea după ce le vom lua banii.

— Totuşi, este o satisfacţie deosebită când simţi pumnul izbindu-se de carne.

— Cei din neamul meu îi spun „bucuria ce o simţi când dinţii ajung la os”, aşa că am înţeles. Dar nu de data asta. Ne-am înţeles?

Geisen a luat-o în braţe pe bătrâna pisică.

— Încă îmi dai lecţii, Ailoura?

— Până la moarte, cred.

* * *

— Eşti groaznic de obez, Geisen. Silueta ta nu mai aduce deloc cu a celui care a frânt multe inimi prin numeroase Case, înainte de logodna sa.

— Şi pigmentul tău colorat, împreună cu lentilele astea şi dinţii falşi vorbesc nu despre un adevărat vânător, ci mai degrabă de un căutător prin gunoaie.

Privindu-se unul pe altul cu satisfacţie, Geisen şi Ailoura aprobau acum deghizările lor. Cu ajutorul lui Bozzarias, care cumpărase pentru ei sofisticate şi variate proteze, vopsele şi îmbrăcăminte de pe alte lumi, omul şi servitorul său – Timor Carrabas şi Hepzibah – nu semănau cu nicio creatură văzută vreodată pe Chalk. Cu faţa sa păstoasă, Geisen tremura ca gelatina în timp ce păşea, iar şchioapa Ailoura răspândea un miros repulsiv, ce era menit să-i ţină la distanţă pe curioşi.

Supraveghetorul Carrabas vorbi, cu o urmă de emoţie în vocea sa artificială:

— Tocmai l-am anunţat pe omologul meu din Casa Stoessl că veţi pleca într-o oră. Veţi fi aşteptaţi la un banchet şi veţi avea o jumătate de oră să vă aranjaţi şi să vă instalaţi în camerele de oaspeţi.

— Foarte bine. Repetă restul planului pentru mine.

— Odată ce fondurile vor fi transferate din Casa Stoessl către mine, le voi trimite către Bursa de pe Feuilles Mortes sub numele lui Geisen Stoessl, unde nu vor putea fi atinse. Mă voi retrage apoi în capsula mea, pregătind-o pentru

mutarea pe care o va face agentul tău, Bozzarias, ce o va lua şi o va pune într-un câmp spaţial, mai exact pe terminalul ce ţine Interstelarul Gravkosmos. De acolo, nu voi mai putea fi folosit până când nu voi fi activat haptic încă o dată.

— Ai înţeles perfect planul. Te părăsim acum, dar îţi lăsăm promisiunea că vom vorbi din nou în viitorul apropiat, în circumstanţe mai plăcute.

— La revedere, Gep Carrabas, şi noroc.

* * *

Peste puţin timp, zipflyteul închiriat sosise (nu prea ar fi fost bine pentru eminentul Timor Carrabas să apară în naveta deteriorată a lui Geisen, care de fapt fusese deja vândută, pentru a strânge fonduri în vederea subterfugiului). După ce s-au urcat neîndemânatic la bord, cei doi s-au aşezat pe bancheta spaţioasă din spate, în timp ce pilotul – un discret şi bine aranjat moreauvian derivat din vreun răpitor – a ridicat naveta şi a zburat către Casa Stoessl.

Comentariul Ailourei despre atractivitatea lui Geisen faţă de semenii lui feminini a lăsat o urmă dureroasă în acesta.

— Îţi imaginezi, Hepzibah, că şi alte clanuri locale s-ar putea să participe la acest banchet? Mă gândesc la o anumită Gep Bloedwyn Vermeule.

— Cred că va veni. Stoessl şi Vermeule au legături şi alianţe de secole.

Geisen începu să viseze.

— Mă întreb dacă va fi la fel de frumoasă şi sensibilă şi angelică cum am auzit că este.

Ailoura a început să tuşească. Revenindu-şi, şi-a cerut scuze.

— Scuză-mă, Gep Carrabas. Ceva neplăcut în gâtul meu. Cu siguranţă, un ghem de blană.

Geisen nu părea a fi amuzat.

— Nu poţi nega zvonurile cu privire la frumuseţea domnişoarei, Hepzibah.

— Frumuseţea e cea din interior.

Cea mai mare sală de bal din Reşedinţa Stoessl fusese aranjată extravagant pentru sosirea lui Timor Carrabas. Liane vii luminiscente în zeci de culori fluorescente împodobeau căpriorii. Praful decorativ se mişca imperceptibil prin cameră, strângându-se în imagini şi filme. Mochete sensibile, cu textura muşchilor, se târau încet de-a lungul podelei, consumând băuturile şi mâncarea scăpată pe jos de pe imensa masă aprovizionată de servitori. Bucătarul şef al Casei, Stine Pursiful, supraveghea totul cu un ochi meticulos, servindu-se de polonicul ridicat ca de un baston de comandă. După mai multe discuţii între acesta şi membrii familiei, fusese ales un bufet, în dauna unei mese clasice, întrucât acesta era mai puţin formal şi crea o atmosferă mai destinsă. Pe podea se înghesuiau peste o sută de apropiaţi ai familiei, membri ai celorlalte Case, unii dansând pe muzica cântată de gâturile octetului aviar, cocoţat pe scenă. Dar, în ciuda muzicii, mâncării, băuturii şi sporovăielii, toţi ochii s-au îndreptat către silueta misteriosului Timor Carrabas, când acesta a intrat pentru prima oară în încăpere, dar şi după aceea.

* * *

În spatele protezelor, Geisen transpira din greu acum, din cauza nervozităţii, dar şi a căldurii. Din fericire, deghizarea sa nu a lăsat să iasă la suprafaţă umezeala din interior.

Întâlnirea iniţială cu fraţii şi mama sa vitregă decursese bine. Au fost strânse mâini, fără ca cineva să suspecteze că gelatinoasa mână a lui Timor Carrabas ascundea una mai slabă, care abia aştepta să aducă lovituri răzbunătoare.

Geisen a observat imediat că, de la moartea lui Vomacht, Grafton îşi asumase rolul de cap al Casei, cu Woda jucând rolul puterii din spatele tronului, iar Gitten cel al prinţului răzgâiat.

— Deci, Gep Carrabas, a început mieros Grafton, acum vezi cu proprii ochi că noi, Stoessl, nu suntem nişte monştri. Nu e niciodată înţelept să crezi bârfele.

Gitten continuă:

— Dar bârfa este singurul fel de vorbire care face ca viaţa să merite să fie trăi… auuu!

Woda facu un al doilea pas în faţă, uşurând presiunea dureroasă pe care o aplicase pe piciorul fiului ei.

— Scuză-mi stângăcia, Gep Carrabas, în încercarea mea de a mă apropia de o amintire vie a ceea ce înseamnă vechile timpuri ale Chalkului. Sunt sigur că mă poţi învăţa mai multe despre modul de viaţă al înaintaşilor noştri. În ciuda longevităţii personale, am pierdut rigoarea instituţională pe care clanul tău a păstrat-o.

Prin aparatul său de modulare a vocii, Geisen a răspuns:

— Sunt întotdeauna bucuros să îmi împărtăşesc bogăţiile cu alţii, spirituale sau materiale.

Grafton s-a luminat.

— Această atitudine ne va ajuta în viitoarele negocieri, Gep Carrabas. Trebuie să spun că purtarea ta nu e chiar aşa cum a fost prezentată de către servitorul tău, Bozzarias.

Geisen făcu un semn cu mâna.

— E doar un localnic pe care l-am angajat şi care nu îmi este apropiat. Dar a avut calitatea de a se ocupa de licitaţie, fără să îl intereseze motivaţiile mele.

Geisen se simţea uşurat că a putut spune ceva ce îl va proteja pe Bozzarias după ce totul va fi descoperit.

— Aceasta este adevărata mea consilieră. Hepzibah, vino încoace.

Ailoura veni în cercul lor, cu coada ei nenaturală şi dungată apropiată periculos de oameni.

— La dispoziţia ta, Gep.

Stoessl s-au îndepărtat involuntar de mirosul neplăcut ce venea dinspre Ailoura, dar apoi şi-au abţinut reacţiile nepoliticoase.

— Ah, un moreauvian impresionant. Cu siguranţă, ăă, parfumat cu arta ribosartorului. Poate că, ăă, consilierul tău va dori să cineze împreună cu cei din rasa ei.

— Hepzibah, eşti liberă până când voi avea nevoie de tine.

— Cum doriţi.

* * *

Curând, Geisen a fost nevoit să facă cunoştinţă cu o mulţime de oameni pe care îi cunoştea de o viaţă. În cele din urmă a ajuns la mâncare şi a început să mănânce cu puţin prea multă lăcomie. După săptămâni în care se hrănise numai cu prafuri proteice, abia se putea abţine. Şi deghizarea sa de mâncău permitea acest exces. Ceilalţi oaspeţi se uitau cu gura căscată la el. Lăcomia pentru averea lui îi oprea de la a spune vreun cuvânt.

După ce şi-a potolit foamea, Geisen şi-a ridicat privirea din farfuria goală. În faţa lui stătea Bloedwyn Vermeule.

Fosta logodnică a lui Geisen nu a arătat niciodată mai atrăgător. Împănat cu pseudo-miofibre invizibile, părul ei lung făcea valuri într-o mişcare continuă şi delicată, ca şi cum ar fi fost o sirenă sub apă. În această seară purta o rochie ţesută din pânză de păianjen aurie. Buzele ei aveau nuanţe de verde şi gri, fiind asortate cu culoarea unghiilor şi pleoapelor sale.

Geisen s-a şters repede pe buze cu un şerveţel şi a observat cu groază că hainele sale erau acum murdare, ca ale unui copil ce se luptase cu un tort de ciocolată.

— O, Gep Carrabas, sper că nu vă întrerup degustarea.

— Ăă, nu, domnişoară, deloc. Sunt sătul acum. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Gep Bloedwyn Vermeule. Puteţi să îmi spuneţi pe nume, dacă îmi permiteţi şi mie acelaşi lucru.

— Desigur.

— Aş putea să îţi ofer o altă plăcere, Timor, sub forma unui dans? Sper că săturarea ta nu include toate formele de bună dispoziţie.

— Cu siguranţă. Dacă îmi vei tolera stângăciile.

Bloedwyn a lăsat vârful limbii să îi treacă delicat peste buzele ei lucioase.

— Aşa cum spune şi Dompatta: „Un călăreţ iscusit compensează un armăsar sălbatic.”

Proverbul familiar nu îi sunase niciodată atât de lasciv. Geisen era şocat de acest comportament ispititor din partea fostei sale logodnice. Dar, înainte de a putea reacţiona cu o reală indignare, Bloedwyn îl trase pe podeaua de dans.

Au încercat câteva dansuri complicate până ce Geisen, acuzând oboseala, a convins-o să se oprească.

— Hai să ne revenim în solitudinea terasei, a spus Bloedwyn, după care l-a condus pe Geisen, de braţ, printr-o cortină presurizată, într-o curte interioară neluminată.

Singuri în umbră, cei doi s-au rezemat de o balustradă. Priveliştea albiilor de râu scăldate în lumina lunii i-a ţinut în tăcere pentru un timp. Apoi Bloedwyn a vorbit.

— Emani o senzualitate străină, experimentată, Timor, în faţa căreia mă simt vulnerabilă. Poate vei dori să îmi satisfaci slăbiciunea cu o întâlnire în această seară, într-una din camerele din Casa Stoessl, ştiută de mine. După ce afacerile vor fi încheiate cu succes, desigur.

Geisen stătea acolo nevenindu-i să creadă, dar reuşi să îşi controleze vocea.

— Sunt flatat că găseşti un individ ca mine atractiv, Bloedwyn. Dar nu doresc să cauzez vreun incident. Cu siguranţă eşti promisă vreunui tânăr curajos şi bine făcut, gelos şi puternic.

— Ha! Nu îmi pasă de tineri, toţi sunt nişte capete goale! Insensibili, superficiali şi fuduli! Am fost logodită cu unul dintre ei, dar, din fericire, şi-a dat arama pe faţă şi am putut să îl dau deoparte, ca pe bădăranul ce se dovedise a fi.

Acum Geisen nu simţea decât o milă de sine mizerabilă. Nu mai putea rosti vreun cuvânt, iar Bloedwyn i-a luat tăcerea drept încuviinţare. L-a sărutat pe obraz, apoi i-a şoptit în ureche:

— Aici este harta spre budoarul în care te voi aştepta. Ia liftul din aripa de est trei nivele în jos, apoi urmăreşte praful fierbinte.

I-a trecut în palmă o bucată de hârtie, întărindu-şi mesajul cu o strângere, apoi a dispărut ca o adiere.

Geisen a stat jumătate de ceas până când a reuşit să îşi vină în fire şi să se reîntoarcă la petrecere.

După puţin timp, Grafton l-a înconjurat:

— Te simţi bine, Timor? îţi place mâncarea? Esenţele te înalţă? Doamnele sunt politicoase? Ah! Poate ar trebui să ne întoarcem la afaceri acum, înainte ca amândoi să ne ameţim. După ce ne vom ocupa de plictisitorul nostru comerţ, ne vom putea distra în voie.

— Sunt gata. Stai puţin, să îmi chem ajutorul.

— Acea… Asta dacă insişti. Dar, cu siguranţă, supraveghetorul nostru îţi poate oferi orice informaţie sau sfat ai avea nevoie. Orice fel de acte juridice sau orice altceva.

— Nu. Mă bazez doar pe Hepzibah.

Grafton îşi abţinu parţial o încruntare.

— Foarte bine, atunci.

Odată ce Ailoura a sosit de la masa servitorilor, cei trei s-au îndreptat către studioul lui Vomacht. Geisen şi-a adus aminte că nu trebuia să o ia pe vreun coridor „necunoscut” înaintea lui Grafton.

Aşezat în aceeaşi cameră în care fusese prădat de patrimoniul său şi ameninţat cu false acuzaţii de crimă, Geisen asculta cu jumătate de ureche, în timp ce Grafton sublinia termenii vânzării: toate proprietăţile Carrabas şi oricare alte sfere quarcale ar mai conţine acestea, în schimbul unei sume mai mari decât produsul intern brut al mai multor mici lumi.

Ailoura a fost mai atentă la contract, arătându-i chiar lui Geisen o notă de subsol prin care se stipula că prima plată urma să se facă din producţia primei luni. După mai multe dezbateri, cei doi au reuşit să scoată clauza din contract. Transferul fondurilor avea să se facă instantaneu.

Când Grafton terminase de explicat condiţiile, Geisen s-a sculat. I se păruse uşor să se prefacă plictisit de toată afacerea, atâta vreme cât planul lor elaborat, chiar la momentul de apogeu, nu îi dădea o prea mare satisfacţie.

— Toate detaliile par a fi în ordine, Gep Stoessl, cu acea mică schimbare inclusă. Am doar o singură întrebare. Cum

pot să ştiu eu că oaia neagră a familiei voastre, Geisen, nu va putea să conteste afacerea?

Pare a fi un tip dificil, din câte am auzit, şi nu aş vrea să fiu târât prin litigii, dacă el va vrea să îşi bage nasul în această înţelegere.

Grafton s-a aşezat în scaunul său cu un zâmbet larg pe faţă.

— Nu te teme, Timor! Sălbaticul ăla nu va mai deranja pe nimeni. Geisen a fost lăsat fără nicio putere. Aşa a fost corect să procedăm, întrucât, te asigurăm, el nu era un adevărat Stoessl.

Inima lui Geisen se opri pentru o clipă.

— Oh! Cum aşa?

— Puştiul era o himeră. Un produs al ribosartorilor! Bătrânul Vomacht nu era satisfăcut cu felul de relaţii din care am rezultat eu şi cu Gitten, din nobila viţă a mamei mele. Metodele tradiţionale de reproducere nu îi ofereau satisfacţie. Aşa că şi-a modelat el un moştenitor mai bun. A folosit ca bază propria sa plasmă, pe care a suplimentat-o cu zeci de alte adaosuri. De fapt, băiatul ăla hibrid are în el gene de moreauvian. Şobolan şi nevăstuică. Pot să pariez! Nu! Geisen nu avea loc în familia noastră!

— Şi mama lui?

— Odată ce ovulul a fost fertilizat, Vomacht l-a implantat într-o târfă. Una dintre servitoarele noastre animalice. Nu îmi mai aduc aminte de numele ei, după atâţia ani. Amorica, Orell, ceva de genul ăsta. Nu m-am mai interesat de ea, după ce a născut lepădătura ei umană. Am treburi mult mai importante de care să am grijă. Cu siguranţă că a ajuns pe un morman de cadavre, ca toţi cei din neamul ei.

Peste ochii lui Geisen se lăsase ca o cortină roşie, ce îl făcea să vadă doar imensul cuţit de pe perete. Un singur salt şi ar fi fost în mâinile sale. Şi atunci Grafton ar simţi durerea dulce a crimei, iar inima lui Geisen ar aplauda…

Stând alături de Geisen, Ailoura tuşi foarte discret.

Geisen se uită la faţa ei.

O singuratică lacrimă curgea din ochii felinei. Geisen s-a adunat şi s-a ridicat, fără a rosti vreun cuvânt.

Grafton se alarmă puţin.

— Este vreo problemă, Gep Carrabas?

— Nu, Gep Stoessl, niciuna. Rănile astea vechi mă dor. Şi m-aş bucura să scap de ele. Hai să parafăm înţelegerea noastră. Sunt mulţumit.

* * *

Vasul de linie interstelar ce îi ducea pe Geisen, Ailoura şi supraveghetorul Carrabas legat în stare de stază către o viaţă nouă zbura prin interstiţiile cosmosului, alimentate, poate, de o sferă quarcală excavată din domeniile Stoessl. În una din cabine, bărbatul şi doica pisică beau şi mâncau, admirând varietatea exotică a celorlalţi pasageri şi desfătându-se în libertatea şi siguranţa lor greu câştigate.

— Unde vom merge acum, fiule? a întrebat Ailoura, cu o urmă de timiditate nedorită.

Geisen zâmbi.

— Păi, oriunde dorim, dragă mamă.

— Rowr! Atunci, într-o lume cu mult peşte pentru mine!

————————————

Traducere: Gabi Ioniţă

„Ailoura” by Paul di Filippo

Extraterestru de închiriat

Paul E. Martens

S-a apucat de scris în anii '70, la colegiu, însă a renunţat după ce unele povestiri i-au fost respinse de editori. A revenit la scris cu povestirea „All the Magic in the World" în 1993. Acum are publicate peste 30 de povestiri şi spune că de data asta nu mai are de gând să renunţe. În 1999 a câştigat primul loc în concursul „Writers of the Future".

Povestirea ce urmează este despre extratereştri. Mai bine zis despre unul singur, rătăcit pe planeta Pământ Problema este că oamenii nu vor să îl omoare şi nici nu îi fac viaţa grea. Pur şi simplu îl ignoră.

————————————

Eram singur şi, dacă n-ai fost vreodată unicul reprezentant al rasei tale într-o lume cu miliarde de locuitori, atunci nu ai nicio idee ce înseamnă să te simţi singur. Eram un monstru izgonit şi nedorit în niciun loc din univers.

Morty vorbea la telefon confirmându-mi această ipoteză.

— Îmi pare rău E, pur şi simplu nu pot să-ţi fac rost de un alt rol într-un film. Morty era impresarul meu. Să recunoaştem, pur şi simplu nu ai talent.

— Dar, Morty, sunt un extraterestru. Dumnezeule, sunt Extraterestrul, *singurul* de pe această planetă blestemată. *Trebuie* să existe un rol şi pentru mine. Deodată mi-am dat seama că apartamentul în care locuiam era prea mare. Mi-am dat seama că pe zi ce trece devine tot mai mare. Şi când am comparat chiria la apartament cu suma care îmi

mai rămăsese în cont, mi-am dat seama brusc că apartamentul devenise uriaş.

— A dispărut elementul de noutate, puştiule. Chiar mă surprinde faptul că a durat timp de patru filme. Asta dacă nu punem la socoteală ultima ta apariţie care n-a constat decât într-o secvenţă dintr-un vis. Realitatea este că oamenii nu au de gând să mai plătească să vadă ceva ce deja au văzut, chiar dacă e vorba de un extraterestru. Şi, hai să fim sinceri, nici măcar nu faci nimic. Pur şi simplu exişti, mă înţelegi?

M-am uitat de jur împrejur la covoarele de pluş, la mobila veche din lemn masiv, la tablourile care în niciun caz nu au fost pictate de artişti flămânzi şi săraci, lucruri de care următorul meu apartament va duce lipsă. M-am zărit cu coada ochiului în oglinda din partea opusă a încăperii. Tricoul meu cu Celtics atârna lălâu pe corpul meu slăbănog. Capul, care obişnuiam să cred că are o formă perfect normală, părea acum mult mai mare. Am clipit şi genele argintii mi-au acoperit pentru o secundă ochii negri şi imenşi.

— Dar cu televiziunea cum rămâne? am întrebat, fiind conştient de faptul că vocea îmi era prea subţire şi piţigăiată ca să am vreo speranţă să fac carieră în televiziune.

S-a auzit un oftat.

— Ar fi ceva. Producătorii serialului Crucişătorul Intergalactic au venit cu câteva idei despre un rol episodic de personaj negativ. Dar plătesc tare prost. Şi, pe deasupra, oamenii te cunosc mult prea bine şi nu te vor putea lua drept un personaj negativ.

— Dar n-am putea lucra un pic la imaginea mea? Ştii tu, să mă vadă lumea ca o ameninţare venită din spaţiu?

Nici măcar nu s-a obosit să-mi mai spună ceva. Acum mi-a venit mie rândul să eliberez un oftat. În ce fel de lume am nimerit dacă nici măcar de pe urma xenofobiei oamenilor nu puteam să-mi asigur un trai decent?

— Dar cum rămâne cu turneul de promovare a cărţii?

— Doamne Dumnezeule, E, pur şi simplu nu pot să o vând. Nu mai ai nimic de spus din ceea ce oamenii nu au auzit deja. Nu ştii cum funcţiona nava pe care te aflai. De fapt nu ştii cum funcţiona nimic. Erai un simplu ajutor de bucătar. Nici măcar nu ştii unde este situată planeta Tethys.

Ba sigur că ştiam. Era undeva acolo foarte, foarte departe. Şi probabil nu aveam să o mai revăd niciodată.

— Şi tot ce ar fi meritat să fie auzit, ai spus pe gratis când ai dat declaraţii Federalilor şi i-ai lăsat să te şi înregistreze pe deasupra. Sper că îţi aduci aminte ce efect a avut asta asupra vânzărilor autobiografiei.

— Morty, ţi-am spus, n-am ştiut...

— Bine, bine. Ce a fost, a fost. Doar încerc să-ţi arăt de ce nu mai pot să-ţi fac rost de un contract.

— Bine, Morty. Îţi mulţumesc, oricum. Dă-mi te rog de ştire dacă intervine ceva. Am pus receptorul în furcă şi m-am întrebat dacă nu cumva acesta ar fi unul din acele momente când un om ar plânge. Eu nu pot să plâng, dar aş fi putut pune pariu că, dacă aş fi putut, aş fi făcut-o.

Nu mă deranja foarte tare ideea de a mă muta. Apartamentul a fost ideea lui Morty. Ceilalţi chiriaşi din bloc erau scriitori, contabili, avocaţi şi tot aşa. Niciodată nu m-am simţit în largul meu acolo.

M-am aşezat şi, în timp ce îmi analizam opţiunile, mă scărpinam în zona în care ar fi fost nasul, dacă aş fi fost om. Ceea ce îmi trebuia era o ascunzătoare secretă, un loc inaccesibil, adânc îngropat într-un munte, de unde aş fi putut ameninţa toate guvernele lumii cu teroarea anihilării cu o armă mortală extraterestră. Poate asta i-ar face pe oameni să mă bage în seamă. Din păcate nu numai că nu aveam nicio ascunzătoare secretă, dar eram şi complet lipsit de orice armă mortală şi nu era nici cea mai mică posibilitate de a convinge lumea de contrariu. De fapt, singurul motiv pentru care Guvernul m-a lăsat în libertate a fost faptul că erau convinşi că nu le sunt de niciun folos. Dacă ar fi avut chiar şi cea mai mică bănuială că aş fi ştiut cum se construieşte o armă mortală sau chiar şi o armă

care să provoace măcar o migrenă, aş fi şi acum închis în cine ştie ce laborator al Agenţiei Naţionale de Securitate.

Mi-a mai venit totuşi o idee. Am un transmiţător secret implantat în cap şi tocmai am primit un mesaj de la semenii mei că sunt pregătiţi să extermine omenirea dacă nu mi se dă un miliard de dolari şi propriul meu serial de comedie.

Nu e bine. Primul lucru pe care l-ar face ar fi să mă aresteze şi să înceapă să-mi sfredelească prin cap în căutarea transmiţătorului. Deşi pe această planetă capul meu ar putea părea îngrozitor de mare, eram destul de ataşat de el.

Nu ajungeam la nicio soluţie stând de unul singur în apartament şi gândind raţional la problemele mele. Mi-am dat seama că am nevoie de un pahar. Am luat liftul până jos în hol şi am ieşit din clădire dând de aerul de după-amiază din Los Angeles. Când am ajuns pe trotuar m-am oprit să trag aer adânc în piept. Ca întotdeauna, mi se părea că îi lipseşte ceva, chiar şi cu toate mirosurile suplimentare oferite de smog. Este respirabil, dar nu e chiar ceea ce erau obişnuiţi plămânii mei să respire. Cu toate astea, ca şi în celelalte cazuri în care simt astfel, ceea ce lipseşte rămâne un mister pentru mine. Chiar şi cu soarele pare că este ceva în neregulă. Un om de ştiinţă mi-a spus că ar avea ceva de-a face cu culoarea luminii, conuri şi bastonaşe sau ceva de genul ăsta, dar nu prea am înţeles ceea ce vroia să spună. În acea vreme încă învăţam engleza, dar mă îndoiesc că aş înţelege mai bine chiar şi acum.

Cu toate astea, am înţeles şi înţeleg alcoolul şi ştiam de unde să-l obţin. Am mers câteva străzi până la Barul lui Prof, un loc mic şi întunecat deţinut de Doc Siegel, care se descria drept un profesor caterisit de literatură fantastică. Speram că cineva îmi va observa prezenţa şi poate îmi va cere un autograf, dar tot ce am primit au fost câteva priviri curioase şi un căscat leneş. A existat şi cineva care a aruncat cu un pahar de cafea gol înspre mine dintr-o maşină în mişcare, dar cred că asta a fost doar o coincidenţă. Morty avea dreptate, nimănui nu-i mai păsa de

mine. Mi-a spus el mie ceva odată despre minunea care ţine trei zile. Mă simţeam ca şi cum, după cinci ani, venise cea de-a patra zi pentru mine.

Doc stătea în spatele barului socotindu-şi profitul şi servind un pahar de bourbon care, probabil, nu era primul. Lumina soarelui parcă a refuzat să mă urmeze în bar, singura lumină din interior venind dinspre două becuri slabe şi câteva reclame luminoase la bere sub forma unor neoane care pâlpâiau în alb şi roşu deasupra barului. Cei câţiva clienţi erau împrăştiaţi pe la mese, protejaţi de lumina obscură a localului. Barul lui Prof era un loc minunat să bei de unul singur.

— Eyul, prietenul meu extraterestru în carne şi oase. Bine ai venit! mi-a spus acesta înclinându-şi capul chel către mine.

— Salut, Doc. O bere, te rog. Şi să fie una ieftină.

M-am cocoţat pe un scaun la bar.

— Cum mai merg afacerile extraterestre? m-a întrebat turnându-mi o halbă de bere.

Am luat câteva înghiţituri de bere şi i-am răspuns.

— Nasol de tot. Peste câteva săptămâni chiar şi o halbă de un dolar va fi peste puterile mele financiare.

— Asta nu-i bine deloc, frate. Ce ai de gând să faci în legătura cu asta?

— Ce pot să fac? Sunt unic; un tip original, singurul de felul meu, venit de pe o altă planetă, dar nimănui nu-i pasă. Ai crede că tot ce ar trebui să fac ar fi să stau într-o cameră şi să încasez câte cinci dolari de la oameni doar ca să se uite la mine şi aş fi bogat. Dar nu, deja nu mai prezint interes. Sunt cadoul de Crăciun de anul trecut, doar un alt tip din provincie care nu s-a descurcat în marele oraş. Nu e drept!

Doc se încruntă privind spre mine cu ochii săi albaştri ce urmăreau conturul nasului său asemănător cu cel al unui uliu.

— Drept? Nu e corect? Vrei să spui că în locul de unde vii tu viaţa este corectă? Dacă e aşa, nu numai că vii de pe o altă planetă, ci vii din cu totul alt univers, care operează

sub propriile sale legi. Este corect faptul că a trebuit să devin profesor, pentru că nimeni nu-mi cumpăra cărţile? Este corect că a trebuit să las totul baltă, pentru că am avut o mică problemă cu băutura?

A luat un gât de bourbon.

Am clipit nedumerit spre el.

— Nu ştiam că scrii.

— Ei, asta s-a întâmplat în urmă cu mult timp, a mormăit el, de parcă ar fi fost jenat de ieşirea de mai devreme. Dar ia spune-mi, ai fi un tip special dacă ai fi pe planeta ta?

Am ezitat un pic şi apoi am recunoscut.

— Bine, ai dreptate, nu aş fi. Dar nu sunt pe planeta mea.

— Eşti sigur? Care mai sunt şansele să mai ajungi vreodată pe Tethys? Poate ar trebui să te obişnuieşti cu ideea că Pământul este casa ta, cel puţin pentru moment şi să te întrebi ce ai putea face să te integrezi.

— Păi asta e problema, nu mă integrez. Impresarul meu are dreptate, nu fac nimic, nu ştiu nimic, nu am nimic ce ar putea fi de interes pentru cineva. Ce pot eu să fac pentru a schimba aceste lucruri?

Doc a luat o înghiţitură mare de bourbon şi mi-a spus plescăind din buze cu o plăcere enormă.

— Atunci de ce nu faci ce fac şi eu când dau peste o problemă de nerezolvat? Dacă nu poţi să faci faţă situaţiei, îmbată-te ca porcul.

A turnat un pahar din cel mai bun bourbon de Kentucky şi i-a făcut vânt de-a lungul barului către mine.

— Din partea casei.

Peste câteva ore şi alte câteva pahare de bourbon m-a trăsnit o idee. De fapt prima oară, barul m-a trăsnit, sau mai bine spus, eu am trăsnit barul. Mă gândeam că ar fi fost foarte drăguţ dacă barul s-ar fi ridicat cu câţiva centimetri pentru a mă ajuta să-mi ţin capul drept. După ceva timp, mi-am dat seama că aşa ceva nu avea să se întâmple şi am decis că, dacă muntele nu vine la Mohamed… şi mi-am lăsat capul să cada.

— Au, am exclamat. Vreau să spun, am găsit!

Doc şi-a fixat privirea asupra mea şi aştepta.

— E o problemă de prosec... perso... perspectivă. Dacă nu am nimic din ceea ce vor ei, atunci trebuie să-i fac să-şi dorească ceea ce am eu.

— Corect!

— Chiar foarte corect. Ceea ce trebuie să fac este să-i fac pe oameni să creadă că există extratereştri, alţii decât mine, care se furişează şi fac în secret lucruri tipice extraterestrilor. Apoi oamenii vor vrea să ştie cine sunt aceşti extratereştri? Ce vor ei? Ce ar trebui să facem? Şi pe cine vor întreba toate astea?

Doc se uita la mine întrebător.

— Pe mine! i-am spus eu.

— OK.

— Şi le voi spune, dar asta îi va costa.

— Bună idee.

— Deci, cum să-i fac pe oameni să creadă că au apărut extraterestrii?

— Vaci.

— Ce?

— Ştii tu. Vaci. Îşi ţinea degetele arătătoare în sus pe lângă tâmple. Muu. Vaci. Vaci mutilate. Asta e ceea ce fac extraterestrii.

— Noi facem asta?

A ridicat din umeri.

— Unii oameni aşa cred.

Şi astfel, la 3:30 dimineaţa, ne-am trezit amândoi în imensul şi vechiul Cadillac roşu închis al lui Doc, în drum spre marginea oraşului, în căutarea unor vaci. Ştiam doar că le vom găsi „la ţară”, dar dincolo de asta ne bazam pe presupuneri şi pe bourbon. În cele din urmă, bourbonul şi-a pierdut efectul, iar presupunerile noastre nu dădeau niciun rezultat.

— Hei, uite acolo! am strigat.

Doc a călcat brusc pe frâne, maşina intrând în derapaj, trecând cu puţin pe lângă un copac.

— Doamne, E! Vrei să fac infarct? Ce ţipi aşa?

I-am indicat cu degetul direcţia în care să se uite.

— Alea nu-s vaci. Acelea sunt lame.

— Dar nu am văzut nicio vacă de mai bine de trei sute de kilometri. Tu ai văzut? l-am întrebat.

— Păi, nu. La naiba, dacă ţie îţi convine îmi convine şi mie, a spus oprind motorul. Du-te şi-ţi fă treaba. Eu te aştept aici.

— Ce treabă?

— Hai, du-te. Ştii tu, mutilează-le, după care mima mişcări de înjunghiere.

— Cum? am întrebat holbându-mă la el.

— Nu ştiu. Tu eşti extraterestrul.

— Dar nu am mutilat nimic niciodată în viaţa mea.

A ridicat din umeri.

— Bine.

M-am dat jos din maşină, trântind uşa după mine. Am înconjurat apoi maşina până în dreptul portierei lui.

— Ce ustensile ai la capitolul *mutilări*?

A început să cotrobăie prin torpedou, scoţând în cele din urmă un stilou, o furculiţă din plastic şi o lamă de şters gheaţa de pe parbriz.

— Alege.

— Şi ce ar trebui să fac cu chestiile astea? l-am întrebat. Şi, în plus, ce faci tu cu o lamă de şters gheaţa în Los Angeles?

Am înşfăcat stiloul fără a mai aştepta vreo explicaţie şi am pornit pe câmp. Erau şase lame ce rumegau iarbă şi mă priveau cu dezinteres tâmp.

Majoritatea aveau blana de un alb murdar, dar două dintre ele aveau şi pete maro. În timp ce mă căţăram pe imitaţia de gard rustic din lemn de la marginea câmpului, Doc ţipa către mine.

— Hei!

— Ce-i?

— Cred că printre ele ar putea fi Alpaca sau Vicuna sau ceva de genul ăsta.

— Are vreo importanţă? l-am întrebat.

— Nu, presupun că nu.

Am dat din cap şi mi-am văzut de drum. Am întins mâinile în faţă şi am început să strig.

— Aici, lama, lama, lama.

Nu au venit într-un suflet către mine, dar nici nu au fugit. În cele din urmă, am reuşit să-mi croiesc drum până la câţiva paşi de cea mai mare dintre ele. Se holba la mine cu nişte ochi maro şi blajini şi continua să mestece. Părea blândă şi încrezătoare. Mă uitam când la stilou, când la lamă. Ce ar fi trebuit să fac, să scriu lozinci antiomenire pe spatele lamei? Presupun că aş fi putut să o înjunghii în ochi. Asta s-ar fi pus ca mutilare? Oricum, ar fi contat ca un lucru dezgustător, cu siguranţă. Îmi imaginam vârful stiloului intrând în contact cu suprafaţa tare, dar apoasă a globului ocular, în cele din urmă străpungându-l şi din el ţâşnind în toate direcţiile un fel de lichid ocular. Am lăsat stiloul să-mi cadă din mână. Nu puteam s-o fac.

— Hei, lamo, ai scăpat. Să trăieşti mult şi bine.

Dar ea a scuipat în direcţia mea, umplând-mi gura cu salivă de lamă. „Aah!”, am ţipat, scuipând încontinuu. Am luat-o la fugă de-a lungul câmpului spre maşină, sărind peste gard fără măcar să-l ating.

— Dă-mi repede ceva de băut! Orice!

Doc a scos o sticlă de bourbon de sub scaun, a desfăcut-o şi mi-a întins-o.

— Să înţeleg că mutilările de vaci sau lame au ieşit din discuţie, nu?

Aş fi putut să-i răspund, dar eram prea ocupat să-mi clătesc gura şi să scuip pe geam.

— Atunci, dacă mutilările ies din discuţie, poate ar trebui să iei în calcul câteva răpiri, cu examinări anale, doar pentru a da o veridicitate mai mare cazurilor.

— Ai înnebunit? l-am întrebat, uitându-mă mirat spre el.

— Ai o idee mai bună? a răspuns ridicând din umeri.

— Nu pe moment, dar mi se pare că ar fi cel puţin un miliard de idei mai bune decât aceea de a răpi oameni şi să le bag anumite lucruri în fund, i-am spus, gândindu-mă disperat la o altă idee.

— Bine. Mergem înapoi în oraş şi tu vii cu o soluţie mai bună. Nu cred că avem nevoie chiar cine ştie ce, numai să fie ceva ce să ţi se pară ok şi ţie.

— Ce părere ai de Tiffany? mă întrebă Doc, indicând cu bărbia spre chelneriţa noastră. M-aş vedea fără probleme examinând-o de câteva ori.

— Dumnezeule, Doc, ar putea să-ţi fie bunică.

— Nu ştiu ce să zic, cred că-i place de mine, îmi spuse cu un zâmbet afectat. Oricum, îi place mai mult de mine decât de tine, asta e sigur.

— Foarte amuzant, n-am ce zice.

Trebuia să recunosc, însă, că era destul de enervant că nimeni nu m-a băgat în seamă când am intrat într-o cafenea pentru a lua micul dejun. Era genul de local în care veneau aceiaşi clienţi, care stăteau la aceleaşi mese în fiecare dimineaţă şi serveau acelaşi mic dejun şi îşi beau cafeaua la fel în fiecare dimineaţă, pentru ca apoi să plece la serviciu, fie la bancă, fie la alimentara din colţ sau pe unde or mai fi lucrând.

Un tip cu o şapcă pe cap, cu bretele roşii peste un pulover, şi-a luat pentru o clipă privirea de pe ochiurile din farfurie şi s-a chinuit să-şi dea seama unde m-a mai văzut, însă s-a lăsat păgubaş şi a continuat înmuierea pâinii în zeama moale a ochiurilor. Ne-am aşezat la bar, iar chelneriţa blondă, pe nume Tiffany, dacă ar fi să ne luăm după numele cusut pe uniforma albastră de nailon, ne-a întins meniul.

— Bună dimineaţa, băieţi. Ce să fie?

A aşteptat câteva secunde, după care şi-a îndreptat privirea către mine.

— Hei, nu cumva tu eşti tipul ăla, extraterestrul?

Presupun că aş fi putut fi o oroare a naturii, un mutant uman, dar totuşi mă întrebam ce fel de om ar pune o astfel de întrebare.

— Desigur că eu sunt, a venit răspunsul, pregătindu-mă să-i acord şi un autograf.

— Mă gândeam eu, a încuviinţat ea din cap. Deci, vreţi cafea?

În timp ce eu îmi savuram brioşa englezească, iar Doc înfuleca din ouă prăjite şi pifteluţe, am început să discutăm despre răpiri.

— Ştii, nu poţi să ţii pur şi simplu o furculiţă de plastic sau o răzătoare de plastic pentru parbriz la gâtul cuiva şi să-l forţezi să-ţi intre în maşină, după care să plecaţi. Nu e nimic misterios în toată chestia asta. Nu avem nevoie de lumini strălucitoare, maşini care se opresc brusc în mijlocul drumului, ceasuri care se opresc şi alte efecte de genul ăsta? l-am întrebat.

Doc a mai mestecat câteva secunde.

— Mda, presupun că ar fi indicat. Şi cum ne descurcăm?

— De unde să ştiu eu?

— Dă-o naibii E, dar ştii să faci ceva? Nu poţi să mutilezi o lamă, nu te descurci la o simplă răpire. Uneori chiar mă întreb dacă eşti cu adevărat extraterestru.

Mi-am sprijinit capul grotesc de mare în mâinile subţiri şi lungi.

— Ai dreptate, Doc. Şi Morty are dreptate. Toată lumea are dreptate. N-am nicio valoare. Nu aparţin acestor locuri şi n-am să mă pot integra niciodată. Îmi doresc să fi murit cu toţi ceilalţi în momentul în care s-a prăbuşit nava.

Doc a rămas cu gura căscată.

— La naiba, E, îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta.

Spunea asta de parcă ar fi fost îngrijorat să nu mă sinucid peste micul lui dejun.

— Tu… reprezinţi ceea ce simbolizează visele. Eşti întruchiparea miilor de cărţi care mi-au făcut odată viaţa aproape suportabilă. Simpla ta prezenţă pe această planetă mă umple de putere şi dorinţă. Aşa că în numele meu şi al tuturor celor care nu au reuşit să îţi arate cât de deosebit eşti pentru ei, îmi cer scuze.

Mi-am ridicat privirea către el şi am clipit nedumerit.

— Doamne, Doc, dar cu siguranţă ai limba unsă cu miere, când îţi propui. Te-ai gândit vreodată să te apuci de scris?

S-a uitat pentru câteva momente la mine şi apoi am izbucnit amândoi în hohote de râs.

— Eşti un măgar, ştiai asta? m-a întrebat.

— Da, şi tu la fel, i-am răspuns rapid. Este ceea ce pământenii îşi spun atunci când ţin unul la altul. Dar ştii ceva, cred că ai şi tu părţile tale bune.

* * *

— Morty, vreau un contract pentru a scrie o carte, am început discuţia prin telefon.

— E, am mai discutat despre asta şi ai văzut că nu merge. O autobiografie de-a ta a ajuns să coste nici doi bani.

— Nu mă refer la autobiografie, ci la ficţiune. O carte de science-fiction.

În mod surprinzător, de la celălalt capăt al firului nu au izbucnit urale de bucurie.

— Eyul, s-a auzit, la un moment dat prin telefon, apoi alte momente de tăcere şi apoi un oftat prelung. E, te iubesc ca pe propriul meu fiu. Ştii asta, nu?

— Desigur, Morty.

— Şi când îţi voi spune ce am de spus vei şti că o spun doar pentru că îţi vreau binele, nu?

— Da, Morty.

— E, nu te pricepi la scris. Habar nu ai nici de cele mai elementare reguli ale scrisului. Există oameni care scriu sute de mii de cuvinte, care urmează cursuri, care studiază lucrul ăsta şi tot nu li se publică nimic niciodată. Iar tu vrei ca eu să mă duc la un editor, care cel puţin a încercat să-ţi citească autobiografia până a cedat nervos şi să-i spun să te plătească pentru a scrie romane? Şi de science-fiction pe deasupra?

— Morty, ascultă-mă. Nu-s cai verzi pe pereţi, m-am gândit foarte bine. Ai auzit vreodată de un tip pe nume Brian Aldiss?

— Nu.

— Ei bine, se pare că scrie SF şi se zice că e destul de bun. În fine, ştii de ce a spus că a devenit scriitor? A spus că nu se putea integra în societate, în sistem. De cine îţi

aduce aminte? De mine, îţi spun eu. Pe cine cunoşti tu care să fie mai puţin integrat în societate decât mine?

— E, nu e deloc atât de uşor pe cum spui. E nevoie de mult mai mult decât să nu te poţi acomoda cu sistemul. Trebuie să ai talent.

— Morty, uite, fă-mi o favoare, bine? Măcar încearcă să vinzi ideea. Un extraterestru care să scrie SF. E o idee minunată. Un contract pentru o carte măcar, e tot ce-ţi cer. Dacă nu merge, asta e. Dar Morty, îţi garantez că va fi un succes.

— Bine, fie cum spui tu. O carte. Am să văd ce sfori pot să trag. Dar să nu-ţi pui prea multe speranţe în chestia asta.

Am pus receptorul în furcă şi m-am uitat la Doc.

— Bun, acum e rândul tău. Poţi să scrii ceva ce aş scrie eu?

— Păi nu ştiu dacă îmi pot extinde priceperea pe măsura cerinţelor tale, dar sunt dispus să încerc.

— Trebuie să le arăţi oamenilor lupta interioară, durerea de a fi un monstru cu ochii mari, o ciudăţenie, izolată de tot ceea ce cunoştea şi de toţi cei apropiaţi.

— Bine, a spus el într-o manieră mult prea nonşalantă pentru gusturile mele.

— Vorbesc serios, Doc.

— Stai liniştit, E, vei fi din nou celebru.

Şi chiar sunt. În câteva minute o limuzină trebuie să vină să mă ia pentru a mă duce la o televiziune unde sunt invitat la încă un talk-show. După-amiază am o prezentare a cărţii la un colegiu. Suntem deja la a cincea carte şi toate până acum au fost best-seller.

Avem bani. Doc e fericit, pentru că se simte de parcă le-o trage editorilor care nu au vrut să-i cumpere manuscrisele când le-a semnat cu propriul nume. Adoră modul în care criticii şi academicienii se înghesuie să-i laude cărţile. Una din laudele lui preferate era „Eyul dă frâu liber poftelor primordiale, dorinţei inefabile de a fi parte din fiecare dintre noi. Ne aminteşte că, de pe orice planetă am fi, cu toţii suntem extratereşti”. Mai devreme sau mai

târziu, vom „colabora” la câteva cărţi pentru ca şi numele lui să iasă pe piaţă, iar apoi, încetul cu încetul, îşi poate începe propria lui carieră ca scriitor.

Cât despre mine, în sfârşit mi-am găsit vocaţia. Nici acum nu fac nimic. Pur şi simplu exist. Dar se pare că, dacă o faci bine, uneori se dovedeşte a fi chiar suficient.

————————————

Traducere: Tudor Chiriac
„Creature for Hire” by Paul E. Martens

Vremea lupilor

Walter Jon Williams

Născut în 1953, a absolvit University of New Mexico şi locuieşte lângă Albuquerque, New Mexico. Primul său roman „Ambasador of Progress” a apărut în 1984, urmat de „Hardwired”, „Aristoi”, „Metropolitan”, „City of Fire”. Cele mai recente romane din cele 25 scrise sunt „The Sundering” şi „Conventions of War” în 2005. Este însă considerat, datorită talentului său, un maestru al ficţiunii scurte, şi chiar unul dintre cei mai prolifici autori ai genului. A câştigat două premii Nebula pentru „Daddy’s World” şi „The Green Leopard Plague” (publicată în numărul 2 al Sci-Fi Magazin) şi a fost nominalizat de 14 ori la Hugo sau Nebula pentru romanele sau povestirile sale. Capodopera sa cyberpunk „Hardwired” a fost tradusă la Editura Nemira cu titlul „Supercablat”.

În cele ce urmează avem din nou de-a face cu una din lumile uimitor create de Walter Jon Williams, cu oameni care au implanturi pentru orice, fac contrabandă cu extratereştri şi luptă pentru supravieţuire într-un univers deloc prietenos.

————————————

Difuzoarele din tavanul spitalului emiteau o serie de sunete joase, şoptite, de sintetizator, sunete care – se dovedise ştiinţific – erau considerate relaxante. Reese îl privi pe băiatul întins în patul de spital şi simţi că o lasă nervii.

Numele lui era Steward şi tocmai fusese operat, după ce încasase un glonţ. În ultimele zile o luase razna şi, supărat ca zeul războiului, se transformase într-un kamikaze. Mânat

în acelaşi timp de un cod personal al onorii, distrusese întreaga reţea. Griffith, Jordan, Spassky erau morţi şi nimeni nu-l putuse opri până ce întreaga operaţiune din L.A. Se dusese dracului. Nu vorbise încă nimic cu poliţaii, dar avea să o facă, mai devreme sau mai târziu. Reese îşi scoase arma, deşi era încă destul de tulburată.

Steward fusese minţit, tras pe sfoară şi manipulat. Cea care făcuse toate astea era chiar ea, prietena lui, Reese. De aceea, îl şi înţelesese când, după ce şi-a dat seama că fusese păcălit, o luase razna ucigându-i pe toţi.

Acum era rândul lui să moară.

Reese închise monitorul de supraveghere ca să nu bipăie când Steward va muri. Steward deschise ochii. O recunoscu şi Reese citi în ochii lui că ştia ce-l aşteaptă. Trebuia, de altfel, să se fi aşteptat la una ca asta.

— Scuze, spuse şi îşi ridică arma. Ce altceva putea să spună? *Hai să rămânem prieteni după ce vom termina cu asta?*

Steward dădu să zică ceva şi ea simţi cum o ia razna din nou. Trase trei focuri cu arma cu amortizor şi plecă. Poliţaii care-l păzeau nu-i dădură nicio atenţie. Era îmbrăcată într-un halat alb şi purta ecusonul spitalului. Deghizările perfecte erau specialitatea ei.

* * *

Reese plecă în Japonia sub o identitate falsă. La asta se pricepea de minune. În navă, bău un cocktail şi conectă interfaţa fotoliului în care stătea la mini-computerul amplasat la baza capului. Închise ochii şi, în tăcere, proiectă cele mai recente imagini pe centrii optici ai creierului. Buzele i se strânseră de furie acum că reuşise, în sfârşit, să afle ce se întâmplase cu adevărat.

Medicamente extraterestre, tone întregi, erau transportate ilegal pe Pământ. Reţeaua fusese imensă – cu mult mai mare decât crezuse ea – şi acum Poliţia din L.A. descoperise totul. Poliţaii şi agenţii de securitate de pretutindeni, chiar şi cei din habitatele spaţiale, erau în alertă.

Crezuse tot timpul că nu făcuse altceva decât să ajute şi să fie ajutată de prieteni, dar prietenii ei o trăseseră pe sfoară la fel cum făcuse şi ea cu Steward. Se dusese degeaba la L.A. – fusese o prostie să o trimită acolo. Faptul că-l ucisese pe Steward nu putea opri avalanşa. Era deja prea mare. Singura modalitate prin care Reese putea să scape era să dispară cât mai repede.

Comandă încă o băutură, avea mare nevoie. Difuzoarele navetei transmiteau aceeaşi muzică de sintetizator ca la spital. În minte îi apăru imaginea lui Steward, pe patul de spital şi simţi cum o ia razna din nou. Se lăsă pe spate şi începu să urmărească focul care ieşea din aripile navetei.

* * *

Cariera ei de luptător de kick-boxing se încheiase atunci când o lovitură prin întoarcere îi rupsese nasul. Reese renunţă să mai lupte şi se întoarse la kung-fu, mulţumindu-se să fie doar sparring partner. I se acrise să se chinuie de moarte la antrenamente, doar ca să ia bătaie soră cu moartea în ring. Avea 36 de ani şi, deşi îi plăceau sporturile dure, trebui să recunoască în sinea ei – cu toate că nu-i făcea nicio plăcere – că nu mai făcea faţă.

Pe fereastra garsonierei sale Reese privea cum vântul rece ce bătea dinspre nord-est forma mici valuri pe Marea Aralului. Vuietul său acoperea chemarea la rugăciune din microfoanele uriaşe ale moscheelor. De şase luni şi vântul şi peisajul rămăseseră aceleaşi. Sătulă de cenuşiul primăverii uzbece, Reese îşi întoarse privirea spre televizor şi începu să se gândească la cele şase luni care trecuseră de când se exilase aici.

Părul ei era brunet acum şi foarte scurt, aşa cum nu-l mai purtase de multă vreme. Îşi schimbase buricele degetelor, pentru a nu-i mai putea fi identificate amprentele şi, la fel, şi structura oaselor feţei. Seria numerică a ochilor artificiali fusese, la rândul ei, schimbată. Uzbekistanul, dacă treceai cu vederea vremea teribil de cenuşie, era bun pentru aşa ceva.

Ultima persoană pe care o cunoştea şi care locuise aici fusese Steward. Asta chiar înainte ca el să se ducă în L.A. şi să facă totul praf.

La televizor, un tânăr tocmai îşi punea echipamentul de luptă, introducând arme şi muniţie în buzunarele combinezonului. Imaginile erau însoţite de o muzică plină de suspans. Reese dădu sonorul mai tare şi se aşeză în faţa ecranului.

Se gândise să reintre în afaceri, dar era încă prea devreme. Ştirile din ziare şi de la televizor erau pline de poveşti cu extratereştri: cu rutele pe care le foloseau, cu importurile clandestine, etc. Tot la ştiri se vorbea despre „restructurările” care aveau loc în forţele de poliţie care se ocupau de extratereştri. Ce era mai ciudat era că după ştiri cu contrabandişti încercând să se ascundă sau refuzând să dea declaraţii urmau reclame – care mai de care mai subtile – la medicamente extraterestre. Oamenii – dintre cei care reuşiseră să rămână în viaţă – erau târâţi acum prin sălile de judecată. O mare parte dintre ei acceptaseră să coopereze. Hotărât lucru, era prea devreme să se întoarcă.

Din fericire, banii nu erau o problemă. Avea îndeajuns cât să reziste multă vreme, dacă nu chiar tot restul vieţii.

Din televizor, răsunară focuri de armă. Tânărul trăgea în extratereştri, împrăştiind moarte cu armele sale. Reese simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

Realiză că tânărul era de fapt Steward. Sări şi trase un şut în televizor. I se făcu greaţă. Steward nu trăsese, în viaţa lui, într-un extraterestru. Idioţii dracului! Ziarişti de căcat!

Îşi luă geaca îmblănită şi se îndreptă spre uşă. Camera i se părea acum prea mică.

Trase de uşă cu putere şi aceasta pocni cu zgomot. Un bărbat tuciuriu sări într-o parte, la auzul zgomotului. Se întoarse şi îi rânji nervos.

— M-ai speriat.

Bărbatul avea un accent anonim, care nu-i trăda originea, dar care suna la fel de străin ca oricare accent. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Purta nişte bocanci

din piele fină, cu etichete Velcro şi crampoane, pentru suprafeţele îngheţate. Avea o geacă plasticată, cenuşie, cu vreo şase buzunare, toate acoperite cu etichete Velcro. Reese se gândi că într-unul din acele buzunare se află o armă. O trecură fiorii – din cauza frigului şi nervilor întinşi la maxim. Era sigură că bărbatul tocmai venise din spaţiu – purta prea mult echipament Velcro şi aşa ceva nu prea puteai cumpăra pe Pământ.

Câţiva skateri, urmaşi ai Hoardei de Aur, trecură în viteză pe lângă ei, îmbrăcaţi după stilul berlinez, cu urechile căciulilor de piele fluturând în vânt.

— Eşti de multă vreme în oraş? îl întrebă Reese.

Îi spuse că îl cheamă Sardar Chandrasekhar Vivekenanda şi că e un revoluţionar de pe Prince Station. Prietenii îi spuneau Ken. La două zile de la prima lor întâlnire, se văzură din nou în barul Natural Life, de la ultimul etaj al unei bănci importante. Era un bar în care-şi făceau veacul exilaţii şi era mobilat în mahon importat, la preţuri destul de mari, din America Centrală.

Reese îl verificase pe Ken – nu avea rost să facă prostii – şi descoperise că era, într-adevăr, ceea ce pretinsese. Ştirile de pe Prince îi menţionau numele destul de des. Primise confirmări chiar şi de la aliaţii lui politici.

— Ram a încercat să dea vina pe noi pentru Răscoalele din Februarie, îi spuse Ken. Cheney a hotărât că e mai bine să dispar – astfel răscoalele vor cădea în cârca mea, iar el va putea să-şi continue treaba.

Reese luă o înghiţitură de cocktail şi simţi arsura până în stomac, în timp ce privea pe fereastră vântul care spulbera praful de pe acoperişurile de metal ale clădirilor uzbece şi de pe farfuriile antenelor de sate. Rânji la auzul vorbelor lui:

— Deci Cheney a aranjat ca tu să o încasezi în locul lui. E un adevărat prieten, nu-i aşa?

Ken îi răspunse aproape furios:

— Cheney ştie foarte bine ce face.

— Normal, îşi trădează prietenii, asta face. Întrebarea e dacă *tu* ştii ce faci?

Mâinile fine ale lui Ken făcură un gest de lehamite.

— De aici pot să continui să fac propagandă. Cheney îmi trimite bani. Tocmai am cumpărat un sistem de comunicaţii foarte eficient.

Reese se întoarse spre el.

— Crezi că o să aveţi nevoie şi de soldaţi pentru revoluţia voastră?

El dădu din cap că nu. Avea părul negru şi des.

— Nu cred. Staţia Prince are doar o sută de ani vechime – e pe aceeaşi orbită cu Luna, cu acces imediat la minerale, dar nu poate concura eficient cu echipamentele de ultimă generaţie de pe alte staţii. Ram nu vrea decât să rămână la putere – cât mai mult posibil – politica lui e bazată mai degrabă pe jaf decât pe reconstrucţie. Şi-a asigurat loialitatea celor care deţin acţiuni plătind dividende uriaşe, pe care economia nu le mai poate suporta, iar răscoalele au demonstrat că nu mai are situaţia sub control. Totul e doar o chestiune de timp acum. Dar nu ne aşteptăm ca schimbarea să fie violentă – cel puţin nu în sens militar.

— Păcat. Mi-ar fi prins bine o slujbă în vreo legiune străină în momentul ăsta.

Reese îşi ridică privirea la auzul vocilor unui grup de oameni care tocmai intra în bar. Îl recunoscu pe unul dintre escrocii faimoşi de pe Ceres, pe nume Da Vega, după mâinile şi faţa acoperite în întregime de implanturi cu pietre preţioase strălucitoare, ce-i aminteau de un fel de nori fluorescenţi. Era înconjurat de un grup de bodyguarzi alcătuit doar din femei, grup care trebuia să-l apere de echipele de recuperatori de pe Ceres şi de poliţaii trimişi să-l aresteze. Toate erau înalte şi aveau ochii rotunzi – aşa îi plăceau femeile lui Da Vega. Încercase să o recruteze şi pe Reese când se întâlniseră prima oară. Îi oferise o grămadă de bani, femeile ne-asiatice fiind rare pe acolo dar, pe lângă serviciile de pază, îi ceruse şi favoruri sexuale.

Una dintre slujbele *alea*, se gândi Reese. Fusese tentată să-i ardă vreo câteva, cu tot cu bodyguarzii din jur, dar în cele din urmă se mulţumi să-i spună că ea făcea parte dintr-o categorie superioară de angajaţi.

Da Vega se întoarse spre ea şi-i zâmbi. Dintrodată, Uzbekistanul devenise un loc mult prea mic.

Îşi termină cocktailul şi se ridică.

— Hai să facem o plimbare, îi spuse lui Ken.

— O arhitectură a libertăţii, îi spunea Ken, asta urmărim să construim. Ar trebui să citeşti scrierile lui Cheney în legătură cu asta.

Vântul şuiera pe strada acoperită de noapte. Strălucirea metalică a şoselei reflecta hologramele luminoase ce mărşăluiau prin faţa magazinelor, făcând reclamă la produsele ce nu puteau fi văzute înăuntru, datorită ferestrelor mate. Pe clădiri, vântul urla printre reţeaua de radio-receptori îndreptaţi spre cer şi prin pădurea de antene de satelit. Lumini stroboscopice înţepau ca nişte suliţe cerul galben de deasupra unui minaret.

— Libertate, răspunse Reese. Ce să zic…

— Prea multe sisteme închise, continuă Ken. Se înfiora de frig în geaca lui modernă şi îşi ridică gulerul. Asta e problema cu habitatele spaţiale în general – se zbat să obţină sisteme ecologice închise şi apoi mai departe să-şi închidă pe cât posibil şi economiile pentru cei dinafară. Nu există suficient *acces*. Eu sunt macroeconomist – lucrez cu o grămadă de modele şi încerc să-mi dau seama cum stau lucrurile – şi din tot ce am observat până acum, cel mai mare şi obişnuit obstacol e lipsa de acces la date. Avem un sistem solar plin de plutocraţii corporatiste, fiecare în competiţie cu cealaltă, niciuna din ele nedorind să dea acces liber la ceea ce face. Şi toate au colonii în alte sisteme solare şi *nimic* nu se poate afla despre asta, decât ce vrea Poliţia să ne zică. Întreaga situaţie e mult prea instabilă – e imposibil de prezis ce se va întâmpla, deoarece pur şi simplu nu avem niciun fel de date despre ce se întâmplă acolo. Totul e construit de-a lungul graniţelor vechii Orbite Sovietice – nici măcar oamenii care chiar *au nevoie* de informaţii nu au acces la ele. Principala afacere a Staţiei Prince este procesarea mineralelor – asta e în regulă şi e o afacere solidă, dar preţurile fluctuează foarte mult la resursele minerale exploatate pe Centură sau oriunde în

altă parte şi de aceea e nevoie de un capital de investiţii puternic pentru a menţine echipamentele de exploatare la zi. Aşa că pentru a fi siguri de o economie stabilă şi puternică, cei de pe Prince trebuie să dezvolte o altă sursă sigură de export. Să zicem substanţe biologice sau baze de date personalizate. Materiale optice. Genetică. Orice. Dar asta cere timp şi resurse – cel puţin cinci ani – pentru a porni o astfel de afacere şi, în plus, există şi alţii specializaţi în aceste domenii, în special multi-corporaţiile. Am putea lucra la acelaşi produs ca alţii şi habar să nu avem până acesta nu ar apărea pe piaţă şi uite aşa cinci ani de investiţii şi muncă se vor fi dus pe apa Sâmbetei. Din cauza acestei secretomanii, economiile din sistem sunt instabile. Iar economiile instabile duc la situaţii politice instabile – de aceea şi multi-corporaţiile o iau razna şi încep războaie pe neanunţate.

— Şi tu crezi că, pur şi simplu, multi-corporaţiile o să-şi divulge secretele?

— Vreau ca întregul concept de secret să dispară. În mod ideal, ce mi-ar plăcea să fac ar fi o nouă construcţie de baze de date. Ceva atât de bun încât toată lumea va trebui s-o folosească pentru a rămâne în competiţie, dar care, în acelaşi timp, va trebui să fie accesibilă oricui şi oricând, fără restricţii.

Reese râse. Strada rece de metal răsună de hohotele ei.

— Visezi.

El îi zâmbi slab.

— Ai dreptate, desigur. Ar trebui să dau timpul cu două sute de ani înapoi, chiar la începutul inteligenţei artificiale şi să reconstruiesc totul. Probabil că doar aşa aş avea vreo şansă. Ken ridică din umeri. Din fericire, şi eu şi Cheney avem şi planuri mai practice.

Ea îl privi.

— Îmi aminteşti de cineva cunoscut. Şi el vroia să afle adevărul, la fel ca şi tine. Vroia *acces*.

— Serios?

Vântul rece îi pătrunse în oase.

— A murit, îi răspunse. Cineva l-a împuşcat la spital.

Cumva, prinsă de căldura amintirii, uitase de sfârşitul lui Steward.

— Un loc ideal să mori împuşcat, completă el.

Ea îşi aminti ultima privire a lui Steward, ce demonstra că el ştia ce-l aşteaptă, şi care făcea cuvintele de prisos. Vântul de nord-est îi muşca din carne, îi îngheţa inima. Strada goală pe care se plimbau i se păru dintr-odată fără sfârşit, nu mai era doar o stradă, era chiar Strada, o magistrală infinită de aliaj, pe care Reese mergea într-o izolare îngheţată, trecând printre zidurile de neon care făceau reclamă la lucruri fantomatice, la un confort care de fapt nici nu exista... O trecură fiori reci şi îi luă mâna lui Ken.

Vocea lui Ken era joasă, aproape înghiţită de vânt.

— Aţi fost apropiaţi?

— Da. Nu. Îşi trecu degetele prin păr. Am vrut să fim prieteni, dar asta ar fi dăunat afacerii în care eram implicaţi amândoi.

— Înţeleg.

Îşi simţi gura inundată de un gust amar, aşa cum privea Strada strălucitoare, fără sfârşit, cu siluete întunecate care se atingeau scurt şi apoi se despărţeau. Uneori, se gândi ea, e nevoie şi de amintiri. Se întrebă care ar fi fost ultimele cuvinte ale lui Steward, dacă ar fi apucat să le rostească.

Un bec golaş şi galben marca intrarea clădirii în care locuia Ken. Urcară în apartament, unde aceeaşi lumină gălbuie de afară dădu la iveală mobila veche şi un echipament de comunicaţii nou-nouţ.

— Ce bine, spuse Reese. Ai încălzire centrală.

Era fericită că scăpase de vânt.

Stroboscoapele minaretului străbăteau cu regularitate de ceasornic încăperea. Reese îi opri mâna lui Ken când acesta încercă să aprindă lumina şi când vru să vorbească îl opri din nou, sărutându-l. Nu-i păsa dacă el avea sau nu pe cineva drag pe Prince şi vroia ca totul să se întâmple în tăcere. Sistemul ei nervos era pregătit de luptă aşa că îl dezactivă, mărindu-şi capacitatea de percepţie şi făcând ca totul să pară în reluare, felul în care mâinile lui o mângâiau,

propria respiraţie, razele roşii ale stroboscopului care-i trasau şanţuri pe faţă în întunericul fierbinte… Auzi scrâşnetul vântului de nord-est, panourile izbite de acesta, vuietul de la colţurile nesfârşitei şi pustiei Străzi. Se simţi în siguranţă aici, cel puţin pentru acest scurt moment, pe care încercă să-l prelungească la nesfârşit.

Peste o zi, un sistem de siguranţă explodă pe Staţia Prince şi ucise 16 oameni. Ken era mulţumit.

— Ne putem folosi foarte bine de incidentul acesta, spuse el. Putem demonstra că fosilele din administraţie nu se mai pot ocupa nici de lucrurile simple.

Reese stătea lângă fereastră, privind orizontul cenuşiu, plictisită de mobila şi de tapetul învechit al camerei lui Ken. Undeva, în depărtare, nişte turişti călare pe cămile pretindeau că transportă mătase spre Taşkent.

— Crezi că a fost sabotaj? întrebă ea, apoi se corectă. Scuze, *destabilizare*, am impresia că ăsta e termenul corect.

El stătea, picior peste picior, în fotoliul lui, urmărind cu atenţie ecranul video şi calculând încruntat.

— Da, e posibil să fi fost noi. Dacă-i aşa, deşi de mică anvergură, a fost o acţiune eficientă.

— Dar oamenii care au murit nu s-au oferit voluntari, îi răspunse ea.

El zâmbi, încurcat.

— Nu, bineînţeles că nu.

Reese se întoarse spre el, cu braţele încrucişate.

— Asta mă sperie pe mine la idealiştii ca voi. Omorâţi 16 oameni şi totul e în numele binelui şi al triumfului revoluţiei, deci nu e nicio problemă.

Ken se chiorî la ea, încercând să o privească în lumină.

— Mă tem că e cam la fel cu ceea ce faci şi tu.

— Eu sunt soldat. Tu eşti ideolog. Diferenţa e că tu eşti acela care decide cine şi unde trebuie să moară, iar eu sunt cea care trebuie să o facă şi să tragă consecinţele, dacă tu te înşeli. Dacă nu ar exista oameni ca tine, eu nu aş avea niciun rost.

— Şi ai impresia că diferenţa asta te face mai puţin responsabilă?

Reese clătină din cap.

— Nu. Dar oamenii cu care mă lupt sunt asemenea mie – ştiu în ce se bagă. Sunt plătiţi pentru ceea ce fac. Totul e curat şi fără ocolişuri. Iau banii, îmi fac treaba. De multe ori nici nu ştiu despre ce e vorba. Şi de cele mai multe ori, nici nu vreau să aflu. Dacă întreb, cei pentru care lucrez oricum mint.

Se duse spre fotoliul îndesat şi se aşeză, cu un picior sub ea.

— Am luptat odată pentru omenire în Războiul Artefactelor. Eram pe Arhanghel, cu Far Jewel, încercând să fac planeta mai sigură, pentru cauza Economiei Libere. Am avut la îndemână tehnologie extraterestră, peste care am dat din întâmplare. Ştii, armele acelea biochimice la care Puterile extraterestre se pricep atât de bine. La început, am crezut că e o aventură nobilă, dar nu făceam nimic altceva decât să jefuim ruinele extraterestre şi ce mai rămăsese de la celelalte multinaţionale. A început războiul şi m-am trezit sub pământ, în acele tunele extraterestre şi în faţa cyberdronelor şi gândacilor teleghidaţi nu mă putea aştepta decât moartea, de vreme ce singurul costum de apărare de care dispuneam era chiar pielea mea. Şi chiar am murit.

Ken o privi cu capul lăsat într-o parte, zăpăcit.

— Vrei să spui că aveai asigurarea de clonă? Că ăsta e un trup de rezervă?

Pe măsură ce vorbea, pe Reese o cuprindea furia şi simţi cum muşchii i se încordează şi devin rigizi. Îşi aminti tunelele întunecoase, cadavrele aşezate grămadă, unul peste celălalt, mirosul propriei frici, miros pe care nimic nu l-ar fi putut îndepărta vreodată.

— A, nu, nu. Eu am fost ucigaşa. Mi-am ucis personalitatea. Pentru că tot ce eram, tot ce învăţasem până atunci nu făcea decât să-i ajute pe superiorii mei, pe ofiţerii mei şi pe inamic să mă omoare. A trebuit să mă reinventez, să scap de orice ar fi putut atenta la propria-mi supravieţuire. Am devenit un animal, un şobolan. Am văzut

cum calităţi precum loialitatea şi curajul erau folosite de şefii noştri pentru a ne ucide, aşa că am devenit o laşă nerecunoscătoare. Corpul meu lucra împotriva-mi – eram prea înaltă pentru tunelele alea – dar am încercat din răsputeri să mă micşorez şi culmea, am şi reuşit. Căci, în astfel de situaţii, dacă ai capul pe umeri, poţi să faci ceea ce trebuie făcut.

Îl privi pe Ken şi rânji, dezvelindu-şi dinţii. Adrenalina, stârnită de amintirile acelea, îi furnică braţele.

— Sunt încă un animal. Sunt o trădătoare, nu am pic de loialitate. Sunt încă o laşă. Pentru că e singurul mod în care pot rămâne în viaţă.

— De ce nu renunţi?

Ea dădu din umeri.

— E lucrul pe care-l fac cel mai bine. Şi dacă m-aş apuca de altceva, să devin tehnician sau aşa ceva, nu aş fi decât animalul altcuiva, ca o vacă mânată de colo până colo să-şi caute iarba. Cel puţin aşa sunt propriul meu stăpân. Îmi iau singură ce-mi trebuie.

— Şi între timp?

Ochii întunecaţi ai lui Ken o priveau intens. Ea se foi în fotoliu, simţindu-se puţin incomodată. E din cauza nervilor, se gândi ea.

— Nu înţeleg, ce vrei să spui? îl întrebă.

— Am impresia că îţi place ceea ce faci, răspunse el.

Ea râse scurt, nu avea niciun motiv să se apere.

— Îmi place să stau atârnată deasupra prăpastiei. Îmi place să ştiu că trebuie să fac lucrurile bine, că fiecare greşeală pe care o fac e importantă.

El dădu din cap.

— Nu înţeleg, nu înţeleg oamenii ca tine.

— Tu nu a trebuit să devii un animal. Eşti macro-economist şi eşti antrenat să gândeşti pe termen lung. 16 oameni aruncaţi în aer, pentru tine ăsta e un sacrificiu acceptabil. Eu iau lucrurile astea mult mai personal, asta e tot. Vreau să zic că eu consider că toţi cei care au încercat să mă omoare, gândeau ca şi tine, pe termen lung.

Privirea lui Ken era clară şi stăpână pe ea.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să te ucid, nu face parte din planurile mele de lungă durată.

— Poate într-o zi am să cad la mijloc, între tine şi revoluţia ta. Atunci o să mai vedem.

El nu răspunse. În liniştea ochilor lui negri, în absenţa oricărei expresii, Reese îi simţi răspunsul şi ştiu că era cel pe care-l aştepta.

— Reese!

Era pentru prima dată în şase luni când cineva o striga pe numele ei real şi cel care o făcuse acum era un străin, la un colţ de stradă, în Uzbekistan. Sistemul ei nervos adiţional se activase instantaneu, iar echipamentul ei de luptă deja evalua distanţa la care se afla cel care o strigase, calculând riscurile şi modalităţile de răspuns, chiar înainte ca ea să fi început să se întoarcă.

Arăta cam de 40 de ani, bronzat, cu o chelie ce începea să se înfiripe în creştetul capului. Îl surprinsese chiar în timp ce păşea, cu braţele larg deschise, la vedere; purta o vestă albastră peste cămaşa de ecosez, pantaloni gri din lână şi bocanci de modă veche. Bărbatul îi zâmbi, cu prietenie. Avea o constituţie delicată, de parcă ar fi suferit nişte schimbări genetice. Vântul îi rumenise obrajii.

— Vorbeşti cu mine? îl întrebă Reese. Eu mă numesc Waldman.

Sistemul ei de protecţie încă îl analiza, poziţia mâinilor, o eventuală mişcare bruscă.

Oare cine o vânduse? Ken? Sau Cheney, care decisese că reprezintă un pericol pentru Ken?

Zâmbetul bărbatului deveni şi mai larg.

— Vă înţeleg şi vă respect neîncrederea, dar noi ştim deja cine sunteţi. Nu trebuie să vă faceţi probleme. Dorim să vă angajăm.

Accentul lui era la fel de american ca şi al ei. Reflexele ei îmbunătăţite îi permiseră să-i analizeze cuvintele.

— Dacă vrei să-ţi răspund, ar fi bine să-mi spui Waldman.

El îşi ridică mâinile ca şi cum ar fi vrut să se predea. Nervii ei erau întinşi la maxim. Sesiză că unul din lobii urechilor lui atârna de parcă cineva i-ar fi smuls un cercel.

— Nicio problemă, doamnă Waldman. Mă numesc Berger. Putem vorbi acum?

— La Natural Life, peste o oră. Ştii unde e?

— Am să aflu. Ne vedem acolo.

Se întoarse şi plecă liniştit pe strada îngustă. Îl urmări până dispăru şi apoi se duse la apartamentul pe care îl închiriase, undeva chiar pe malul mării. Verifică dacă cineva fusese pe acolo cât lipsise – niciun semn, dar asta nu însemna nimic – şi apoi, pentru a se calma, îşi curăţă pistolul şi făcu o baie lungă şi fierbinte, cu pistolul la îndemână, pe marginea căzii. Se întinse în cada de oţel, atât cât îi permiseră picioarele, simţind cum îi cădeau picăturile de sudoare pe ceafă în timp ce urmărea, pe ecranul video, un program de muzică pop din Malayesia. Apoi îşi schimbă hainele, îşi puse pistolul la loc în toc – softul de securitate de la Natural Life ar fi ucis-o pe loc cu mici săgeţi otrăvite dacă ar fi încercat să-l ia cu ea – şi ieşi din nou în oraş. Cântecele de rugăciune de la minarete răsunau în aerul aspru. Mintea îi lucra febril, căutând răspunsuri.

Berger era poliţai. Berger era un asasin. Da Vega o vânduse pentru că-l rănise în amorul propriu. Cheney o vânduse. Lui Ken îi păruse rău că-i povestise atâtea despre revoluţia lui şi hotărâse să o ucidă înainte ca ea să-i vândă planurile lui Ram. Aşa e viaţa: prea multe alternative.

Berger încă nu sosise la bar când intră. Barmanul era la rugăciune aşa că deschise computerul şi citi ştirile, căutând ceva ce ar fi putut-o ajuta să înţeleagă ce i se întâmpla.

Nimic deosebit, însă. Nicio ştire despre extratereştri. Totuşi, zări un mic anunţ despre un exilat de pe Ceres, pe nume Da Vega, care fusese găsit mort, împreună cu două dintre fetele care-i asigurau paza. Un al treilea bodyguard era dat dispărut.

Reese rânji. Uzbecii, un popor care gândea pe termen lung, îl transformaseră deja pe Da Vega în îngrăşământ agricol.

Amplificatoarele minaretelor tăcură. Barmanul se întoarse şi puse nişte muzică, transmisă prin satelit, din Japonia. Îi aduse o băutură, chiar în timp ce intră şi Berger, care se chinuia să-şi sufle nasul într-o batistă. Nu se aşteptase, îi explică el, la o primăvară atât de rece. Trebuia să-şi fi adus haine groase.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară Waldman, adăugă el. Nu sunt aici pentru a vă ucide. Dacă aş fi vrut să o fac, puteam să o fac pe stradă.

— Ştiu, dar ai putea fi un poliţai care încearcă să mă facă să plec din Uzbekistan. Sper, din toată inima, că eşti capabil să-mi explici cine eşti şi ce vrei.

Berger rânji şi-şi frecă fruntea, incomodat.

— Păi, dacă e s-o spun pe aia dreaptă, *sunt* un fel de poliţist.

— Grozav. Acum chiar că mă simt mai bine.

Îi arătă cartela de identificare. Ea începu s-o studieze, în timp ce el continuă să vorbească:

— Sunt Căpitan în cadrul Diviziei Brighter Suns Pulsar. Am vrea să te angajăm pentru o slujbă, ceva mai departe.

— Pe Vesta?

— Nu, mai aproape de Pământ.

Reese îşi ridică sprâncenele. Corpul de poliţie Brighter Suns era unul dintre cele două corpuri poliţieneşti acreditate sa facă afaceri cu Puterile extraterestre. Se ocupau aproape în întregime doar cu astfel de importuri, iar legea le interzicea să deţină teritorii în afară de cele de pe asteroidul-mamă, Vesta. O grămadă din şefii de la Brighter Suns se ascundeau pe unde puteau de când Steward aruncase în aer reţeaua Griffith din L.A. şi întreaga operaţiune de pe Vesta era în curs de restructurare.

— Divizia Pulsar se ocupă cu securitatea internă de pe Vesta, spuse Reese. Grupul vostru de spionaj extern se numeşte Group Seven. Deci, cum se face că Pulsar se ocupă de ceva atât de departe de casă?

— Lucrul de care vrem să te ocupi e considerat o problemă de natură *internă*. O parte din oamenii noştri au devenit independenţi.

— Şi vrei ca eu să-i aduc pe calea cea bună?

Pleoapa lui Berger tresări puternic. Ştiu imediat ce-i va răspunde, înainte ca el să deschidă gura. Îşi simţi nervii întinşi la maxim, muşchii în alertă. Trecuse ceva vreme de când făcuse asta.

— Nu. Vrem să-i trimiţi într-o lume mai bună.

— Nu mai îmi spune nimic, îi răspunse ea. Înainte de orice, trebuie să te verific.

* * *

— Nici măcar nu aş considera-o crimă, îi spuse, mai târziu, Berger.

Mânca salată de spanac într-un restaurant scump, care se numea Texas Beef, după un program de varietăţi cam pornografic şi foarte popular. Dresingul salatei păta faţa de masă de fiecare dată când Berger îşi vâra furculiţa în castron.

— Avem mostre de ţesut şi memoria lor înregistrată, aşa cum facem cu toţi oamenii noştri importanţi, aşa că nu e nicio problemă să-i clonăm la loc.

— Asta nu înseamnă că nu aş putea sfârşi într-o închisoare din cauza lor.

— Cine să te prindă? E un amărât de asteroid, la 50 de zilioane de klick-uri depărtare de orice.

Îl verificase deja, atât cât îi stătuse în putinţă. După ce-l anunţase că îl va verifica, trimisese un mesaj pe Vesta, cerând confirmarea că, într-adevăr, exista un anume căpitan pe nume Berger care lucra pentru Divizia Pulsar. Pentru mai multă siguranţă ceruse şi o fotografie. Atât confirmarea cât şi fotografia sosiră în 12 ore. Dacă era cumva un complot pus la cale de cineva care o vroia arestată, atunci erau unul de-a dreptul atipic.

Reese luă o înghiţitură de miel în sos de muştar. Muncise destul, se gândi ea, ca să-şi poată permite astfel de mici plăceri.

— Asteroidul are un diametru de aproximativ 2 kilometri. Numele lui oficial e 213IYA, dar i se mai spune şi Cuervo Gold.

— Interesante nume mai dau ăştia în zilele noastre la asteroizi.

— Bănuiesc că au terminat toate numele de zei greci. Oficial, Cuervo e deţinută de o companie minieră non-corporatistă, pe nume Exeter Association care, la rândul ei, e deţinută de noi. Gold este un asteroid al lui Apollo, care traversează orbita Pământului la intervale regulate, ceea ce e foarte convenabil din punct de vedere al reaprovizionării. În plus, e cel mai izolat asteroid din Centură. Avem un laborator acolo de ceva vreme în care încercăm să dezvoltăm o tehnologie care – aici, Berger rânji larg – mă rog, pe care dorim să o ţinem departe de competiţie. Securitatea pe Vesta e foarte strictă, dar, la urma urmei, Vesta e un port prin care trec zilnic o grămadă de oameni. Ceea ce avem pe asteroid e foarte important şi ne place să-i ţinem pe turişti departe.

— Chiar nu vreau să ştiu ce aveţi acolo, spuse Reese.

— Nicio grijă, nici eu nu ştiu ce e acolo, îi răspunse Berger. Proiectul era într-o fază destul de avansată când anumite activităţi, legate de vechiul tău prieten Griffith, au devenit publice. Aşa că proiectul a trebuit oprit şi cei care lucrau la el transferaţi de urgenţă într-o altă locaţie, în Africa centrală, acolo unde activez eu. Dacă investigatorii află că noi suntem proprietarii asteroidului şi, mai ales, află de proiect, îţi dai seama şi singură cât de prost s-ar simţi toată lumea de la Brighter Suns.

— Ce s-a întâmplat? Tehnicienii au refuzat să plece? întrebă Reese.

— Au protestat. Au spus că munca lor tocmai intrase într-un moment decisiv. O navă de pe Pământ a fost trimisă să-i ia de acolo, dar au refuzat să fie evacuaţi, după care am pierdut orice legătură cu nava noastră. Bănuim că echipajul a fost fie luat prizoner, fie omorât.

— Poate că oamenii voştri au trădat şi folosindu-se de transportorul pe care l-aţi trimis, au dezertat la un alt corp de poliţie.

— Nu cred. Le-ar fi fost foarte greu să ia cu ei întreg proiectul la care lucrau. Şi oricum le-ar fi fost imposibil să ajungă prea departe fără să atragă atenţia, câţiva dintre ei erau extratereştri.

Reese simţi cum răceala îi pătrunde în oase. Se ridică privindu-l pe Berger cu atenţie. Extratereştrilor le fusese interzisă intrarea în cele două porturi spaţiale – explicaţia oficială fiind aceea că riscurile contaminării din cauza contactelor cu forme de viaţă extraterestre erau prea mari. Cele două legaţii extraterestre fuseseră deja devastate de boli şi exista oricând posibilitatea ca ele să fie aduse şi pe Pământ. Dacă s-ar fi aflat că cei de la Brighter Suns aveau extratereştri pe Vesta, reputaţia lor ar fi fost ruinată pentru totdeauna.

După o vreme, Poliţia o va lăsa mai moale – aşa se întâmpla întotdeauna. Comerţul cu extraterestrii era prea profitabil ca oamenii să renunţe la el. Într-un an sau doi laboratorul avea să fie redeschis, cu personal clonat şi măsuri de securitate sporite.

— Îţi înţeleg graba, spuse Reese. Dar de ce tocmai eu? De ce nu te duci chiar tu?

— Nu avem pe nimeni pe Pământ care să dispună de calităţile tale, răspunse Berger. Eu nu am circuitele pe care le ai tu... şi, ei bine, am prefera să ştim că eşti angajata noastră decât să te ştim în pericol aici în Uzbekistan, cu o grămadă de lume pe urmele tale. Dacă noi te-am putut găsi o s-o facă şi ei, mai devreme sau mai târziu.

Reese sorbi din băutura răcoritoare.

— Şi cum anume m-ai găsit?

— Te-a recunoscut cineva.

— Oare cine ar fi putut să o facă?

Berger tresări.

— Ne-am ocupat noi deja de asta, îi răspunse. Nu doream să le mai zică şi altora de tine.

Da Vega. Bine măcar că nu fusese Ken.

Dar mai exista o ameninţare: Berger nu dorea ca ea să se afle în acest paradis al refugiaţilor, unde numărul oamenilor disperaţi era peste media obişnuită şi unde exista oricând riscul ca o echipă de la alt corp de poliţie să o răpească sau chiar să o omoare.

— Atunci hai să vorbim despre bani, spuse Reese, în cele din urmă. Îmi închipui că Brighter Suns îşi permite să mă plătească la adevărata mea valoare.

* * *

Poliţaii lui Ram bătuseră o femeie până o omorâseră, în timpul unei anchete. Ken era la consola lui, ocupat să pună lucrurile cap la cap şi să câştige cât mai multă publicitate de pe urma acestei morţi. Reese intră în cameră, uitându-se urât la tapetul de pe pereţi şi mâncând grătar mongol dintr-o cutie cerată. Afară, sub fereastră, un beţiv descendent al Hoardei de Aur, cânta o baladă la lună. Uita mereu versurile şi trebuia să o ia de fiecare dată de la capăt şi chestia asta o enerva pe Reese peste măsură.

— M-aş simţi mai bine, îi spuse ea lui Ken, dacă aş şti că Cheney te şi plăteşte pentru asta.

— Mă plăteşte cât poate, îi răspunse el, în timp ce degetele îi alergau, cu iuţeală, pe tastatură. Banii trebuie spălaţi şi asta cere multă atenţie.

— Dar nu ai nici măcar promisiunea că vei primi o slujbă după ce toate astea se vor fi terminat.

Ken ridică din umeri.

— Mai sunt şi alţi economişti pe Prince.

— Şi nici nu eşti protejat în niciun fel. Ram te poate ucide oricând.

— Ram are nevoie de un ţap ispăşitor în viaţă, nu mort. Se încruntă în timp ce scria. Nu e o afacere chiar aşa de misterioasă, să ştii. Ram ne cunoaşte cam toate mişcările şi noi, la rândul nostru, ştim că el ştie. Nu există prea multe necunoscute între noi.

Uzbekul îşi reîncepu cântecul. Reese îşi muşcă buzele. Puse mâna pe umărul lui Ken.

— Mâine plec, îi spuse.

El îşi lăsă capul pe spate, surprins. Degetele i se opriră pe tastatură.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, mi-am găsit de lucru.

Văzu aprobarea din ochii lui.

— Ceva despre care nu poţi să vorbeşti, bineînţeles.

— Exact. Dar nu-ţi fă griji, nu e pentru Ram.

El o prinse de mână.

— O să-mi fie dor de tine.

Reese puse cutia cu mâncare pe monitorul video. Beţigaşele chinezeşti jucară în aer ca două urechi de iepuraş.

— Mai am încă 12 ore până voi zbura la Beijing.

Ken închise monitorul.

— Pot să trimit restul mâine, spuse el.

Reese fu surprinsă.

— Şi cum rămâne cu revoluţia?

El ridică din umeri şi-i sărută încheietura mâinii.

— Uneori mă simt de prisos. Revoluţia e oricum inevitabilă.

— E bine de ştiut, zâmbi Reese, că diavolul poate folosi ideologia în folos propriu.

Afară, uzbekul continua să-şi cânte durerea la stelele pustii.

* * *

Nava-remorcher se numea *Voidrunner* şi avea pe puţin 30 de ani vechime; căptuşeala din jurul ferestrelor era prinsă cu bandă adezivă în timp ce la trapele de acces cablurile atârnau în dezordine. Reese mai zburase cu astfel de nave şi nu-şi mai făcea griji – felul în care arăta nu însemna că nava nu ar fi fost în bună stare de funcţionare, ci doar că nimeni nu-şi bătea capul să impresioneze călătorii. Aerul dinăuntru mirosea a acru, de parcă ar fi fost plin de oameni transpiraţi, deşi erau doar patru oameni la bord.

Berger o prezentă pe Reese celorlalţi trei pasageri apoi plecă, făcându-i vesel cu mâna. După aproximativ patru

minute, *Voidrunner* decolă de pe Charter Station şi îşi începu lungul zbor către destinaţie.

Reese urmări decolarea de pe scaunul copilotului, din cockpitul blindat. Căpitanul execută manevrele cu ochii închişi, fără măcar să privească luminile de pe pistă, de vreme ce totul îi era transmis direct prin cipurile implantate în cap, pleoapele mişcându-i-se, ca prin somn, atunci când scană mental indicatorii.

Numele lui era Falkland. Avea în jur de cincizeci de ani şi era veteran al Războiului Artefactelor. Cu cincisprezece ani în urmă făcuse tot posibilul să o ucidă pe Reese, în tunelele de pe Arhanghel. În urma unui atac chimic îşi pierduse reflexele motorii şi acum purta un costum uşor dintr-un aliaj de argint care-i permitea să se mişte. Din fericire, creierul şi sistemul nervos artificial îi rămăseseră intacte. Avea barba căruntă şi părul lung.

— Pregătiţi-vă pentru acceleraţie, spuse el, cu ochii încă închişi. Timp de şase ore vom zbura cu două mii de mile pe oră.

Reese privi Luna, satelitul Pământului. Părea imensă şi ocupa aproape întregul cer. „În regulă,” îşi spuse ea, „am sticla pentru urină la îndemână”. Vitezele de genul acesta cădeau greu pentru vezică.

După accelerarea iniţială, *Voidrunner* continuă să zboare cu o viteză constantă de o mie de mile. Falkland avea în continuare ochii închişi şi numai mişcarea pleoapelor demonstra faptul că nu dormea. Reese îşi scoase centurile de siguranţă, se întinse pentru a-şi dezmorţi puţin oasele şi muşchii şi intră în navă. Falkland nu spuse nimic.

Compartimentul echipajului mirosea de parcă fusese proaspăt vopsit. Aici, Reese îl găsi pe inginerul navei, un omuleţ pe nume Chung, care lucra la sistemul de alarmă pentru incendii. Pe capul cu părul tuns scurt avea un dispozitiv care îi trimitea muzica direct la nervii aurali. Era atât de dependent de echipamente de acest gen că încetul cu încetul, se transformase într-un robot. Ochii îi erau de fapt nişte implanturi transparente, prin care puteai să-i vezi

circuitele argintii care ţineau loc de creier; în locul urechilor avea nişte cutiuţe mici, negre, impersonale, la fel ca încă alte câteva care-i fuseseră implantate direct în scalp. Dinţii îi erau din metal şi cristale lichide, conectaţi la circuitul nervos, care se zărea prin obrajii fără oase. Nu spusese nimic când Berger le făcuse cunoştinţă ci doar o privise scurt, pentru ca apoi să se reîntoarcă la motoarele lui.

Acum îi vorbi. Avea vocea răguşită de parcă ar fi folosit-o foarte rar.

— E în cală. Cargoul B.

Stătea cu spatele la Reese şi ea se mişcase foarte încet. Părea absorbit de muzica pe care o asculta. Nici măcar nu-şi întorsese capul când îi vorbise.

— Mulţumesc, îi răspunse ea. Îmi plac implanturile tale.

— Sunt cele mai bune, le-am construit chiar eu.

— Nu ar trebui să monitorizezi sistemul de aprindere?

— Asta şi fac, spuse el şi-i arătă una dintre cutiuţele negre de pe cap.

— Mişto.

Întotdeauna avusese o atracţie specială pentru cei care erau obsedaţi să aibă tot timpul controlul.

Vickers era în Cargoul B, aşa cum îi spusese Chung. Era armurierul lui Reese, angajat de Berger pentru a se ocupa de costumul de luptă pe care ea urma să-l poarte pe Cuervo. Era tânăr şi slab. Părul negru era tuns scurt şi faţa îi era atacată de o acnee severă. Purta o salopetă pătată de ulei. Când Reese intră în cameră, tocmai scotea costumul din cutie. Îl ajută să aşeze componentele pe podea. Vickers rânji.

— W-wolf 17, spuse el. Avea accentul americanilor din sud. Preferatul meu, continuă el. O să faci ceva victime cu el. E atât de bun că p-practic face toată treaba de unul singur.

Costumul era de culoare neagră, cu braţele lungi şi o formă antropoidă. Casca avea antene radio şi era încastrată direct în umeri. Înăuntru, corpul lui Reese avea să fie bine strâns într-o reţea complicată; costumul urma să-i amplifice şi să-i întărească fiecare mişcare. Trebuia să se obişnuiască

să se mişte cu el, căci, chiar şi aşa, avea să se mişte ceva mai bine decât un robot.

— E maşina dracului, spuse Vickers.

Reese nu-i răspunse.

Costumul negru strălucea în lumina rece a cabinei.

Designul său avea o aparenţă de funcţionalitate perfectă care-i făcea şi mai înspăimântător – nimic din aspectul său nu te lăsa să ghiceşti că era maşina perfectă pentru a ucide. Eticheta albă a firmei Wolf strălucea pe negrul mat al combinezonului. Reese îşi aminti, fără prea mare plăcere, că Wolf construise majoritatea cyberdronelor cu care se luptase pe Arhanghel. Costumul de luptă emana un miros pe care ea sperase să nu-l mai simtă şi altădată.

— Vreau să citesc manualul cu instrucţiuni, spuse ea.

De vreme ce viaţa ei urma să depindă de acest monstru, trebuia să ştie tot ce era de ştiut despre el.

Vickers o aprobă din priviri.

— E la mine în c-cabină. Costumul e unul standard, în afară de câteva î-îmbunătăţiri la sistemul de tragere. Berger ştie în c-cine ai să tragi, aşa că a adăugat nişte chestii la sistemul de identificare a ţintelor. O să fii t-tare.

— Asta e şi ideea, răspunse Reese.

Mirosul costumului, de ulei combinat cu plastic şi metal i se ridică în nări. Îşi reprimă tremuratul care o cuprinsese.

Vickers era, în continuare, vrăjit de costum.

— E dat naibii ticălosul ăsta, se minuna el.

Când vorbea despre maşini nu se bâlbâia câtuşi de puţin.

* * *

Reese devenise una cu Wolf în vidul spaţial. Ecranul negru din dreptul feţei strălucea, datorită programului de culegere de date. Dedesubtul lor, acoperit în mică şi nichel, asteroidul sclipea sub razele neobosite ale soarelui.

E imposibil ca ei să nu afle de venirea ta, îi spusese Berger. *Am stabilizat mişcarea de rotire a asteroidului, astfel încât să poţi ateriza în unghiul mort, dar sunt îndeajuns de deştepţi încât să fi montat detectoare acolo,*

deci nu putem conta pe elementul-surpriză. Ce va trebui să facem e să te blindăm atât de tare încât, indiferent ce-ar încerca ei să facă, să nu poată ajunge la tine.

Minunat, se gândi ea. Probabil că acum tot ce mişcă pe asteroidul ăsta, oameni sau extratereştri, stau în cabinele lor cu armele pe care vor fi reuşit să le fi asamblat în ultimele săptămâni, aşteptând ca cineva să năvălească peste ei. Tot ce putea spera era ca ei să nu fie pregătiţi pentru Wolf.

Şuieratul aerului care circula prin spaţiul restrâns din cască era foarte puternic. Reese simţi cum sudoarea i se adună sub curelele căptuşite ale costumului. Zări orizontul scurt al asteroidului apărându-i sub picioare. Jeturile de altitudine se adaptară astfel încât să o ţină aproape de suprafaţă. Monitoarele costumului erau proiectate printr-o interfaţă într-o reţea complexă, multi-dimensională, coloanele luminoase strălucind în centrii optici ai creierului. Urmări indicatorii verzi; atât timp cât rămâneau aşa nu avea de ce să-şi facă griji.

Ţinta apăru, imediat, în orizontul apropiat – o ţesătură de colectori solari, antene de transmisie şi antene-satelit îndreptate spre diferite părţi ale cerului. În mijloc, se aflau rămăşiţele cargobotului care fusese trimis să recupereze personalul, coridorul de îmbarcare fiind încă legat de clădirea staţiei.

Reese avea câteva variante pentru a intra acolo: o putea face fie prin cele două cabine pentru personal, fie printr-una din uşile cargoului, iar apoi prin coridorul de îmbarcare. Pe staţie se aflau cu totul nouă membri: cinci oameni şi patru extratereştri.

Pot fabrica explozibili cu ce au pe staţie, îi spusese Berger. *Dar nu pot instala ceva prea mare în jurul cabinei, căci ar depresuriza întregul habitat – şi nu au îndeajuns aer pentru a-l represuriza. Nici înăuntru nu pot monta o bombă prea mare; ar risca să compromită tot ce au realizat până acum. Locul e prea mic pentru a putea instala prea mult explozibil. De aceea, noi credem că se bazează pe explozibili de mică putere sau gaz.*

Baza se apropia din ce în ce mai mult. Reese îşi mişca mâinile şi picioarele cu uşurinţă prin reţeaua de curele din interiorul costumului. Asta îi dădu un sentiment de siguranţă şi de stăpânire de sine. Adică lucrurile fără de care nu ar fi putut trăi.

Sistemul de răcire începu să lucreze la maxim, costumul fiind expus acum în plin soare. Reţeaua de curele şi hamuri de pe trup începu să-i provoace mâncărimi. Se gândi la exploziile, gazul şi modul în care norii de otravă invadaseră tunelele de pe Arhanghel, obligând-o să stea cu costumul pe ea zile întregi, nepermiţându-i nici măcar să-şi facă nevoile fără riscul de a lua foc. Cel puţin, de data asta nu avea să dureze mult, indiferent de rezultat.

Reese se hotărî să intre printr-una dintre intrările pentru personal – era posibil ca tipii de pe staţie să fi considerat cargoul nefolositor şi să-l fi căptuşit cu explozibil. Manevră costumul de luptă astfel încât să se rostogolească uşor şi ateriză, în picioare, lângă Intrarea 2. Berger îi spusese să încerce să intre, dacă era posibil, fără să decompreseze locul – căci înăuntru erau nişte chestii pe care le vroia întregi. Reese se aplecă înainte şi lovi butonul intrării de urgenţă şi, spre surpriza ei, simţi un val de aer la picioare şi trapa începu să coboare încet. Plănuise să o deschidă manual.

Cât de naivi puteau fi oamenii ăştia, se întrebă. Sau înăuntru o aştepta o surpriză?

Ai de gând să cari alea cu tine? o întrebase Vickers, surprins, când îi văzuse pistolul ascuns sub braţ şi cuţitul lung legat de picior.

Nu vreau să depind numai de Wolf, îi răspunsese ea. *Dacă e imobilizat în vreun fel, vreau să-l pot lua prin surprindere pe cel care a făcut-o.*

Vickers surâsese amuzat la auzul unei astfel de idei. *Dacă vor fi în stare să imobilizeze un costum Wolf, atunci poţi fi sigură că te vor imobiliza şi pe tine.*

Adaptează-l oricum, îi răspunsese ea. Pentru că astfel de maşini de luptă se stricau întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, pentru că era posibil ca oamenii care-i dăduseră

misiunea să o lase baltă şi să rămână pe cont propriu. Pentru că, *pur şi simplu*, nu-i plăcea Wolf, cu designul său strălucitor în contrast cu scopul pentru care fusese construit. Chiar şi pentru cineva ca ea, obişnuită cu violenţa, maşina aia era de-a dreptul obscenă.

Reese îngenunche la intrarea în cabină şi scoase o cameră video de la curea. Începu să scaneze interiorul şi simţi cum fierea îi urcă în gură. Cabina era plină cu oameni morţi.

Indicatorii se schimbară când ordonă jeturilor altitudinale să o ridice de la sol şi să o depună în cabină. Morţii de acolo se mişcară încet când ateriză printre ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Echipajul transportorului, se gândi ea. Rebelii i-au lăsat aici, neavând altundeva unde să-i ducă. Pielea lor era gri, aveau limbile ieşite afară, negre. Probabil că-i otrăviseră.

— Bun venit pe Cuervo Gold, îşi zise şi începu să râdă nervos.

Când apăsă butonul pentru a se ridica în aer din nou, observă că acesta nu mai mergea. Ochii indiferenţi ai morţilor o urmăriră cum deschise uşa manual. Plantă nişte bombe termice pe închizătoarele uşii interioare. Urcă în cabină din nou, coarnele costumului atingând tavanul acum. Morţii se ridicară şi ei în aer, izbindu-se uşor de mâinile şi picioarele costumului.

Reese îşi trase picioarele sub ea pentru a proteja punctele cele mai vulnerabile ale maşinii de luptă: capul şi spatele. Adrenalina făcea ca pulsul ei să fie foarte rapid.

Pe faţă îi trecu un zâmbet vulturesc. În minte îi veni un cântecel dement: *Aici mi-o iau, aici mi-o iau*, se gândi ea, în timp ce iniţie mental detonatoarele.

Cabina se umplu de o lumină orbitoare, apoi de fum şi bucăţi de metal topit. Aerul intră în cabină cu un şuierat prelung. Brusc, senzorii ei olfactivi fură copleşiţi de mirosul de metal topit şi de carne arsă. Stomacul i se contractă dureros. Trimise o comandă pentru a opri mirosul, apoi se îndreptă spre închizătorul uşii interioare şi îl împinse cu forţa sporită pe care i-o dădea costumul.

Explozia o lovi drept în faţă. Proiectilele se înfipseră în carnea cadavrelor şi în geamul de protecţie al căştii sale. Atât ea, cât şi cadavrele zburară înapoi, izbindu-se de trapa exterioară. Sângele îi zvâcni în urechi. Îi comandă lui Wolf să o pună jos cât mai repede.

Nervii i se întinseră la maxim când se lovi de peretele cabinei. Se ridică, dar fu aruncată înapoi din nou, afară din cabină de data asta, unde se lovi de un alt zid. Dinţii îi clănţăniră puternic. O mină făcută de mână, se gândi, explozibil vârât într-un tub împreună cu şrapnele, bucăţi de aliaj, sârme şi alte prostii de astea. Detonată la comandă. Asta însemna că cineva din apropiere îi urmărea fiecare mişcare. Ecranele de identificare a ţintelor se înroşiră în interiorul căştii. Se întoarse şi trase. Se izbi de zid din nou. Mai trase o dată.

Ţintele erau moarte. Fixată de fiecare braţ al costumului de luptă, se găsea câte o armă semiautomată, care trăgea cu mici proiectile încărcate cu otravă. Reese avea şi alte arme mortale pe ea – un mic aruncător de grenade, pe partea de sus a braţului stâng şi un aruncător de flăcări pe braţul drept, aruncătoare de gaze fixate pe piept – dar planul de acţiune pe care-l primise presupunea evitarea, pe cât posibil, distrugerii echipamentului sau a laboratoarelor din interior.

Stropi uriaşi de sânge se împrăştiară în jurul ei, transformându-se în sfere roşiatice. Un bărbat şi o femeie, aceasta din urmă ţinând în mână un fel de armă artizanală cu raze X cu care nu mai apucase să tragă, zburau uşor către pereţii din plastic gri, cu inimile şi plămânii perforaţi de doisprezece mici proiectile cu otravă. Pe faţă le mai rămăsese încă groaza pe care o simţiseră la vederea lui Wolf. Reese încercă să se mişte, dar se lovi din nou de perete. Îşi dădu seama că un şrapnel îi distrusese unul dintre jeturile de manevră. Îşi activă centrii nervoşi pentru a suplini această lipsă şi, după ce se ridică, trecu pe lângă perechea moartă şi ieşi pe uşă.

Nu găsi pe nimeni în următoarea serie de camere care erau probabil sediul echipajului. Oamenii ăştia sunt

incredibil de naivi, se gândi ea, au stat ascunşi în cabina aia, deşi ştiau că va fi aruncată în aer. Nu-şi puseseră nici măcar costumele de protecţie. Ar fi trebuit să pună bomba pe partea din interior a trapei şi nu chiar în staţie. Dar poate că nu doriseră să mai vadă morţii pe care-i aruncaseră acolo. Era clar că nu erau nişte profesionişti, ci doar o adunătură de capete seci care habar nu aveau în ce se băgaseră când semnaseră declaraţia de independenţă faţă de un corp poliţienesc care în niciun caz nu putea să recunoască existenţa lor.

Nu erau soldaţi, dar se băgaseră cu bună ştiinţă în aşa ceva. Uciseseră deja nişte oameni, cu destul sânge rece, din ce văzuse ea, în numele a orice naiba făceau ei acolo. Strânse din dinţi şi se gândi că unii oameni, oricât de deştepţi ar fi, sunt prea proşti ca să-şi apere propria viaţă.

Zări o uşă care ducea în afara sediului echipajului. O aruncă în aer la fel ca pe prima şi zbură înăuntru. Senzorii auditivi fură izbiţi de o avalanşă de scrâşnete, genul de zgomote pe care extraterestrii le emit prin nările superioare. Trase imediat ce văzu perechea ciudată de extratereştri, care arătau ca nişte centauri. Aceştia muriră înainte de a avea ocazia să-şi ridice armele artizanale. Îşi aminti de ştirea în care aşa-zisul Steward trăgea în extratereştri. O amintire idioată.

Intră pe o uşă pe care era un semn de pericol chimic. Uşa se deschise cu un zgomot uşor.

Camera era bine luminată, aerul condiţionat funcţiona din plin. Peste tot se aflau computere conectate direct la pereţi, care aici nu mai erau din plastic, ci din metal pur. Cabluri se întindeau dinspre şi înspre ceva ce semăna cu un acvariu de vreo sută de litri capacitate. Acesta părea să fie plin cu bucăţi de carne vie. Ciudat, se gândi ea. Carnea părea împărţită asemenea fagurilor de miere. Bucăţile erau legate una de alta printr-o ţesătură de fire argintii. Undeva se auzea un motor care pompa înăuntru un lichid roşiatic. Pe monitoare se vedeau linii sinusoidale, iar în aer se vedeau butoane holografice. Ciudat, îşi zise ea, din nou. Biochimie extraterestră.

Descoperi alte trei încăperi, identice cu aceasta. În primele două nu găsi pe nimeni. În cea de a treia dădu peste un bărbat sfrijit, cu părul argintiu. Se învârtea în jurul unui acvariu, cu o expresie de îngrijorare pe faţă. Purta un costum de protecţie, dar casca o ţinea în mână, de parcă nu avea niciun chef să-şi o pună pe cap.

O privi pe Reese când intră. Pe faţă nu i se citea frica; doar o tristeţe imensă.

Îi vorbi în timp ce se ridică în aer, depărtându-se de acvariu şi apropiindu-se de tavanul din aliaj metalic, astfel încât arma lui Reese să nu provoace vreo stricătură experimentului.

— S-a sfârşit totul. Nu că ar conta.

Reese se gândi la Steward zăcând pe patul de spital, murind pentru ceva la fel de stupid şi fără de sens şi trase o serie de doisprezece proiectile cu otravă în faţa nefericitului.

În următoarea încăpere, doi extratereştri încercară să o ardă cu acid. Proiectilul se lovi, fumegând, de armura costumului în timp ce ea îi ucise fără nicio problemă. Unul din cei doi oameni rămaşi încercă să se predea, iar celălalt se ascunse într-o toaletă. Îi omorî pe amândoi. Cercetă încă o dată totul, dar nu mai găsi pe nimeni, aşa că dezarmă trapele la fiecare din cabine.

Capul o durea îngrozitor. Aerul din costum începuse să miroasă urât, a transpiraţie acră. O cuprinse tristeţea gândindu-se la inutilitatea şi stupiditatea întregii afaceri. Doisprezece morţi. Pentru ce?

Reese lăsă cadavrele acolo unde căzuseră – nu era plătită să facă şi curăţenie – şi ieşi pe cealaltă uşă, pentru personal, ca să se reîntoarcă pe *Voidrunner*. Odată ce ajunse în dreptul navei, îndreptă una dintre antenele cu microunde către ea şi transmise cifrul care anunţa succesul acţiunii: „Pentru bază: *Mandat. Lichid. Consolidare.*” O combinaţie de cuvinte greu de făcut din greşeală.

Zbură până la cabina centrală a navei. O durea capul, coloana vertebrală. Era timpul să iasă din afacerea asta drăcească.

Uşa se deschise. Monitoarele de identificare a ţintelor deveniră de un roşu aprins. Nervii ei o luară razna când costumul de luptă îi ridică braţul în care ţinea arma. Aceasta se declanşă şi Vickers fu aruncat în perete. Căzu, legănându-se uşor, pe podea. Murise. „*Nu!*”, strigă Reese în timp ce costumul Wolf continua să se mişte. Braţele ei, prinse în capcana curelelor, luară o poziţie de luptă. Încercă să se elibereze. Monitoarele de identificare a ţintelor arătau aceeaşi lumină roşie. Reese încercă să preia comanda costumului de luptă prin interfaţă. Acesta nu răspunse.

— *Adăpostiţi-vă*, strigă ea. *Costumul a luat-o razna!*

Habar nu avea dacă Wolf era conectat încă la difuzoarele din navă sau dacă mai exista cineva să-l asculte. Costumul avea detectoare de lumină, raze infraroşii, scanere de mişcare, senzori care puteau descoperi orice urmă de căldură emanată de un corp aflat în mişcare. Era imposibil ca Wolf să nu găsească, mai devreme sau mai târziu, pe oricine s-ar mai fi aflat pe navă în viaţă.

Inima îi bătea cu putere.

— Luaţi-vă costumele de protecţie! ordonă ea. Abandonaţi nava. Duceţi-vă pe staţie şi încercaţi să rezistaţi acolo o vreme.

Auzi vocea lui Chung în difuzoare.

— Unde naiba eşti?

Măcar cineva o auzise.

— Mă îndrept spre camera de control. La dracu’!

Monitoarele îi arătară că Wolf detectase o mişcare în cabina pilotului. Asta însemna că uşa blindată era deschisă.

Wolf îl descoperi pe Falkland chiar când acesta încerca să iasă din cabină şi să se ascundă într-una din camerele navei. Proiectilele cu otravă nu reuşiră să-i străpungă costumul, aşa că Wolf fugi după el. Reese îşi simţi mâna stângă înfăşurându-se în jurul gâtului lui Falkland. Cea dreaptă se pregăti să lovească. Se luptă din răsputeri să nu o facă în timp ce Falkland încerca, zadarnic, să iasă din strâmtoare. „*Nu eu fac asta!*” strigase Reese, dorind ca el să ştie că nu era vina ei. Apoi închise ochii.

Braţul drept lovi o dată, de două ori, de trei ori. După a treia lovitură, Wolf o luă din loc. Când Reese deschise ochii, în jur totul era plin de sânge şi de fragmente de oase.

— Continui să urc, strigă ea. Nu cred că Wolf ştie unde eşti.

Chung nu răspunse. Nu avea rost. Reese se gândi că, dacă el i-ar fi transmis orice fel de mesaj, Wolf l-ar fi descoperit imediat. Ajunse în camera de control, de unde Wolf începu să scotocească nava cu minuţiozitate. Reese anunţa, strigând, mişcările costumului, sperând că Chung va reuşi să părăsească nava la timp, mai ales că aceasta era destul de mică şi căutarea nu avea cum să dureze prea mult.

Costumul a fost modificat, îi spusese Vickers. *În programul de identificare a ţintelor.* Berger o trăsese pe sfoară, acum era sigură de asta. Planul lui fusese să şteargă de pe faţa pământului nu doar personalul de pe staţie, ci şi pe oricine ştia de existenţa asteroidului Cuervo. Urmarea era că acum era prinsă în capcana costumului ăsta obscen şi hidos. *Mandat. Lichid. Consolidare.* Acesta era codul care-l făcuse pe Wolf să nu mai răspundă la comenzile ei şi să înceapă să ucidă tot ce-i apărea în cale. Lichidarea era mandatată. Lipsa de informaţii despre Cuervo era astfel consolidată.

Dispozitivele de identificare a ţintelor se înroşiră din nou. Monstrul îl mirosise pe Chung. Reese nu putu să facă altceva decât să-l anunţe că veneau.

Chung era în cabina de la pupă, îmbrăcat pe jumătate în costumul anti-radiaţii, de care avea nevoie dacă vroia să iasă în spaţiu. Pe faţă i se citea furia. „*Steward!*” strigă Reese. Arma semiautomată cu proiectile otrăvitoare lătră, scurt, de două ori, după care Wolf se opri. Monitoarele se închiseră. Apoi, Wolf se clătină şi o luă încet spre capătul cabinei. Se opri şi o porni din nou către Chung.

Reese încercă să se mişte în interiorul costumului, dar încheieturile îi erau bine prinse în curele. Singurul lucru pe care-l mai auzea în momentele acelea era sângele care-i pulsa în tâmple. Îşi linse sudoarea de pe buze. Corpul lui

Chung începu să plutească uşor, datorită gravitaţiei aproape zero a navei. Picături de sânge cădeau din el ca nişte rubine. Gravitaţia era atât de mică încât acestea se rostogoleau prin aer ca nişte rotiţe de rulment.

Lui Reese îi îngheţă inima în piept când îşi dădu seama că sistemul de aerisire al lui Wolf încetase să mai funcţioneze. Avea doar aerul ce mai rămăsese în costum şi după aceea nimic.

Intră în panică. Urlând, încercă să-şi elibereze încheieturile. Nu reuşi decât să-l împingă pe Wolf spre punte. Membrele lui erau perfect imobile acum.

La fel ca pe Arhanghel, se gândi ea. Nimic de făcut decât să aştepţi moartea într-un costum sau într-un tunel, totuna, în mirosul propriei tale frici. Aşa cum îşi doriseră ofiţerii ei dintotdeauna. Încercă să nu înghită fierea care-i umpluse gura.

Folosesc aerul, se gândi ea, şi o înghiţi la loc înecându-se, dar reuşind totuşi să-şi controleze bătăile inimii şi panica.

Ochii furioşi ai lui Chung o priveau de la vreo doi metri distanţă. Reuşi să vadă reflecţia lui Wolf în dinţii lui de metal. Reese începu să-şi mişte braţele şi picioarele, testând rezistenţa materialului din care era făcut costumul.

Îşi aminti de pistolul de sub braţul stâng. Dacă reuşea să ajungă cumva la el, ar fi putut să tragă cu el şi, poate, să iasă din costum.

Slabe şanse.

Dar trebuia să încerce. Începu să-şi mişte braţul drept contra ţesăturii, trăgându-l înapoi. Rubinele de sânge îi jucau prin faţa ochilor. Reuşi să-şi scoată mâna din mănuşă, dar, în spatele cotului avea o altă curea, care o împiedica să mai facă vreo mişcare. Se împinse înainte ţinându-şi mâna afară din mănuşă, apoi se trase înapoi. Repetă mişcarea de mai multe ori, sincronizându-şi respiraţia şi dând aerul afară din ea, pentru a se face mai mică. Steward, se gândi ea, şi-ar fi recitat aforisme Zen într-o astfel de situaţie. Ea era mai directă: *dacă vrei, te vei face mai mică*, îşi spuse, *ai mai făcut asta*.

Îşi eliberă cotul din curea şi-l simţi atingând căptuşeala din spatele costumului. Începu să gâfâie. *Nu se poate ca aerul să se fi terminat atât de repede*, se gândi şi încercă să-şi controleze panica în timp ce-şi trăgea braţul înapoi, iar durerea i se dusese în toţi nervii. Trupul îi era acoperit de sudoare. Simţi sângele cald coborându-i pe braţ. Wolf mirosea, pe dinăuntru, a frică pură.

Reese urlă pe de o parte de durere, pe de alta de bucurie când, în sfârşit, reuşi să-şi elibereze braţul complet. Îl trecu peste piept şi simţi tocul pistolului. Era rece şi foarte uşor.

Unde să ţintească? Putea încerca să tragă în cască, dar, astfel, ţeava pistolului ar fi fost prea aproape de faţa ei. În plus, casca părea impenetrabilă. Glonţul ar fi ricoşat probabil direct în cap. Wolf era al dracului de blindat.

Privirea fixă a lui Chung o împiedica să gândească limpede. Închise ochii şi încercă să-şi amintească componentele costumului din manualul de fabricaţie şi modul cum era cusut pe dinăuntru.

În spate, se gândi. Lipit de coloana ei vertebrală era un sistem electronic care controla uriaşele mâini şi picioare ale lui Wolf. Dacă ar fi reuşit să-l distrugă, poate că apoi ar fi putut să le mişte.

Făcu o probă cu pistolul. Nu avea îndeajuns spaţiu să întoarcă arma direct spre dispozitiv.

Transpiră abundent în timp ce încerca disperată să găsească o altă soluţie. Aerul începea să lipsească. Se gândi că ar fi mai uşor să se împuşte decât să moară asfixiată. Se ghemui cât putu de mult înspre partea dreaptă şi îşi fixă arma de corp, cu degetul apăsat pe trăgaci. Simţi răceala pistolului pe corp, chiar sub coaste. Ţinteşte cu atenţie, îşi zise. Nu vrei să faci treaba asta de două ori. Încercă să-şi amintească anatomia pe care o învăţase cu multă vreme în urmă. Ce putea lovi? Un rinichi? Glandele suprarenale?

Acum mi-o iau, acum mi-o iau, îi veni în minte cântecelul acela stupid. Urlă, adunându-şi furia şi trase...

apoi urlă, din nou, de durere. Sudoarea îi sări pe ecranul căştii, din cauza presiunii provocate de împuşcătură.

Membrele lui Wolf se deblocară şi cyberdrona se prăbuşi pe podea. Scoase un strigăt slab de bucurie, apoi urlă de durere din nou.

Auzise că nu te doare atunci când eşti împuşcat, cel puţin nu chiar pe loc. Încă o minciună, se gândi, inventată de ofiţerii care o antrenaseră.

Ceva nu era în regulă cu lumea, cu modul în care se manifesta. Îşi dădu seama că surzise.

Reese se lăsă pe spate şi trase o gură de aer împuţit. Acum, îşi zise, vine partea uşoară.

Reuşi să-şi bage braţul drept la loc în mânecă, apoi îşi folosi ambele braţe – armura era, slavă Domnului, foarte uşoară – pentru a se extrage din costum. Se duse la rezerva de medicamente şi-şi injectă substitut de endorfină în coapsă apoi îşi făcu o radiografie cu raze X, cu ajutorul unui aparat portabil. Aparent nu lovise nimic vital, dar la urma urmei nici nu se pricepea tare bine la citit astfel de aparate. Se bandajă, luă antibiotice şi dintr-odată o apucă o durere îngrozitoare. I se contractă fiecare muşchi din corp. Se trânti la pământ, încolăcindu-se din cauza durerii. Se ridică cu greu şi încercă să meargă sprijinindu-se de pereţi. Îi venea să vomite, ochii îi erau plini de lacrimi. Durerea era atât de puternică încât nu mai avu nici putere să strige.

Şi aşa o ţinu câteva zile bune. Plină de endorfine, jefui staţia, mutând tot ce se putuse muta pe navă, apoi urină cu sânge, urlând, în agonie. Febra îi răvăşea trupul. Înghiţi antibiotice cu pumnul şi se reapucă de treabă. Începu să aiureze, să aibă viziuni: prin faţa ochilor îi treceau la grămadă, extratereştri, oameni şi tot felul de lucruri, care mai de care mai stranii. Uneori îi chiar auzea, cum îi vorbeau pe un ton ciudat şi melancolic.

Pregăti nava de decolare, agăţă cargoul de ea şi, în cele de urmă, se ridică de pe Cuervo. Râse când flăcările de la motoare transformară aerul din vidul rece în zăpadă şi apoi într-un curcubeu luminos, când întâlniră razele soarelui.

Reese acceleră spre Pământ cât de mult îi permise starea în care era, apoi opri motoarele.

În urechi îi răsuna un vuiet constant, consecinţă a febrei care-i ardea trupul. În următoarele zile – dintre care una fusese chiar ziua ei – Reese zăcu în scaunul ei, luptându-se cu febra şi durerile necontenite şi studiind datele pe care le furase, încercând să înţeleagă de ce nouă oameni de ştiinţă paşnici hotărâseră să ucidă în numele lor.

În cele din urmă febra cedă datorită antibioticelor. Nu mai urina sânge. Începuse să îşi dea seama cu ce se ocupaseră cei de pe asteroid.

Era timpul să hotărască unde să se ascundă. Cargoul şi nava nu erau înregistrate pe numele ei şi asta putea duce la întrebări stânjenitoare. Se gândi apoi să falsifice actele de cumpărare – la asta se pricepea foarte bine. Apoi decise să deschidă o linie de comunicaţii cu Pământul, să vadă dacă nu apăruseră locuri noi pentru cei care, dintr-un motiv sau altul, trebuiau să dispară.

Află cu surprindere că Ram şi echipa lui de conducere pierduseră puterea pe staţia Prince şi Cheney devenise noul preşedinte. Mai aşteptă încă două zile, studiind în continuare datele pe care le furase, sticluţe cu enzime ciudate şi ARN modificat pe care le luase din frigiderele de pe staţie şi apoi chemă staţia Prince, cerându-l pe S. C. Vivekenanda. I se răspunse că vicepreşedintele comunicaţiilor era foarte ocupat.

— Nu am timp, le spuse ea. Spuneţi-i că-l caută Waldman.

Vocea lui Ken se auzi aproape instantaneu.

— Unde eşti? o întrebă.

— Vin spre tine, îi răspunse ea. Şi am impresia că am la mine şi arhitectura libertăţii de care vorbeai. Dar, înainte de toate, trebuie să negociem.

Chestia la care lucraseră cei de pe Cuervo nu era chiar lucrul despre care îi vorbise Ken în noaptea aceea aspră din Uzbekistan, dar era pe aproape. Biologii de la Brighter Suns şi savanţii de acolo care se ocupau de inteligenţa artificială lucraseră la o nouă modalitate de a depozita date, o

modalitate rapidă şi eficientă, mai rapidă decât circuitele actuale. Reuşiseră să depoziteze date în ADN-ul uman.

Mai încercaseră şi alţii înainte. Omenirea alterată genetic exista deja de o sută de ani şi misterele mecanismului genetic fuseseră total descoperite. Existaseră dintotdeauna teorii că materialul genetic, care putea depozita mult mai multe informaţii decât orice circuit electric sau electronic, va fi răspunsul pentru cererea tot mai mare de a depozita, rapid şi eficient, date sau informaţii.

Dar aceste teorii nu au putut fi puse în practică. Faptul că specialiştii puteau să insereze trăsăturile genetice dorite în ADN-ul uman nu însemna că puteau să o facă cu viteza luminii, citind mesajul genentic al ADN-ului uman cu o viteză similară, sau schimbând acest mesaj după cum doreau. Interacţiunile ribozomilor, transferul de ARN şi enzimele erau complexe şi atât de legate între ele, încât biologii şi cei care dispuneau de inteligenţă artificială ajunseseră la disperare tot încercând să le controleze cu tehnologia de care dispuneau.

Genetica extraterestră, după cum s-a dovedit mai târziu, era mult mai simplă în comparaţie cu cea umană. Lanţurile lor ADN erau mult mai scurte, conţinând jumătate din cele două sute de mii de gene din lanţul uman, fără repetiţiile care apăreau în genele umane. Aşadar, mijloacele lor de a reproduce ADN-ul erau similare, dar mult mai eficiente şi mai simple.

Iar metoda extraterestră de reproducere a ADN-ului era compatibilă cu genetica umană. Transferul de mesaje şi de ARN era mai rapid, mai simplu, mai uşor de controlat. Transferul de informaţii avea o viteză uimitoare – un lanţ ADN uman care se reproducea, se desfăşura cu o viteză de 8000 de RPM (revoluţii pe minut). ARN-ul extraterestru combinat cu ADN-ul uman făcea ca transferul de date de până atunci să pară că se face cu viteza unei biciclete.

Odată ce tehnologia de control va fi fost dezvoltată, informaţiile ar fi putut fi orientate către anumite arii ale lanţului ADN. Genele dominante ar fi rămas neatinse în

timp ce genele recesive ar fi putut fi alterate pentru depozitarea informaţiilor. Informaţii ce nu ar fi putut fi ţinute secrete de vreme ce orice spion le-ar fi putut coda în propriul material genetic. Şi nimeni nu l-ar fi putut descoperi pe acel spion, dacă nu ar fi cunoscut codul pe care-l folosea şi ceea ce căuta.

Arhitectura eliberării. Transfer de date, lipsit de orice risc.

Dar pentru ca toate acestea să devină posibile, trebuiau să mai treacă mulţi ani. Biologii proaspăt angajaţi de pe Staţia Prince trebuiau să ia de la capăt toată construcţia de pe Cuervo şi să o aducă până la punctul în care urma să fie viabilă din punct de vedere comercial. Dar Staţia Prince avea să obţină o nouă resursă tehnologică, iar Reese o nouă sursă de venit – ceruse un avans consistent din drepturile de autor, din care mica parte care îi revenea avea să o facă oricum miliardară în următorii patruzeci de ani. Ceruse bani şi, în plus, ajutorul celor de pe Prince pentru a-şi rezolva alte câteva mici probleme.

Reese îşi privi dublura, dormind pe un pat, într-o cameră care mirosea a moarte. Ochii, identici cu ai ei, erau închişi, sânii i se ridicau şi coborau sub aşternutul de un albastru şters. Reese simţi un gust amar în gură.

Acum era blondă, din nou, îşi îndreptase puţin nasul, iar gura era şi ea ceva mai mare. Avea un rinichi şi timpane noi. Amprente noi, irişi albaştri noi. Îi plăcea noua înfăţişare. Dublura ei arăta şi ea bine.

Două cadavre, un bărbat şi o femeie zăceau pe podea, la picioarele patului; erau asasinii trimişi de Berger să o ucidă. O urmăriseră, pe o pistă pusă la dispoziţie chiar de cei de pe Prince şi, când intraseră în apartamentul ei fuseseră împuşcaţi de agenţii de securitate de pe staţie, care îi aşteptaseră ascunşi în dulapul din faţa patului. Reese aşteptase în siguranţă în camera alăturată, cu nervii întinşi la maxim, în timp ce-i strângea cu putere mâna lui Ken. Cu inima încă bătând puternic, îşi privea dublura dormind.

Apoi agenţii de securitate se pregătiră să ucidă manechinul.

Dublura era clona lui Reese. Faţa îi fusese construită identic cu cea pe care o avusese Reese, iar ochii artificiali erau albaştri. Muşchii îi fuseseră activaţi prin electrozi, ca să pară la fel de fermi ca ai lui Reese. Îi puseseră chiar şi o plăcuţă de metal în picior, identică cu cea pe care o purta ea. Însă clona era idioată – creierul ei era gol.

Ideea era ca lumea să creadă că Reese şi cei doi asasini se omorâseră unii pe alţii. Reese îşi mai privi o dată dublura şi simţi cum i se usucă gura. Agenţii de securitate se învârteau prin cameră, încercând să facă aparenţele perfecte. Simţi cum o apucă furia. Ducă-se dracului, îşi spuse.

Luă arma de la unul dintre asasini şi o îndreptă spre dublură.

Era doar un şobolan de tunel, se gândi. Un animal, o laşă, o trădătoare. Uneori trebuia să-şi reamintească lucrurile astea.

— Nu e o crimă, încercă Ken să o ajute.

— Ba da, este, răspunse ea.

Ridică arma – perfectă pentru asasinate, un fel de mini-arbaletă cu aer comprimat – şi trase o săgeată în coapsa manechinului. Apoi închise ochii, nedorind să-şi vadă dublura murind. În schimb în minte îi apăru Steward, stingându-se în tăcere, pe patul său de spital şi inima i se umplu de un val de tristeţe.

— Dar în acelaşi timp înseamnă şi supravieţuire, îi spuse ea lui Ken.

— Da, aşa e.

Un fior rece îi străbătu trupul.

— Nu mă refeream la clonă, spuse ea.

În timp ce asistenţii lui Ken aranjau camera, ea păşi prin uşa camuflată în apartamentul de alături. Îşi făcuse deja bagajele, iar ID-ul şi paşaportul cel nou erau pregătite. Aparenţele, se gândi ea, erau specialitatea ei. Aparenţele şi ucisul oamenilor fără apărare. Chiar şi în grupuri.

Vroia să trăiască lângă ocean din nou. Noua Zeelandă suna destul de bine. Acolo era primăvară acum.

— Ai să te întorci? o întrebă Ken.

— Poate. Dar între timp ştii unde să-mi trimiţi drepturile de autor.

În ochii lui Ken se citea durerea. La fel se citise şi în ochii lui Steward. Astfel de ataşament era întotdeauna periculos. Reese avu o viziune cu Strada, pe care oamenii se întâlneau, se despărţeau şi apoi mureau, în singurătate. Nu avea cum să fie în siguranţă pe Prince şi nu vroia să ia parte la revoluţia lui Ken. Ştia cum aveau să se schimbe lucrurile, odată ce Staţia avea să devină singura posesoare a noii tehnologii. Ştia şi ce avea să devină Ken.

Reese îşi puse sacul de voiaj pe umeri. Mâinile încă îi tremurau. Tristeţea îi pulsa încet în vene. Avea treizeci şi şapte de ani acum, se gândi ea. Poate că unele sporturi nu-i mai priau.

Trebuia să plece.

— Bucură-te de noua arhitectură, spuse ea şi ieşi.

Stătuse prea mult acolo. Locul acesta – sau oricare altul – era prea al naibii de înghesuit. Vroia aer de mare, vroia să trăiască undeva unde existau anotimpuri şi unde bătea vântul.

Vroia ca lumea să redevină mică din nou.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Wolf Time” by Walter Jon Williams

Unirea cu unicul

William Meikle

Este un scoţian de peste 40 de ani şi are şapte romane publicate, plus încă două care au apărut în 2007. Spune despre el că scrie cărţi tehnice ziua şi ficţiune noaptea. Scrie SF şi povestiri horror scoţiene. Are peste 150 de povestiri publicate în presa de specialitate, care au apărut nu doar în Anglia şi SUA, ci şi în India, Grecia sau Canada.

Povestirea care urmează este încă o descriere a unor extratereştri fericiţi. Până se întâlnesc cu oamenii.

————————————

Bătrânul Geordy s-a unit cu Unicul la două luni de la venirea noastră. S-a dus fericit, strângându-mi mâna înainte de a se întinde singur pe altarul sacru. A clipit, doar o dată, apoi s-a dus. Toţi au părăsit camera în grupuri mici, vesele, lăsându-mă singur cu corpul său.

Părea a fi destul de mort.

Ştiam că îi voi simţi lipsa. Când am sosit, el a fost primul care s-a apropiat de noi, cu braţele sale îmblănite deschise larg, fără a arăta vreo urmă de mirare pe faţă. „Unicul ne-a pregătit”, era tot ce a avut de spus. Şi de atunci mi-a fost ghid în ceea ce priveşte obiceiurile celor din rasa Droose. Până când Unicul l-a chemat.

— Nu putem să îl refuzăm pe Unicul, a spus, în timp ce făcea ultima îmbăiere rituală. Şi acestea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus.

Acum era mort, zăcând pe piatra din faţa mea, dăruit unei religii pe care nu o puteam înţelege. A trebuit să îmi şterg lacrimile, în timp ce mă întorceam şi părăseam camera.

Geordy nu era numele său real, ci cea mai apropiată traducere posibilă a trilurilor şi fluierăturilor din limbajul Droose. Şi, atât cât mi-am dat seama, toţi se numeau Geordy, cu mici deosebiri unul faţă de altul. El era bătrânul Geordy, pentru că era cel mai în vârstă din trib. De asemenea, mă întâlnisem cu mai mulţi „tineri Geordy” şi chiar şi cu un „prostuţ Geordy”.

Încă îmi ştergeam lacrimile, când am simţit că cineva mă trage de mâneca hainei. Am privit în jos, în ochii trişti şi căprui ai unui Droose tânăr.

— Tânărul-Geordy-care-va-fi-cel-mai-bătrân-la-sfârşitul-timpului vrea să ştie de ce ochii tăi sunt uzi.

Acesta era unul dintre lucrurile care îmi plăceau la ei – erau direcţi şi total lipsiţi de vreun ascunziş.

— Sunt trist pentru că Bătrânul Geordy s-a dus, i-am spus eu, în timp ce lui i se ridica sprânceana a nedumerire.

— Dar Bătrânul Geordy e cu Unicul şi Unicul e întotdeauna cu noi.

Şi-a înclinat capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să asculte un sunet din depărtare.

— El spune că trebuie să te ajut să înţelegi.

L-am împins la o parte, după care m-am simţit ruşinat că m-am purtat atât de aspru cu el, dar nu eram pregătit pentru mai multă pălăvrăgeală religioasă. Eram îndurerat şi mânios, pierdusem un prieten şi îmi trebuia timp să mă împac cu asta.

Barul improvizat era liniştit la acea oră din zi – cea mai mare parte din echipă era pe teren – inspectori geologi, biologi, chiar şi vreo doi arheologi. Ştiam că aceştia din urmă începeau să dispere. Droose aveau o lungă istorie orală, dar nu au păstrat nimic scris, casele lor nu erau mai mult decât nişte colibe de lut şi nu au construit nimic care să dureze.

— Nu e normal, spusese unul dintre arheologi. Toate celelalte rase religioase au construit ceva: temple pentru zei, statui ale personajelor istorice, măcar puţină artă care ar însemna ceva.

Cea mai importantă sursă fusese Bătrânul Geordy, dar chiar şi informaţiile acestuia fuseseră împletite cu legende despre venirea Unicului. Mi-am dat seama că iar mă gândeam la el – atât de viu acum, iar după o secundă, nu mai exista.

— Whisky. Mare, i-am spus lui Trish, care era bucătar, arhivar şi, săptămâna asta, barman cu jumătate de normă.

Ca toţi barmanii buni, ştia când să tacă. Am dat pe gât băutura de foc dintr-o singură înghiţitură şi i-am simţit căldura lovindu-mi stomacul, în timp ce întindeam mâna pentru încă o porţie.

— Am avut o zi grea la birou, i-am explicat lui Trish, în timp ce ea îmi turna băutura. Ştiu că mâine dimineaţă o să îmi pară rău că fac asta.

Trish mi-a zâmbit, iar eu am simţit un altfel de căldură în piept, una mai subtilă, dar la fel de puternică.

— Eu termin într-o oră, mi-a spus ea. Te-ar deranja dacă aş sta cu tine? Demult nu mi-am mai lăsat părul pe spate.

Nu prea aveam chef de companie. Tot ce vroiam să fac era să beau cât mai mult, într-un timp cât mai scurt şi să mă dau uitării.

— Sigur că da, dar nu îţi pot promite că o să fiu treaz într-o oră.

Mi-a zâmbit din nou, iar eu m-am gândit atunci că poate mă înşelasem. Poate că ar fi fost mai bine să rămân treaz, dacă continua să îmi zâmbească aşa.

Lucrurile şi-au urmat cursul, iar a doua zi dimineaţă m-am trezit într-un pat străin. La început am fost dezorientat, apoi i-am simţit trupul lângă al meu. Un zâmbet mi-a apărut pe faţă în timp ce memoria îmi revenea şi m-am gândit să o trezesc şi să o luăm de la început; dar toată greutatea berii din noaptea trecută îmi apăsa vezica. Am găsit baia din a doua încercare. Am intrat, am aprins lumina şi aproape că am ţipat.

Un Droose mititel stătea pe scaunul de toaletă şi îmi zâmbea.

— Dacă ai terminat împerecherea, Tânărul Geordy ar vrea să îţi vorbească.

Îmi aduceam aminte de conversaţiile pe care le-am avut cu Bătrânul Geordy şi mi-am dat seama că era inutil să încerc să îi explic obiceiurile umane – ar fi adus numai râsete. Procrearea în rasa Droose rămânea un mister pentru noi, dar cred că nu includea penetrarea. Asta era partea unde râdeau ei cel mai tare.

Nu l-am întrebat cum a ajuns acolo – se pare că aveau o abilitate în a trece de încuietori care pe noi ne lăsa uimiţi, având în vedere că ei nici nu ştiau că există lacăte, înainte de venirea noastră. Am renunţat la orice represalii şi i-am făcut jocul.

— Cum aş putea să îl ajut pe Unicul?

A zâmbit în timp ce se uita la mine.

— Geordy e îngrijorat. Arheologii se apropie de Unicul. Trebuie să îi opreşti.

Am rămas fără cuvinte. Era prima dată când vreun Droose cerea ceva, era prima dată când vedeam semne de îngrijorare şi era prima dată când apărea un indiciu despre o formă fizică a Unicului.

— Dar tot ce vor ei e să înveţe de la Unicul, am încercat să repet o replică ce îi liniştea de obicei. De data asta nu a mers.

— Unicul ne ţine, Unicul ne învaţă, dar noi nu intrăm acolo unde Unicul e puternic. Dar acum, oamenii tăi se apropie. Trebuie să îi opreşti.

Era zăpăcit, îmi puteam da seama din tonul vocii sale.

— O să vorbesc cu McKinley, am spus, dar el a început să dea din cap.

— McKinley nu îl cunoaşte pe Unicul şi nici nu îi pasă de dorinţa vreunui Droose. Trebuie să o faci, trebuie să o faci repede.

Mi-am dat seama că trebuie să fiu mai atent. Erau mult mai abili decât credeam, dacă îl citiseră pe Căpitan.

— Du-mă acolo, i-am spus, o să încerc să îi opresc.

Nu eram sigur că aş fi putut rezolva ceva. Dacă au găsit ceva interesant, după atâta timp, nu aveau să renunţe doar pentru că le-o ceream eu şi ştiam că McKinley le-ar fi ţinut

partea. Trebuia totuşi să încerc – i-o datoram Bătrânului Geordy.

Am încercat să nu o trezesc pe Trish în timp ce mă îmbrăcam, dar nu am reuşit.

— Întoarce-te în pat, mi-a cerut, îţi vreau trupul aici.

Am tuşit discret, dar nu l-am putut opri pe Droose şi curiozitatea sa naturală.

— De ce Trish-care-e-persoana-de-la-bar-în-această-săptămână îţi vrea trupul?

Trish a scot un mic ţipăt şi s-a băgat sub aşternuturi, de unde a scos încet capul.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Am încercat să îi explic cum am putut şi i-am spus să se culce înapoi. Cu toate că nu prea erau şanse.

— În niciun caz, a spus ea. În sfârşit, se întâmplă ceva pe aici şi tu vrei să mă duc la culcare? Dacă trebuie cineva să îi oprească pe jefuitorii ăia de morminte, atunci o s-o fac eu.

Zâmbind, ne-a pus să ne întoarcem. Droose-ul nu a înţeles de ce, dar a ascultat, nu înainte de a schiţa un zâmbet. Cred că se gândea că e un alt obicei de al oamenilor.

Ne-a condus în afara taberei şi apoi mai departe, în afara satului.

— I-au urmărit pe bătrâni în timp ce îl duceau pe Bătrânul Geordy la Unicul, ne-a spus el în timp ce mergeam. Şi nu au vrut să plece când li s-a cerut asta. Acum au început să sape acolo unde e Unicul. Trebuie să îi opriţi.

Era din ce în ce mai insistent în această privinţă.

— De ce e aşa important? a întrebat Trish.

La început, am crezut că Droose-ul nu va răspunde, dar apoi şi-a înclinat capul într-o parte, aşa cum am văzut de mai multe ori la ei, după care a răspuns:

— Dacă Unicul e deranjat, nimeni nu se va mai putea uni cu El şi dacă asta se va întâmpla, atunci rasa noastră va muri.

Nu conta dacă ceea ce spunea era adevărat sau nu, ei chiar credeau aşa. Mi-am dat seama că vorbea despre un fel de cimitir – locul unde Unicul e puternic. Poate ceea ce a spus Trish despre jefuitorii de morminte nu era chiar aşa de deplasat.

Micul Droose devenea din ce în ce mai agitat, pe măsură ce ne îndepărtam de sat.

— Ne apropiem de Unicul, a spus el, după care a făcut un gest cu mâna către frunte, pe care nu l-am mai văzut până atunci la ei.

A arătat spre un pâlc de copaci.

— E în această direcţie, cam două sute de paşi. Eu nu pot merge mai încolo. E prea departe pentru mine.

S-a întors şi ne-a părăsit.

— Ce crezi despre asta? m-a întrebat Trish, nu înainte de a da din umeri.

— Cred că iar avem de-a face cu vreunul dintre tabuurile lor.

Încercam să pun laolaltă această ultimă informaţie cu toate indiciile precedente. Simţeam că era ceva ce îmi scăpa, dar nu reuşeam să îmi dau seama ce, nu încă, oricum.

— Cred că Lee sau Porter le-a profanat vreun mormânt, iar ei nu sunt prea bucuroşi.

— Şi ce legătură are asta cu Unicul?

La asta nu puteam răspunde. Religia lor mă depăşea, dar ştiam că, pentru mine, profanarea mormintelor era inacceptabilă; dacă Lee şi Porter au făcut ceva mormântului Bătrânului Geordy, atunci îmi vor da mie socoteală, iar pe McKinley şi discursurile lui despre „nevoile ştiinţei” aveam să îl trimit dracului!

Am început să păşesc mai rapid. Soarele scânteia printre frunze, aşezându-ne în faţa noastră, pe cărare, umbre verzui. După o vreme am ajuns într-o poiană.

Am recunoscut locul – Bătrânul Geordy obişnuia să mă aducă aici, când încerca să îmi explice lucruri mai complicate din teologia lor. Spunea că, aici, Unicul e puternic. Dar acum era o groapă în pământ, care părea să

fie foarte adâncă. Tocmai vroiam să intrăm în ea, când au apărut Lee şi Porter, murdari, acoperiţi de noroi, dar cu nişte zâmbete largi pe faţă.

— Asta am aşteptat, a spus Porter, în timp ce ieşea din spărtură. Ar trebui să vezi. Cred că îşi îngroapă aici morţii de mii de ani – e o adevărată vizuină, una care se pare că ţine multe mile.

— Şi mai sunt şi inscripţiile. Cred că toată istoria lor e scrisă acolo, a spus Lee, întorcându-se spre Trish. Cred că o să îţi placă.

— Cred că aş vrea să astupi gaura asta, am spus eu, încercând să îmi păstrez vocea calmă şi să nu îmi arăt mânia.

Cei doi arheologi s-au uitat la mine ca şi cum aş fi înnebunit.

— Nu noi am făcut-o, a spus Lee, cu tonul unui copil mic şi răsfăţat.

Porter i-a făcut semn cu mâna să tacă.

— Nu cred că o să facem asta. Şi cred că McKinley o să ne susţină, doar aşteptăm asta de mult timp.

Tocmai de asta mă temeam. McKinley fusese nervos în ultimul timp şi descoperirea asta îi dădea prilejul să îşi arate importanţa. Sperasem să am parte de înţelegere din partea lor, dar se părea că nu va fi aşa. Aveam de gând să recurg la ameninţări, dar Trish mi-a luat-o înainte.

— Cine dracu' credeţi voi că sunteţi? Azi au îngropat aici pe unul dintre bătrânii lor, iar voi, după câteva ore, aţi şi început să îi profanaţi mormântul. Chiar nu aveţi ruşine?

— Ascultă, doamnă… a încercat Lee să spună ceva, dar Trish nu terminase.

— Cred că o să afli că nu am de gând să fiu o doamnă, a spus ea, chiar înainte de a-i aplica o lovitură de picior în zona cea mai sensibilă.

Lee s-a chircit de durere şi a început să geamă. Porter a încercat să se îndrepte spre Trish, dar probabil văzuse privirea din ochii mei. S-a retras repede.

— Ok. O să îl chem pe McKinley. O să se ocupe el de voi.

A plecat, trăgându-l după el şi pe Lee. M-am bucurat să îl văd pe acesta, care era cel mai tânăr dintre ei, că încă se ţinea de „bijuterii”, iar faţa i se colorase într-o nuanţă pală de gri.

— Unde ai învăţat asta? am întrebat-o.

— Trei fraţi mai mari, a spus ea. Ajută-mă cu asta.

Încerca să ridice ceva ce semăna cu o bucată de gazon ce părea destul de mare ca să poată acoperi gaura. Am reuşit să o astupăm, după care am bătătorit-o cu călcâiele.

— Şi acum ce facem? a întrebat ea.

Nu eram sigur. Nu prea îmi convenea să îl aştept pe McKinley, dar asta părea a fi singura opţiune. Ne-am dus puţin mai departe, fără ca vreunul din noi să vorbească, gândindu-ne la morţii de sub picioarele noastre. Ne-am aşezat pe o movilă mică şi am împărţit o ţigară, încercând să ne gândim la un plan de acţiune. Trish a concluzionat totul într-o singură propoziţie.

— Lui McKinley o să îi placă la nebunie asta – o să aibă ocazia să se dea mare. Doamne, ce babuin de om mai e şi ăsta.

Trebuia să fiu de acord cu ea. Cu mult timp în urmă, când expediţia încă era în stadiul de proiect, eu pusesem în discuţie necesitatea prezenţei de trupe militare, dar, în cele din urmă, politicul a învins şi noi ne-am trezit cu McKinley pe cap. Nu numai că nu înţelegea nevoia de oameni de ştiinţă, dar se opunea pe faţă muncii lor. Şi, ca să pună capac la toate, dintr-o dată i se pusese pata pe cei din rasa Droose.

Sălbatici primitivi, a fost opinia pe care şi-a format-o în ziua când am ajuns aici, şi, după două luni, încă nu şi-o schimbase. Iar eu nu prea aveam chef să încerc să îl conving că nu era aşa.

Trish se gândea, totuşi, la altceva.

— Crezi că ne-am putea baza pe ajutorul Droose-ilor?

— Dacă aş putea să îl duc pe vreunul dintre ei la centrul de comunicaţii, atunci poate am putea trece peste McKinley şi am apela direct Consiliul. Cred că o să fie interesat de profanare.

Totuşi, nu eram sigur. M-am gândit că excavările erau primul obiectiv al expediţiei, în ciuda tuturor discuţiilor frumoase pe care le-am avut la sosire cu localnicii. Am tăcut pentru că în acel moment au început să apară, dintre copaci, mai mulţi Droose. Ne-au ignorat complet şi s-au îndreptat direct spre locul unde fusese crăpătura. M-am ridicat să îi strig, dar Trish m-a oprit.

— Cred că au rezolvat ei problema pentru noi, a spus ea, în timp ce aceştia au început să intre în gaura din pământ.

Nu sunt sigur, dar cred că tot tribul era acolo: femei, copii, bătrâni, toţi. Nu vorbeau şi nici nu zâmbeau, dar toţi au intrat în pământ. Am privit la Trish, dar ea doar mă fixa cu privirea. Cred că aceeaşi expresie de nedumerire de pe faţa ei se oglindea şi pe a mea. Încă o variabilă era adăugată ecuaţiei; o ecuaţie pe care nu ştiam încă să o rezolvăm. Abia începusem să ne gândim la astea, când McKinley îşi făcuse apariţia pe cărare, însoţit de Porter şi de doi oameni ce se ocupau cu securitatea. Mă pregăteam de o confruntare dar am fost oprit din nou de Trish.

— Lasă-i în pace, să facă ce vor, mi-a şoptit ea, când aceştia s-au apropiat. Cred că Droose ştiu ce se petrece.

McKinley s-a apropiat de mine, aproape că eram nas în nas.

— Intrăm şi ăsta e un ordin. Nu încerca să ne opreşti.

Cred că nu îi văzuseră pe Droose când au pătruns în gaură. Nu aveam de gând să îl contrazic prea mult, dar Trish mi-a luat-o înainte.

— Noi ne-am mai gândit. Poate, totuşi, ar fi bine să intrăm. Poate putem să învăţăm ceva de la ei.

În ochii lui McKinley apăruse o privire ciudată, ceva între nedumerire şi dezamăgire. Cred că abia aştepta o confruntare. Trish l-a pus şi mai mult în dilemă.

— O să intrăm şi noi cu voi. Trebuie să fie cineva care să îţi ţină gorilele sub control.

Am privit-o, dar faţa sa nu arăta nimic – nu aş fi vrut să joc poker cu ea. Îmi doream să ştiu la ce se gândeşte.

I-am urmat pe Droose sub pământ. Nu eram chiar bucuros de asta, dar, aşa cum a spus Trish, trebuia să fie şi cineva de partea Droose-ilor. Cuvintele tânărului Droose încă îmi răsunau în gând: „dacă nimeni nu se va mai putea uni cu Unicul, rasa Droose va muri.” Aveam o presimţire rea despre ceea ce ne aştepta.

Porter adusese lanterne. I-a dat una lui Trish, iar lumina puternică, de halogen, ne arăta calea, în timp ce noi înaintam.

Pereţii erau construiţi din blocuri mari de gresie. Vizitasem câteva morminte neolitice pe Pământ: în Karnak, în Orkney şi în Câmpia Salisbury. Ceea ce m-a uimit, şi nu mă aşteptam, era puternicul sentiment că locul acesta încă era folosit. Pereţii erau umezi, iar în aer se simţea un gust sărat; nu erau acoperiţi de muşchi sau licheni, doar piatră umedă şi strălucitoare şi desene.

Nu am avut timp să le studiez, dar chiar şi eu, cu cunoştinţele mele limitate despre arheologie, am putut observa că nu se încadrau în niciunul dintre sistemele cunoscute de noi.

Nu erau rudimentare, erau destul de bine realizate, iar scenele ce păreau a fi reprezentate mi-au îngheţat sângele în vine: ucideri şi mutilări, decapitări şi dezmembrări. Droose ascundeau lucruri de noi, aşa cum suspectase McKinley. Poate că nu se simţeau bine cu trecutul lor murdar. Am încercat să păstrez acest gând în minte, în timp ce înaintam tot mai adânc.

Panta s-a terminat brusc, lucru care aproape m-a făcut să cad peste Trish, care se oprise. M-a prins de mână, iar inima mi-a zvâcnit când i-am simţit atingerea fierbinte şi grea.

— Uite, a şoptit, iar eu am simţit neliniştea din vocea ei.

M-am trezit uitându-mă la un perete cu corpuri de Droose, toate întinse în lăcaşuri săpate în stâncă. McKinley şi ceilalţi au mers în continuare, dar eu şi Trish eram paralizaţi de privelişte.

Unele dintre corpuri păreau a fi mumificate – uscate şi ofilite – dar altele aproape că păreau a fi gata să se ridice şi

să plece. Am numărat în încăpere cel puţin două sute de cadavre, iar următoarea în care am intrat era şi mai mare. Din ea, zece tuneluri plecau spre alte încăperi, iar când am intrat, ceilalţi tocmai se îndreptau spre unul dintre acestea. Paşii noştri au trezit ecouri în timp ce i-am urmat. Abia atunci m-am întrebat ce se întâmplase cu tribul. Ori locul acesta era imens, ori se ascundeau pe undeva.

Am intrat în cea mai mare încăpere de până acum – o cavernă imensă. Luminile noastre nu erau destul de puternice să străpungă toată întunecimea, dar, după ecouri, mă gândeam că tavanul era la câteva sute de picioare deasupra noastră. Corpurile erau aşezate în nişe din pereţi, tot mai sus, până când se pierdeau în bezna omniprezentă. Erau mii.

Încă mă uitam în sus când Trish m-a tras de braţ. Era un mănunchi de corpuri în centrul încăperii – îi găsisem pe Droose. McKinley şi ceilalţi stăteau lângă ei, în timp ce noi traversam încăperea. Am realizat că păstrau o tăcere ca de mormânt.

McKinley s-a uitat spre mine şi, pentru prima dată de când l-am întâlnit, am văzut nedumerire pe faţa sa.

— Sunt vii, a şoptit el, iar vocea sa s-a pierdut în întuneric, ca mai apoi să se întoarcă din sute de direcţii. Sunt vii, a spus el din nou, ca şi cum refuza să o creadă. Am înţeles ce voia să spună.

Erau aşezaţi într-un cerc strâns, cu feţele spre strămoşii lor. Stăteau cu picioarele încrucişate şi cu ochii deschişi, dar când am păşit în faţa unuia dintre ei, acesta nici măcar nu a clipit.

Trish s-a apropiat şi m-a strâns tare de mână.

— Parcă ar aştepta ceva, a spus ea, apropiindu-şi buzele de urechea mea, ca şi cum încerca să micşoreze ecourile. Am dat din cap, neputând să mai vorbesc şi am observat o mişcare în dreapta mea, aproape de perete. Aproape că mi-am pierdut respiraţia când l-am văzut pe Bătrânul Geordy coborând dintr-o nişă şi îndreptându-se către noi.

Trish m-a strâns şi mai tare de mână – şi ea îl recunoscuse.

Ochii săi erau trişti, în timp ce se apropia.

— Bătrânul-Geordy-al-Unicului e încântat să îşi vadă din nou prietenul, dar e nedumerit. Oare Bătrânul Geordy nu e cu Unicul acum?

Bătrânul Droose a început să râdă, lucru ce părea ciudat în acea încăpere rece.

— Cu siguranţă prietenul meu l-a văzut pe Unicul. Aici, Unicul e peste tot.

Încă eram confuz, dar Trish a venit în ajutorul meu.

— Conştiinţă colectivă, mi-a şoptit în ureche. Nu sunt morţi.

La început, am crezut că se referea la tribul din centru, dar apoi am auzit târşâit de picioare.

Bătrânul Geordy m-a prins de brat.

— Bunul meu prieten trebuie să plece. Droose vor merge să se unească cu Unicul. A sosit timpul lor.

Am încercat să mă opun, dar el a insistat.

— Toţi de aici se vor uni cu Unicul, a spus el, în timp ce corpurile coborau din pereţi.

— Să plecăm, a spus Trish, trăgându-mă în direcţia ieşirii.

L-am văzut pe McKinley şi pe ai lui luaţi pe sus de mai mulţi Droose uscaţi, apoi Bătrânul Geordy mi-a făcut semn cu mâna pentru ultima dată, în timp ce alergam către ieşire.

L-am aşteptat pe McKinley să ne urmeze, dar nu a mai ieşit nimeni.

Cam aşa s-a terminat. Am plecat cu o navă, împreună cu Trish, două săptămâni mai târziu, nu înainte de a ne asigura că gaura era bine închisă. McKinley şi echipa sa nu au mai fost găsiţi vreodată, iar eu cu Trish nu am spus nimic; în vise, îi văd tăcuţi, cu privirea fixă, dar totuşi conştienţi, stând între Droose şi mă întreb dacă s-au unit cu Unicul.

Cunoscându-i pe Droose, cred că nu.

————————————

Traducere: Gabi Ioniţă

„Joining With the One" by William Meikle

Psihologie cu diamante

Charles Sheffield

A fost scriitor şi fizician. Născut în Marea Britanie, a trăit în SUA până la moartea sa în 2002. În 1998 s-a căsătorit cu scriitoarea Nancy Kress. A început să publice în anii ’70 şi foarte repede a câştigat reputaţia unui scriitor talentat de hard SF în genul lui Arthur C. Clarke. De fapt a scris SF în toate genurile, dar cu o imagine pozitivă asupra ştiinţei. A fost un romancier prolific, cu o medie de mai mult de un roman pe an. Romanul său „Spheres of Heaven” (2001) e o continuare la „The Mind Pool” (1998). În 2002 a avut două romane: „Dark as Day” continuare la „Cold as Ice” (1998) şi „The Amazing Dr. Darwin”.

Povestirea care urmează, una din ultimele ale lui Sheffield, explică în ce mod poate profita un om inteligent, care îşi foloseşte cunoştinţele, de reacţiile deja anticipate ale celor din jur.

————————————

Mă îndoiesc că există vreo fiinţă umană în viaţă care să fi spus în copilărie că atunci când se va face mare, va fi inspector fiscal. Aici se include şi ofiţerul vamal (vama este doar o altă formă de fiscalitate) care m-a scos din rând, zicându-mi cu discreţie:

— Nu vă suparăţi, domnule!

— Da. Ce s-a întâmplat?

Mă îndreptam spre culoarul de ieşire „NIMIC DE DECLARAT”.

— Bagajul dumneavoastră. Sunteţi domnul dr. Purcell şi veniţi de pe Pavonis Six?

— Da, eu sunt. Cu ce vă pot ajuta, domnule Warren, zisei eu după ce i-am citit numele de pe ecuson.

— Ştiaţi, domnule, că importul pe planeta Pământ de diamante, artefacte extraterestre şi forme de viaţă de pe Pavonis Six este strict interzis?

— Da, ştiam.

— Atunci ce-i cu aceste obiecte, domnule?

Am intrat într-un birou vamal, departe de intrarea principală. Acolo, deschisă pe o masă, se afla valiza mea. Lângă ea, era un sac mare din piele, desfăcut, şi care emana o strălucire puternică.

— Ah, am exclamat eu râzând, înţeleg de ce sunteţi îngrijorat.

Am băgat mâna în sac şi am scos un pumn de pietre cu multiple faţete care păreau că prind şi reflectă fiecare rază de lumină din încăpere.

— Sunt bijuterii false, domnule Warren. Seamănă cu diamantele, dar nu sunt diamante. Le-am cumpărat foarte ieftin, aproape degeaba. Dacă doriţi, vă pot arăta chitanţa.

— Eu cred, dr. Purcell, că mai bine ne asigurăm noi înşine cu privire la natura lor.

Se uită la mine lung, însă atitudinea mea degajată îl convinse întrucâtva de nevinovăţie, deoarece vocea lui deveni mai prietenoasă la următoarea afirmaţie:

— Presupun că nu sunteţi împotriva unor teste realizate de noi înşine – nondistructive – bineînţeles.

— Chiar deloc, zisei eu şi turnai repede pumnul de pietre din mână înapoi în sac spunând:

— Sper că nu va dura prea mult. Am nişte întâlniri deja programate.

— Foarte repede, domnule, doar câteva minute. Avem o metodă cu totul automată, zise Warren cu un aer de mândrie în glas.

— O maşină?

— Da, într-adevăr. Uitaţi-o.

Şi traversă încăperea până la o unitate compactă de jumătate de metru.

— Este proiectată anume ca să stabilească dacă piatra e diamant sau orice alt material.

Goli sacul în rezervorul aflat deasupra şi pietrele dispărură în interior.

— Este fascinant, zisei eu aplecându-mă asupra mesei. Dacă nu există vreun secret de fabricaţie, aţi putea să îmi spuneţi cum funcţionează?

— Cum să nu.

Tonul său arăta că e încântat să discute despre ultima achiziţie a departamentului său.

— Cât de multe ştiţi despre diamante, domnule?

— Destule ca să îmi dau seama că nu le poţi cumpăra cu preţul pe care l-am plătit eu pentru aceste pietre. Ah, şi dacă zgârie sticla este diamant, nu-i aşa?

— Nu chiar, domnule. Diamantele sunt cele mai dure obiecte găsite în natură, însă multe alte nestemate ca rubine, safire şi topaze, plus multe materiale realizate manual, zgârie sticla. Ar fi mai corect dacă aţi spune invers: nu este un diamant veritabil dacă *nu* zgârie sticla.

— Deci ştiu şi mai puţine despre diamante decât credeam. Această maşină testează duritatea?

— Da. Şi *densitatea*. Diamantele au o densitate de 3,5 ori mai mare decât cea a apei.

Zirconiul, un „diamant fals” foarte întâlnit, este mult mai dens, ajungând până la 4,6 şi 4,7. Iar rubinele şi safirele ajung la 4,1. Sticla are densitatea mult mai mică.

— Presupun că maşina testează densitatea la orice, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Şi asta nu e tot, topazele incolore au aproape aceeaşi densitate cu cea a diamantelor, trebuind aşadar să mai luăm în considerare testul indicelui de refracţie.

— Adică în ce măsură piatra deviază lumina?

— Exact. Diamantele au un indice foarte mare de refracţie, de 2,43, ceea ce explică strălucirea. „Diamantele false” prezintă o mare varietate de indici de refracţie, de la cuarţul transparent care are în jur de 1,5 la zirconiu cu 1,97.

— Şi probabil aceasta maşină minunată testează şi asta, nu?

— Da, într-adevăr. Doar piatra care trece cele trei teste – duritate, densitate, şi indice de refracţie – poate fi diamant.

Lângă el, maşina scoase un sunet uşor şi răsturnă în recipientul de la bază o grămadă de pietre strălucitoare.

— Şi ale dumneavoastră, continuă domnul Warren, nu au trecut toate testele. Orice ar fi aceste pietre, nu sunt în niciun caz diamante. Sper că nu aţi plătit prea mult pentru ele, domnule.

— Oh, nu cred.

Am luat recipientul şi i-am golit conţinutul în sacul cu fir de plumb.

— Mai aveţi treabă cu mine sau pot să plec, domnule Warren?

— Asta e tot, domnule. Bine aţi venit pe Pământ şi sper să vă bucuraţi de şederea dumneavoastră aici.

— Sunt sigur de asta. Şi cred că nu mă voi apropia de negustorii de diamante.

Am râs amândoi. Mi-am aşezat sacul cu zeci de diamante veritabile înapoi în valiză, l-am salutat şi m-am îndreptat spre ieşire. Personalul vamal era, bineînţeles, liber să mă chestioneze şi în alte chestiuni, însă psihologia umană fiind ceea ce este, acest lucru nu s-a întâmplat. Maşina lor infailibilă i-a asigurat că, în ciuda pontului anonim (transmis, evident, de mine), dr. Purcell nu este un contrabandist de diamante şi era cu atât mai puţin probabil ca el să facă contrabandă cu orice altceva.

Problema cu maşinile reprezintă, bineînţeles, faptul că ele fac ceea ce sunt programate să facă. Le lipseşte capacitatea umană pentru suspiciune sau puterea de a observa că, deşi o piatră nu a trecut toate testele şi ar putea astfel să nu fie diamant, este totuşi ceva foarte ciudat în legătură cu rezultatele acestor teste.

Diamantele mele au trecut testul durităţii şi al indicelui de refracţie, dar au picat toate testul densităţii. Densitatea lor, în loc de 3,5 a măsurat 4,1. Toate diamantele sunt

formate din carbon pur cristalizat, şi acestea nu erau o excepţie. Dar nimic asemenea acestor diamante nu a fost vreodată găsit sau realizat de oameni. Diamantele obişnuite sunt formate din cea mai ordinară formă de carbon, carbon 12. Ale mele conţineau carbon pur 14, un izotop cu pondere mai mare şi un pic mai instabil, cu o durată de viaţă redusă la jumătate, adică 5700 de ani. Dacă maşina biroului vamal ar fi avut testul potrivit, ar fi descoperit că pietrele erau suficient de radioactive ca să lumineze abia perceptibil în întuneric.

Am spus purul adevăr când am afirmat că nu mă voi apropia de negustorii de diamante. Ţinta mea sunt marii producători industriali. Şansa de a experimenta şi a cerceta un artefact extraterestru valorează pentru ei de mii de ori mai mult decât diamantele pe care deja le cunosc.

————————————

Traducere: Oana Cercel
„Diamond Drill” by Charles Sheffield

Iadul e acolo unde nu există Dumnezeu

Ted Chiang

Născut în 1967, trăieşte acum în Bellevue, lângă Seattle, Washington. Are o diplomă în calculatoare, însă este considerat un talent extraordinar în materie de science fiction. Scrie foarte puţin, dar aproape toate povestirile sale sunt premiate. A început cu „Tower of Babylon” (1990) care a fost premiată cu premiul Nebula pentru povestire, apoi a mai câştigat un Nebula în 1999 cu povestirea „The Story of your life”. Povestirea sa „Seventy Two Letters” a primit Sidwwise Award for Alternate History.

Nuveleta care urmează, probabil una din cele mai bune scrise vreodată în domeniu, a fost premiată în 2001 cu Hugo şi Nebula şi în 2002 cu Premiul Locus. Creionează o imagine oarecum cinică şi absolut neobişnuită a religiei organizate, a unei lumi pline de apariţii de îngeri şi de dovezi că Dumnezeu, Raiul şi Iadul există şi nimic nu este întâmplător.

————————————

Aceasta e povestea unui om, pe nume Neil Fisk, şi a modului în care a ajuns să-l iubească pe Dumnezeu. Momentul în care el şi-a schimbat concepţiile a fost pe cât de neobişnuit, pe atât de comun: moartea soţiei sale, Sarah. Neil a suferit mult după ce ea a murit, o suferinţă care era de înţeles, nu neapărat din cauza pierderii în sine, ci mai ales pentru că-i reînnoise şi îi readusese la suprafaţă vechile lui dureri. Moartea soţiei îl forţase să-şi reexamineze relaţia personală cu Dumnezeu, şi, făcând una

ca asta, el a pornit pe un drum care avea să-l schimbe pentru totdeauna.

Neil s-a născut cu o malformaţie congenitală: coapsa lui stângă era ieşită în afară şi mai scurtă cu câţiva centimetri decât cea dreaptă; în termeni medicali asta se numea deficienţă femurală proximă.

Cei mai mulţi dintre oamenii pe care i-a cunoscut i-au spus că se născuse astfel pentru că aşa voise Dumnezeu, dar mama lui nu avusese nicio viziune cât timp fusese însărcinată; boala lui se datora, pur şi simplu, dezvoltării incorecte a membrelor inferioare din primele şase săptămâni de gestaţie. Dacă ar fi fost să dea vina pe cineva, mama lui ar fi dat-o pe tatăl absent, cu al cărui salariu ar fi putut să plătească o operaţie de corectare; dar ea nu a vorbit niciodată deschis despre asta.

Cât a fost copil, Neil s-a întrebat foarte rar dacă nu cumva Dumnezeu îl pedepsise în vreun fel prin boala pe care o avea, dar, în cea mai mare parte a timpului, a dat vina pe colegii de şcoală pentru nefericirea de care avea parte. Cruzimea lor nonşalantă, instinctul sigur prin care reuşeau să identifice punctul emoţional slab al victimei lor, modul în care această formă de sadism asupra lui Neil le întărea prietenia, toate acestea nu erau pentru el decât dovezi ale naturii omeneşti şi nu ale celei divine. Şi, deşi aceşti colegi foloseau adeseori numele lui Dumnezeu atunci când râdeau de el, Neil ştia foarte bine că nu Dumnezeu era de vină.

Dar, deşi nu făcea greşeala de a-l huli pe Dumnezeu, Neil nu se omora prea mult cu firea nici când venea vorba să-L iubească; nimic din educaţia sau personalitatea lui nu-l îndemna pe Neil să se roage la Dumnezeu pentru a se face sănătos sau pentru a deveni mai puternic. Încercările pe care trebuia să le înfrunte în timp ce se maturiza erau întâmplătoare sau de natură umană, iar el le contracara prin aceleaşi mijloace. Deveni un adult pentru care – asemeni multor altora – acţiunile lui Dumnezeu erau ceva abstract; asta până când nu s-au îndreptat chiar asupra lui.

Apariţiile îngerilor erau evenimente care se întâmplau celorlalţi, ajungând la el doar datorită ziarelor sau ştirilor de la televizor. Viaţa lui era simplă, cât se poate de lumească; lucra pe post de administrator într-o clădire de apartamente scumpe, adunând chiriile şi făcând diverse reparaţii, iar, în ceea ce-l privea, aceste evenimente nu necesitau niciun fel de intervenţie superioară în derularea lor, bună sau rea.

Aşa au stat lucrurile până la moartea soţiei sale.

A fost o apariţie obişnuită, mai mică în intensitate decât cele mai multe, dar nu diferită, aducând alinare unora şi durere altora. Îngerul, Nathaniel, şi-a făcut apariţia într-o zonă comercială din centrul oraşului. Au avut loc patru vindecări miraculoase: doi indivizi au scăpat de cancer, coloana vertebrală a unui paraplegic s-a refăcut, iar un bărbat care orbise de curând şi-a recăpătat vederea. Pe lângă aceste vindecări, s-au mai întâmplat două minuni: un şofer, care a leşinat la vederea îngerului, a fost oprit înainte să intre cu dubiţa în mulţimea de pe trotuar, iar un bărbat a fost învăluit în lumina cerească, la plecarea îngerului şi, deşi şi-a pierdut vederea, a câştigat credinţă.

Soţia lui Neil, Sarah Fisk, a fost una dintre cele opt victime pe care îngerul le-a lăsat în urmă. A fost lovită de o fereastră, când mantia aprinsă a îngerului a spart geamurile restaurantului în care ea lua masa. A sângerat abundent timp de câteva minute şi asta i-a provocat şi moartea. Ceilalţi clienţi aflaţi în restaurant – dintre care niciunul nu a suferit nici măcar o rană minoră – nu au putut face nimic decât să-i asculte strigătele de durere şi spaimă şi, eventual, să-i vadă sufletul urcând la Cer.

Nathaniel nu lăsase niciun mesaj precis; cuvintele pe care le-a rostit la plecare au fost cele obişnuite în astfel de cazuri, adică: *Aduceţi slavă Domnului!* Dintre cele opt victime pe care le-a lăsat în urmă, trei suflete au fost primite în Rai, iar cinci nu, ceea ce a reprezentat un procent mai ridicat decât cel obişnuit. Şaizeci şi doi de oameni au necesitat îngrijiri medicale pentru contuzii uşoare, timpane sparte sau arsuri grave. Daunele au fost estimate la circa

8,1 milioane de dolari, iar societăţile de asigurări au refuzat să le plătească, din cauza modului în care au fost produse. Foarte mulţi oameni au început să creadă în Dumnezeu din toată inima, fie din recunoştinţă, fie pur şi simplu de frică.

Neil Fisk nu s-a numărat printre ei.

După o astfel de apariţie, era un lucru obişnuit ca toţi martorii ei să se întâlnească în grupuri şi să discute despre felul în care o astfel de experienţă le-a afectat viaţa. Martorii vizitei lui Nathaniel au programat şi ei o astfel de întâlnire de grup şi, cum de obicei la astfel de întâlniri erau invitaţi şi membrii familiilor victimelor, Neil s-a dus şi el. Aceste întâlniri aveau loc, de obicei, o dată pe lună, în pivniţa unei mari biserici din centru, în care erau aranjate câteva rânduri de scaune de metal şi o masă cu cafea şi gogoşi. Toată lumea primea câte un ecuson pe care îşi trecea numele cu pixul.

Până să înceapă şedinţa de grup, participanţii beau cafea sau mâncau o gogoaşă şi discutau de una, alta. Cei mai mulţi dintre oamenii cu care Neil a vorbit au presupus că era unul dintre răniţi, aşa că a fost nevoit să le explice că el nu era unul dintre martori, ci soţul uneia dintre victime, lucru ce nu l-a deranjat în mod special – era obişnuit să dea explicaţii despre piciorul lui. Ceea ce-l deranja cu adevărat era tonul acestor întâlniri, modul în care participanţii discutau despre noua lor credinţă în Dumnezeu şi felul în care fiecare se simţea obligat să-i convingă pe cei care nu erau prea entuziaşti să simtă acelaşi lucru ca şi ei.

Reacţia lui Neil la astfel de încercări depindea de cel care încerca să-l convingă. Dacă era doar un simplu martor, se enerva de-a binelea. Când cineva care tocmai se vindecase miraculos îi spunea să-l iubească pe Dumnezeu, Neil de-abia se abţinea să nu-l strângă de gât pe respectivul. Dar cel mai mult îl deranjau discuţiile cu un bărbat pe nume Tony Crave; soţia acestuia murise şi ea în urma apariţiei, iar el nu pierdea niciun prilej în care să-şi expună noua şi minunata lui credinţă. Pe un ton scăzut şi trist, el îi explica că-şi acceptase durerea, că înţelegea că

aşa fusese voia lui Dumnezeu şi îl sfătuia şi pe Neil să facă la fel.

Neil continua totuşi să meargă la aceste întâlniri, pentru că i se părea că aşa e corect faţă de Sarah, dar, între timp, găsise un alt grup, mult mai compatibil cu propriile sentimente. Un grup de sprijin pentru cei care pierduseră pe cineva drag lor într-o astfel de apariţie şi care nu erau câtuşi de puţin recunoscători pentru asta, ci dimpotrivă, erau furioşi pe Dumnezeu. Membrii acestui grup se întâlneau o dată la două săptămâni într-o sală şi discutau despre durerea şi furia ce-i măcina pe dinăuntru.

Cu toţii aveau înţelegere unul pentru celălalt în ciuda modului diferit de a-l percepe pe Dumnezeu. Dintre cei care fuseseră credincioşi înainte de a suferi o astfel de pierdere, unii se luptau să rămână la fel, iar alţii renunţaseră imediat la credinţă, fără a sta o clipă pe gânduri. Dintre aceia care nu crezuseră nici înainte, unii simţeau că poziţia lor fusese validată prin lovitura nedreaptă pe care o primiseră, în timp ce alţii erau puşi în situaţia aproape imposibilă de a începe să creadă tocmai ca urmare a ceea ce li se întâmplase. Spre surprinderea lui, Neil se trezi că el se află în această ultimă categorie.

Ca orice persoană nu foarte credincioasă, Neil nu şi-a bătut niciodată foarte mult capul cu locul în care va ajunge sufletul său după moarte. Presupunea că, probabil, destinaţia lui era Iadul şi se resemnase cu gândul acesta. Nu avea ce să facă în privinţa asta şi – se gândea el – la o adică, din punct de vedere fizic, Iadul nu putea fi mai rău decât ceea ce se întâmpla pe Pământ.

Însemna despărţirea permanentă de Dumnezeu şi nimic mai mult. Acest adevăr era evident pentru toţi cei care avuseseră ocazia să vadă Iadul, în diferite situaţii. În astfel de ocazii, pământul devenea transparent şi puteai privi Iadul de parcă te-ai fi uitat printr-o gaură în podea. Sufletele pierdute nu erau prea diferite de cele vii; corpurile lor eterne arătau ca cele ale muritorilor. Nu puteai lua legătura cu ele – despărţirea definitivă de Dumnezeu însemna că ele nu mai aveau voie să comunice cu muritorii

de pe Pământ, acolo unde acţiunile Lui încă se făceau simţite – dar îi puteai auzi vorbind, râzând sau plângând, la fel cum o făceau şi când erau vii.

Reacţiile celor care avuseseră prilejul să vadă cum arată Iadul erau împărţite. Majoritatea celor credincioşi erau îngroziţi, nu de ceva anume, căci nu era nimic înfricoşător, ci pentru că, astfel li se reamintea faptul că exista posibilitatea de a-şi petrece eternitatea în alt loc decât în Rai. Spre deosebire de aceştia, Neil nu se simţea deloc impresionat; din câte îşi dădea el seama, sufletele pierdute din Iad nu erau cu nimic mai nefericite decât el, iar viaţa lor acolo nu era mai rea decât viaţa lui de pe Pământ, ba într-un fel, poate era chiar mai bună, căci niciunul de acolo nu părea să aibă vreo malformaţie, aşa cum avea el.

Desigur, toată lumea era conştientă că Raiul era superior dar, pentru Neil, Raiul era ceva la fel de imposibil de atins ca bogăţia sau faima. Pentru oamenii de felul lui, Iadul era locul în care te duceai când mureai, aşa că el nu vedea de ce ar fi trebuit să-şi schimbe viaţa şi să spere că ar putea face ceva în privinţa asta. Şi, de vreme ce Dumnezeu nu avusese niciun rol în viaţa sa de până atunci, lui Neil nu îi era frică că ar putea să-L piardă definitiv. Ideea de a trăi fără El, într-o lume în care nenorocirile sau ghinioanele nu aveau de a face cu voinţa divină, nu-l speria câtuşi de puţin.

Dar acum, că Sarah se afla în Rai, situaţia se schimbase. Neil îşi dorea să fie cu ea din nou şi singurul mod de a ajunge în Rai era să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima.

Aceasta e povestea lui Neil, dar ea nu poate fi dusă mai departe fără a spune şi povestea a altor doi oameni ale căror vieţi s-au încrucişat cu a sa. Prima dintre ei e Janice Reilly.

Ceea ce lumea presupunea despre boala lui Neil – că ar fi fost provocată de intervenţia divină – i se întâmplase ei. Când mama ei era încă însărcinată cu ea, cam prin luna a opta, a pierdut controlul maşinii pe care o conducea şi s-a izbit de un stâlp de telefon. Toate astea s-au întâmplat în

timpul unei apariţii, pe parcursul căreia din cer au început să cadă bulgări de zăpadă şi să se reverse o ploaie de rulmenţi uriaşi. Când încerca să-şi revină de pe urma şocului, deşi nu fusese foarte grav rănită, a văzut o sferă luminoasă – care mai târziu a fost indicată drept îngerul Bardiel – căzând din cer. Apariţia a împietrit-o, dar nu într-atât încât să nu simtă o senzaţie ciudată în stomac. Mai târziu, un tomograf cu ultrasunete a dat la iveală că încă nenăscuta Janice Reilly îşi pierduse picioarele; în schimb, un fel de aripi îi creşteau direct din coapse.

Ca urmare, Janice a crescut crezând că faptul că nu avea picioare fusese un dar de la Dumnezeu; părinţii ei îi explicaseră foarte clar că Dumnezeu îi dăduse o misiune specială, căci El ştia că ea e o aleasă şi lui Janice nu-i rămăsese altceva de făcut decât să se încline înaintea unui asemenea privilegiu şi să promită că nu-L va dezamăgi. Fără urmă de mândrie sau înfumurare, ea a crezut că este responsabilitatea ei să demonstreze celorlalţi că boala ei nu era un semn de slăbiciune, ci dimpotrivă, de tărie.

În copilărie, s-a integrat fără probleme printre colegii de şcoală; lucru firesc, dacă te gândeşti că era atât de drăguţă, sigură pe ea şi carismatică, încât nimănui nu-i păsa că era într-un scaun cu rotile. Abia prin clasa a X-a a înţeles că nu pe cei sănătoşi trebuie ea să-i cucerească, ci dimpotrivă, pe cei care sufereau din cauza unui handicap; şi asta indiferent dacă fuseseră sau nu atinşi de Dumnezeu sau dacă erau din aceeaşi şcoală cu ea. Aşa că Janice a început să susţină conferinţe pentru toţi cei asemenea ei, spunându-le că forţa lor vine doar de la Dumnezeu.

Cu timpul, şi-a câştigat reputaţia şi faima care decurg de obicei din astfel de conferinţe. Mai mult, a început să-şi câştige existenţa scriind despre astfel de lucruri sau ţinând conferinţe, şi asta i-a permis să înfiinţeze o organizaţie non-profit, pentru toţi cei care-i susţineau mesajul. Oamenii au început să-i trimită scrisori şi să-i mulţumească pentru faptul că, prin ceea ce făcea le schimbase vieţile şi pentru ea asta reprezenta o realizare importantă, ceva cu care Neil nu se putea lăuda.

Cam asta a fost viaţa lui Janice până în clipa când a devenit martora apariţiei îngerului Rashiel. Tocmai intra în casă când au început trepidaţiile; la început a crezut că e vorba de un cutremur – deşi pământul din zona în care locuia nu era activ din punct de vedere geologic – şi a aşteptat, calmă, ca acestea să înceteze. Dar în următoarele secunde a observat ceva argintiu coborând din cer şi a realizat că era un înger. Apoi şi-a pierdut cunoştinţa.

Când s-a trezit, Janice a avut parte de cea mai mare surpriză din viaţa ei: acolo unde până atunci nu fusese nimic, acum avea două picioare lungi, frumoase şi perfect funcţionale.

Au trecut-o fiorii când s-a ridicat pentru prima oară în picioare; era mai înaltă decât se aşteptase. Faptul că trebuia să-şi ţină echilibrul fără să-şi folosească mâinile o incomoda, la fel cum i se părea cel puţin bizar faptul că simţea textura pământului în tălpi. Echipele de salvare au găsit-o hoinărind pe străzi, năucă, şi au crezut că o luase razna până când ea le-a explicat – fericită că-i putea privi în ochi, de la înălţimea noilor ei picioare – ce se întâmplase.

Janice a fost trecută în statisticile care se întocmeau după fiecare apariţie la vindecări miraculoase, lucru pentru care era recunoscătoare. Dar, la prima întâlnire de grup de după minunea care-i redase picioarele, s-a insinuat şi primul sentiment de vină. La acea întâlnire, Janice a cunoscut doi indivizi bolnavi de cancer, şi ei martori ai apariţiei lui Rashiel, care fuseseră aproape siguri că vor fi vindecaţi şi care acum erau foarte dezamăgiţi că fuseseră trecuţi cu vederea. Aşa că Janice a început să se întrebe cum de ea primise binecuvântarea de a fi vindecată şi ei nu?

Familia şi prietenii considerau că vindecarea era o recunoaştere a credinţei ei şi a modului în care-şi îndeplinise sarcina pe care i-o dăduse Dumnezeu, dar, pentru Janice, această interpretare nu însemna decât o altă întrebare. Oare vroia El ca ea să nu mai predice? Cu siguranţă că nu, hotărî, căci erau mult prea mulţi oameni care aveau nevoie de mesajul ei. De aceea decise că cel

mai bine e să-şi continue predicile, atât pentru ceilalţi, cât şi pentru ea însăşi.

Totuşi îndoielile ei începură să crească la a doua întâlnire de după apariţie, în faţa unui public format din oameni care paralizaseră de curând şi care acum erau nevoiţi să-şi ducă viaţa în scaune cu rotile. Janice îşi rosti discursul ei obişnuit, asigurându-i că aveau forţa necesară să-şi continue viaţa, în ciuda nenorocirii care-i lovise. Dar, în momentul în care au început întrebările din sală şi cineva a întrebat-o dacă ea considera că trecuse testul – din moment ce-şi recăpătase picioarele – Janice nu a ştiut ce să răspundă; tot ce a putut să facă a fost să le promită că, într-o bună zi, se vor face şi ei bine. Acela a fost, însă, momentul când Janice şi-a dat seama că oamenii bolnavi, care nu se vindecaseră miraculos ca ea, puteau interpreta în mod critic acest lucru. Şi ea nu vroia asta. De aceea le spuse că habar nu avea de ce fusese aleasă dar, evident, răspunsul acesta nu mulţumi prea multă lume.

Janice se întoarse acasă într-o stare nu tocmai bună. Continua să creadă în mesajul ei, dar, în ceea ce-i privea pe cei care o ascultau, aceştia considerau că-şi pierduse credibilitatea. Cum mai putea ea să le spună celor bolnavi că boala lor trebuia dusă cu mult curaj, când ea însăşi era sănătoasă tun?

Începu să creadă că aceasta nu era decât o încercare, o modalitate de a-şi testa capacitatea de a duce mai departe cuvântul Domnului. Era evident că sarcina ei era acum mult mai grea decât înainte. Considera faptul că-şi recuperase picioarele doar un alt obstacol pe care trebuia să-l depăşească, la fel cum fusese şi atunci când le pierduse.

Dar nici această interpretare nu a rezistat prea mult. Următoarea ei întâlnire fu cu un public format din cei ce fuseseră martori la apariţia lui Nathaniel; era deseori invitată să se adreseze unor astfel de grupuri, în speranţa că vorbele ei i-ar putea încuraja pe cei care suferiseră de pe urma apariţiilor îngereşti. Începu să vorbească, fără prea multe ocolişuri, despre vizita la care fusese ea însăşi martoră. Le spuse că, deşi unii o considerau norocoasă, ea

de fapt avea de înfruntat o nouă provocare: ca şi ei, şi ea trebuia să se lupte cu îndoielile, îndoieli pe care până la vindecare nu le avusese.

Îşi dădu seama prea târziu că nu spusese lucrul cel mai potrivit. Un bărbat din public, cu coapsa ieşită în afară, se ridică în picioare şi o întrebă: vorbea chiar serios când făcea comparaţie între vindecarea ei şi moartea soţiei lui? Cum putea să pună semnul egal între vindecarea ei şi nenorocirile celorlalţi?

Janice îl asigură imediat că în niciun caz nu putea face una ca asta şi că nu putea nici măcar să-şi imagineze durerile prin care trecea el. Dar, continuă ea, Dumnezeu nu intenţiona ca toată lumea să sufere la fel, ci fiecare în parte să aibă propria încercare, indiferent care ar fi fost aceea. Gradul de dificultate al fiecărei încercări e subiectiv şi e imposibil să faci comparaţie între experienţele trăite de doi indivizi, mai spuse ea. Şi, la fel cum cei a căror suferinţă pare mai mai mare decât a lui trebuie să aibă compasiune pentru el, aşa şi el trebuie să-i înţeleagă pe acei a căror suferinţă pare mai mică decât cea prin care trece el.

Dar bărbatul nu acceptă aceste explicaţii. Din punctul lui de vedere, ea primise ceea ce toată lumea considera drept o binecuvântare fantastică şi acum se plângea din cauza asta. Continuă să vocifereze tot timpul cât Janice încerca să explice ceea ce voise să spună.

Acel bărbat era, desigur, Neil Fisk. Aproape toată viaţa lui Neil, Janice îi fusese dată drept exemplu, mai ales de cei care considerau că boala lui era un semn de la Dumnezeu. Aceştia nu conteneau să i-o dea drept pildă şi să-l sfătuiască să-i urmeze exemplul, spunându-i că atitudinea ei era răspunsul firesc în faţa bolii. Neil nu negase niciodată faptul că ea, neavând picioare, era mult mai grav afectată decât coapsa sa ieşită în afară. Dar, din păcate, atitudinea ei i se păruse tot timpul de neînţeles şi nu reuşise, oricât se străduise, să înveţe nimic de la ea. Iar acum, când inima îi era zdrobită de durere, iar mintea nu putea înţelege de ce ea primise un dar de care nu avea nevoie, cuvintele ei i se păreau de-a dreptul jignitoare.

Pe măsură ce timpul trecea, Janice începu să fie, din ce în ce mai mult, copleşită de îndoială, nereuşind să înţeleagă ce putea să însemne această însănătoşire. Era oare, se întreba ea, nerecunoscătoare pentru darul pe care-i primise? Era acest dar o încercare sau o binecuvântare? Sau era o pedeapsă pentru faptul că nu-şi îndeplinise sarcina cum trebuia. Existau multe răspunsuri şi ea nu ştia pe care să-l aleagă.

A mai existat o persoană care a jucat un rol important în viaţa lui Neil, deşi cei doi nu s-au întâlnit decât atunci când călătoria lui Neil se apropia de sfârşit. Numele acestei persoane: Ethan Mead.

Ethan a crescut într-o familie credincioasă, dar nu fanatică. Părinţii lui puneau averea şi sănătatea de care se bucurau pe seama lui Dumnezeu, deşi nu asistaseră la nicio apariţie divină şi nici nu avuseseră vreo viziune; credeau pur şi simplu că bunăstarea şi viaţa tihnită se datorează, direct sau indirect, lui Dumnezeu. Credinţa lor nu fusese pusă niciodată la încercare şi, chiar dacă ar fi avut loc una, ei nu ar fi opus rezistenţă. Dragostea lor pentru Dumnezeu era pentru ei ceva de la sine înţeles.

Dar Ethan era diferit de părinţii lui. Încă din copilărie simţise că Dumnezeu îi rezervase o misiune specială şi aştepta doar un semn pentru a o îndeplini. I-ar fi plăcut să devină predicator, dar nu i se părea că are prea multe de spus; credinţa lui că va veni şi vremea când i se va încredinţa o misiune divină nu îi era îndeajuns pentru asta. Nu dorea decât să afle cât mai repede care era aceasta.

Ar fi putut, desigur, să se ducă la unul dintre locurile sfinte în care – nu se ştie de ce – apariţiile îngerilor erau ceva obişnuit, dar pentru el asta nu era o soluţie. Aceste locuri sfinte erau considerate de obicei ca fiind ultima modalitate pentru cei disperaţi fie de a se vindeca în mod miraculos de vreo boală incurabilă, fie de a zări, măcar pentru o clipă, lumina Raiului, pentru a-şi vindeca sufletele. Dar Ethan nu se considera disperat. El ştia că are o misiune ce-i fusese destinată de multă vreme şi era convins că, în timp, va afla şi care e aceasta. În aşteptarea acelei zile a

adevărului, îşi trăia viaţa cum ştia mai bine: lucra ca bibliotecar, era însurat cu o femeie pe nume Claire, îşi creştea cei doi copii şi nu înceta să caute semnele viitorului său destin măreţ.

Ethan fu convins că acea zi sosise atunci când fu martor la apariţia îngerului Rashiel, acelaşi care, la mile distanţă, îi redase picioarele lui Janice. Ethan era singur când coborâse Rashiel: se îndrepta spre maşina lui, într-o parcare, când pământul începu să se cutremure. Ştiu imediat că e vorba de o apariţie divină şi îngenunche, aşteptând fără frică, fericit şi nerăbdător, să-şi afle chemarea.

Pământul se linişti după un minut şi Ethan privi în jur fără să se mişte. Abia după ce aşteptă alte câteva minute, se ridică în sfârşit în picioare. În asfalt apăruse o crăpătură; aceasta începea chiar din faţa lui şi continua, şerpuitoare, de-a lungul străzii. Părea că-i indică o direcţie anume, aşa că o urmă, preţ de câteva blocuri, până dădu de alţi doi supravieţuitori, un bărbat şi o femeie, care tocmai se căţărau afară dintr-o mică groapă. Aşteptă împreună cu cei doi până veniră echipele de salvare care-i duseră la un adăpost din apropiere.

Ethan începu să ia parte la şedinţele de grup şi să cunoască şi alţi martori ai apariţiei lui Rashiel. De-a lungul acestor şedinţe, el descoperi anumite modele printre martori. Existau cele două categorii obişnuite în astfel de cazuri: victimele şi cei care se vindecaseră miraculos. Dar, pe lângă acestea, mai exista o categorie: cei ale căror vieţi se schimbaseră radical: de exemplu, bărbatul şi femeia pe care-i întâlnise în ziua apariţiei se îndrăgostiseră şi erau hotărâţi să se căsătorească; sau o femeie, ce fusese prinsă sub un zid, decisese să devină asistentă medicală, după ce fusese salvată de echipele paramedicale. O femeie de afaceri, a cărei firmă era în pragul falimentului, îşi salvă pielea făcând o alianţă la care nu se gândise până atunci, în vreme ce proprietarul unei afaceri ce fusese distrusă hotărî că venise vremea să-şi schimbe domeniul de activitate. Lui Ethan i se părea că toată lumea, în afară de el, reuşise cumva să dea un sens apariţiei divine.

Pentru că el nu fusese rănit. Şi nici binecuvântat, cel puţin nu în mod evident, nu reuşea să înţeleagă dacă i se transmisese sau nu vreun mesaj. Soţia lui, Claire, încerca să-i sugereze că ar trebui să considere apariţia ca un semn că trebuie să fie recunoscător pentru ce avea, dar această explicaţie i se păru nesatisfăcătoare, răspunzând că *toate* apariţiile – indiferent unde aveau loc – aveau această funcţie. Nu, îşi zise el, faptul că asistase personal la apariţie trebuia să aibă o semnificaţie deosebită. Era obsedat de ideea că ratase ocazia, că probabil exista un martor pe care el trebuise să-l întâlnească, dar, cumva, nu reuşise. Era imposibil, credea el, ca această apariţie să nu fi fost semnul pe care-l aşteptase de atâta vreme şi nu avea voie să o treacă cu vederea. Doar că nu ştia ce avea de făcut.

Aşa că începu să-l caute pe martorul necunoscut prin eliminare; făcu rost de o listă cu toţi cei care asistaseră la apariţie şi se apucă să-i elimine pe toţi cei care aveau o explicaţie clară pentru ceea ce li se întâmplase. Ideea lui era că cel pe care-i căuta era acela care avea dubii în legătură cu sensul apariţiei.

Când termină de tăiat toate numele, pe listă mai rămăsese doar unul: JANICE REILLY.

În public, Neil reuşea să-şi ascundă durerea, aşa cum era şi de aşteptat din partea unui adult, dar când rămânea singur în apartamentul său, îşi permitea să dea frâu liber emoţiilor. Lipsa lui Sarah îl copleşea şi, în astfel de momente, cădea pe podea şi plângea. Corpul i se cutremura de sughiţuri şi suspine, lacrimile i se revărsau pe faţă, iar furia creştea până ajungea la intensitate maximă, de neîndurat. Uneori aceste crize durau câteva minute, alteori durau ore întregi; toate se terminau, însă, la fel: extenuat, adormea adânc. A doua zi se trezea cu gândul că urma o nouă zi pe care trebuia să o înfrunte fără Sarah.

O femeie mai în vârstă, din clădirea în care locuia, încercase să-l consoleze în câteva rânduri, explicându-i că în timp durerea se va atenua şi că, deşi nu avea să o uite niciodată pe Sarah, va putea cel puţin să-şi continue viaţa. Îi spunea că va veni şi ziua în care va întâlni o altă femeie

cu care va fi fericit din nou şi astfel va învăţa să-l iubească pe Dumnezeu şi ca urmare va ajunge în Rai, atunci când îi va veni sfârşitul.

Intenţiile femeii erau, fără îndoială, lăudabile, dar lui Neil nu-i foloseau prea mult. Simţea absenţa lui Sarah ca pe o rană deschisă şi ideea că într-o bună zi această durere va dispărea i se părea nu doar îndepărtată, ci de-a dreptul imposibilă. Dacă sinuciderea l-ar fi ajutat să se elibereze de toate astea, nu ar fi stat nicio clipă pe gânduri, dar astfel nu ar fi făcut decât să se separe de Sarah pe vecie.

Subiectul sinuciderii era discutat în mod regulat la întâlnirile de grup şi, în cele din urmă, cineva menţionă numele unei femei, Robin Pearson, o femeie care obişnuise să frecventeze acel grup, cu câteva luni înaintea lui Neil. Soţul lui Robin se îmbolnăvise de cancer la stomac în urma apariţiei îngerului Makatiel. Ea îl veghease zile şi nopţi la spital, dar chiar în ziua în care murise se dusese acasă să spele nişte rufe. O asistentă îi spusese, însă, să stea liniştită, căci văzuse ea cum sufletul lui urcase la Cer, şi Robin începu astfel să vină la întâlniri.

După câteva luni, Robin apăru la una dintre şedinţe, tremurând de furie. Lângă casa ei, pământul se deschisese, dând la iveală Iadul şi ea îl văzuse pe soţul ei acolo, printre sufletele pierdute. Asistenta de la spital recunoscuse că minţise, în speranţa că măcar Robin se va salva, învăţând să-L iubească pe Dumnezeu şi nu va sfârşi în Iad, ca şi soţul ei. Robin nu mai apăru la următoarea întâlnire, iar după încă o şedinţă, toată lumea află că se sinucisese, pentru a se reuni cu soţul ei.

Nimeni nu ştia ce se întâmplă cu Robin şi soţul ei după moartea lor, dar se cunoştea faptul că existaseră câteva cupluri care se reuniseră, prin sinucidere. Unii dintre membrii grupului aveau soţi sau soţii care ajunseseră în Iad şi erau chinuiţi între dorinţa de a rămâne în viaţă şi de a se reîntâlni cu jumătăţile lor. Neil nu era în situaţia lor, dar primul sentiment, când le ascultase povestea, fu acela de invidie: dacă Sarah s-ar fi dus în Iad, sinuciderea ar fi fost cea mai uşoară soluţie pentru problemele lui.

Această concluzie îl făcu pe Neil să se simtă destul de ruşinat. Îşi dădu seama că, dacă ar fi putut alege între a merge în Iad, în vreme ce Sarah ajunsese deja în Rai sau a merge împreună în Iad, el ar fi ales a doua variantă. Ar fi preferat ca, dacă acesta era preţul pentru a fi împreună, Sarah să fie şi ea separată de Dumnezeu, pe vecie. Ştia că era egoist, dar nu putea să simtă altfel; credea sincer că Sarah putea fi fericită şi în Iad şi în Rai, dar că el nu ar fi putut fericit decât împreună cu ea.

Experienţele sale anterioare cu femeile nu fuseseră foarte fericite. I se întâmplase adeseori să flirteze cu femei, stând pe scaun la bar, şi deşi totul părea să meargă bine, acestea îşi aminteau brusc că au treabă în momentul când el se ridica în picioare şi îi observau infirmitatea. Odată, o femeie cu care se întâlnise timp de câteva luni rupsese relaţia cu el, explicându-i că, deşi ea personal nu era deranjată de piciorul lui, atunci când ieşeau în public lumea credea că e ceva în neregulă cu ea de vreme ce se întâlnea cu un handicapat, şi că era sigură că el înţelege cât de nedrept era asta pentru ea.

Sarah fusese prima femeie căreia nu-i păsase câtuşi de puţin de infirmitatea lui şi care la prima întâlnire nu schiţase niciun gest (de milă, groază sau surpriză) când îi văzuse piciorul. Numai şi pentru asta, Neil se îndrăgostise de ea, deşi mai târziu ea avea să-i dea şi alte numeroase motive să o facă. Şi, pentru că dădea tot ce avea mai bun în el când era cu ea, Sarah se îndrăgosti şi ea de el.

Neil fu surprins când Sarah îi spusese că e creştină. Nimic nu-i arătase că ea ar putea crede: nu mergea la biserică, fiind de acord cu Neil în ceea ce priveşte atitudinea nepotrivită a unora dintre creştinii practicanţi, dar, în felul ei propriu, fără să facă prea multă paradă de asta, era recunoscătoare lui Dumnezeu pentru viaţa pe care Acesta i-o oferise. Nu încercase niciodată să-l convertească şi pe Neil, convinsă fiind că iubirea de Dumnezeu nu poate veni decât dinlăuntrul unei persoane sau deloc. Nu avuseseră prea multe ocazii în care să se

refere la Dumnezeu şi de aceea Neil fusese convins că ea îi împărtăşeşte convingerile în ceea ce-L privea.

Asta nu însemna că credinţa lui Sarah nu avusese niciun efect asupra lui Neil. Dimpotrivă, însăşi faptul că o cunoscuse era cel mai bun motiv pentru a-L iubi pe Dumnezeu. Dacă dragostea ei pentru El o făcuse femeia care era, atunci probabil că El chiar exista. De-a lungul anilor cât au fost căsătoriţi, concepţiile lui despre viaţă s-au îmbunătăţit simţitor şi, probabil, dacă ar fi îmbătrânit împreună, ar fi ajuns să creadă şi el şi să-I fie recunoscător lui Dumnezeu.

Moartea lui Sarah, însă, spulberase această posibilitate, dar nu ar fi trebuit să-l îndepărteze definitiv de Dumnezeu. Neil ar fi putut, de exemplu, să interpreteze moartea ei ca pe un semn că nimeni nu poate şti cât îi este dat să trăiască fericit. Ar fi putut să-l facă să înţeleagă că, dacă ar fi murit şi el odată cu ea, poate că sufletul lui ar fi fost pierdut şi ei doi ar fost despărţiţi pe vecie. Poate că ar fi trebuit să înţeleagă moartea lui Sarah ca pe un semnal de trezire, care îi spunea să-L iubească pe Dumnezeu cât încă mai avea timp.

Dar Neil deveni din ce în ce mai pornit împotriva lui Dumnezeu. Sarah fusese cea mai mare binecuvântare din viaţa lui şi Dumnezeu o răpise de lângă el. Cum putea să-L iubească pentru asta? Era ca şi cum un răpitor ar fi cerut ca răscumpărare, în loc de bani, iubire de la rudele celui răpit. Ascultare? Da, de asta poate că ar fi fost capabil, dar iubire necondiţionată, din toată inima? Nu, acesta era un preţ pe care el nu putea să-l plătească.

Acelaşi paradox îi măcina şi pe alţi membri ai grupului pe care-l frecventa Neil. Unul dintre aceştia, pe nume Phil Soames, a făcut, corect, observaţia că eşecul era garantat dacă nu înţelegeai că nu puteai să-L iubeşti pe Dumnezeu doar pentru a-ţi îndeplini cine ştie ce scop. Trebuia să-L iubeşti pe Dumnezeu fără condiţii şi din toată inima. Dacă scopul tău, de a-L iubi pe Dumnezeu, era doar să te reuneşti cu soţul sau soţia, atunci asta nu demonstra câtuşi de puţin credinţă adevărată din partea ta.

O femeie din acelaşi grup, pe nume Valerie Tommasino, a afirmat că nici măcar nu ar trebui să mai încerce să-L găsească pe Dumnezeu, după toate prin câte trecuseră. Ea citise o carte a mişcării umaniste; adepţii acestei mişcări susţineau că e o prostie să iubeşti un Dumnezeu care putea provoca atâta suferinţă şi propovăduiau ca oamenii să acţioneze în conformitate cu propriile principii morale şi nu ca o turmă, la bunul plac al oricărui păstor. Aceştia erau oamenii care, de altfel, atunci când mureau se duceau în Iad, mândri că-L sfidaseră pe Dumnezeu.

Neil însuşi citise un pamflet al mişcării umaniste; cel mai bine îşi amintea că acolo erau citate din îngerii căzuţi. Apariţiile îngerilor căzuţi erau rare şi nu cauzau nici bine, nici rău; ei nu acţionau după voia lui Dumnezeu, ci doar se intersectau cu lumea muritorilor, în trecere, în timp ce se ocupau de treburile lor greu de ghicit. Atunci când totuşi îşi făceau apariţia, oamenii obişnuiau să le pună diverse întrebări de genul: ştiau ei ce urmăreşte Dumnezeu? sau ce-i determinase să se răzvrătească? Îngerii răspundeau întotdeauna la fel: *Decideţi singuri. Aşa am făcut noi şi vă sfătuim să faceţi la fel.*

Cei din mişcarea umanistă îşi aleseseră drumul şi, dacă nu ar fi fost Sarah, Neil le-ar fi urmat exemplul. Dar el o dorea înapoi şi singura modalitate de a o reîntâlni era să ajungă să-L iubească pe Dumnezeu.

Căutând un motiv pe care să-şi construiască iubirea pentru El, unii dintre membrii grupului îşi găsiseră alinarea în faptul că cei pe care-i iubiseră muriseră pe loc, fără a suferi atunci când Dumnezeu îi luase la El. Neil nu se putea baza nici măcar pe asta. Sarah suferise nişte tăieturi îngrozitoare când o lovise geamul. Desigur, fuseseră şi cazuri mai grave ca al ei. Fiul adolescent al unui cuplu fusese ars în urma unei apariţii divine pe optzeci la sută din suprafaţa corpului, înainte ca echipele de salvare să-l poată ajuta cu ceva. Pentru el, moartea fusese o binecuvântare. În comparaţie cu el, Sarah avusese noroc, dar asta nu-l ajuta prea mult pe Neil în încercarea sa de a-L iubi pe Dumnezeu.

Singurul lucru care l-ar fi putut alina pe Neil era să ştie dacă într-adevăr Sarah ajunsese la El. S-ar fi simţit mult mai liniştit dacă i-ar fi putut vedea, încă o dată, zâmbetul. Nu fusese niciodată vizitat de un suflet salvat, dar o astfel de viziune ar fi însemnat mai mult decât orice în această perioadă a vieţii lui.

Dar viziunile nu aveau loc doar pentru că cineva avea nevoie de ele, iar în ceea ce-l priveşte pe Neil, nici nu a avut parte de vreuna, toată viaţa. Sarcina lui era să ajungă la Dumnezeu prin propriile puteri.

Următoarea dată când se duse la întâlnirea de grup cu martorii ce asistaseră la apariţia lui Nathaniel, Neil îl căută pe Benny Vasquez, bărbatul care orbise la vederea îngerului. Benny venea rar la întâlniri, căci era solicitat să vorbească în faţa mai multor grupuri; cei care-şi pierdeau vederea în urma unor astfel de apariţii erau puţini şi, ca atare, erau trataţi ca nişte mici celebrităţi, căci de obicei lumina cerească ajungea la muritori doar atunci când un înger venea sau pleca spre Cer.

Benny era acum orb ca o cârtiţă; nu numai că nu mai avea ochi şi orbite, dar oasele feţei se uniseră acolo unde fuseseră acestea înainte. Lumina, care-i adusese sufletul atât de aproape de perfecţiune, îi mutilase trupul. Lumea considera că acesta era un semn de cât de trecătoare erau trupurile umane şi cât de puţin contau ele în Rai. Deşi faţa lui putea exprima foarte puţine sentimente, Benny afişa tot timpul un zâmbet foarte fericit.

Neil spera că Benny ar putea să-i spună ceva care să-l ajute să-L iubească pe Dumnezeu. Benny obişnuia să descrie lumina cerească drept ceva nemaipomenit de frumos, care nu putea decât să-ţi spulbere orice îndoială în legătură cu felul în care putea să arate Raiul. Pentru el, aceasta era dovada de necontestat că lumea trebuie să creadă şi să-L iubească pe Dumnezeu, ceva la fel de clar ca faptul că 1+1=2. Din nefericire, deşi Benny folosea destule analogii în acest sens, vorbele sale nu sunau foarte convingător. Celor care deja credeau, descrierile lui Benny

li se păreau cutremurătoare, dar pentru Neil ele erau mult prea vagi. Aşa că începu să caute sfaturi în altă parte.

Credeţi şi nu cercetaţi, strigau preoţii în biserici. Dacă veţi reuşi să-L iubiţi, deşi întrebările voastre nu primesc răspuns, va fi bine de voi.

Recunoaşteţi că aveţi nevoie de El, scria în cărţile de evanghelizare pe care le cumpăra. Când veţi înţelege că nu puteţi răzbi singuri, veţi fi pregătiţi pentru El.

Supuneţi-vă complet şi fără zăbavă, propăvăduiau pastorii, la televizor. Faptul că vă chinuiţi e dovada că-L iubiţi. Primindu-L pe Dumnezeu poate că nu va aduce uşurarea suferinţelor în această viaţă, dar respingându-L, cu siguranţă veţi fi nefericiţi după moarte.

Toate aceste îndemnuri şi strategii se dovediseră de succes în cazul unor indivizi; oricare dintre ele, o dată ce era asimilată, aducea noi credincioşi. Dar ele nu erau uşor de asimilat, iar lui Neil i se păreau de-a dreptul imposibile.

În cele din urmă, Neil se hotărî să aibă întrevedere cu părinţii lui Sarah, ceea ce arăta cât de disperat era; relaţia lui cu aceştia fusese întotdeauna foarte tensionată. Deşi o iubeau pe Sarah foarte mult, fuseseră întotdeauna nemulţumiţi de faptul că nu era o creştină practicantă. Cu atât mai şocaţi au fost să afle că s-a măritat cu un bărbat care nu credea deloc. Sarah întotdeauna îi considerase pe părinţii ei puţin cam bigoţi, iar faptul că nu fuseseră de acord cu Neil o făcuse să-l iubească şi mai mult. Dar acum Neil simţea că are ceva în comun cu ei – la urma urmei, cu toţii o plângeau pe Sarah – aşa că se duse să le facă o vizită la casa lor în stil colonial din suburbii, sperând că-i vor putea alina, cumva, durerea.

Se înşelase, însă, îngrozitor. În locul sprijinului la care se aşteptase din partea lor, fu învinovăţit de moartea ei. Părinţii lui Sarah ajunseseră la această concluzie în lunile ce urmaseră după moartea ei; credeau că ea fusese luată de Dumnezeu pentru a-i trimite lui Neil un mesaj şi erau nevoiţi să îndure această pierdere numai şi numai pentru că el refuzase să creadă. Erau convinşi acum că, dacă Neil

şi-ar fi acceptat infirmitatea ca pe un dar de la Dumnezeu şi s-ar fi pocăit, Sarah ar fi fost încă în viaţă.

Dar reacţia lor nu ar fi trebuit să-l mire prea mult. Toată viaţa lui oamenii atribuiseră infirmităţii sale o semnificaţie morală, chiar dacă Dumnezeu nu avusese nicio treabă în povestea asta. Acum, că îl lovise o nenorocire în care, fără îndoială, Dumnezeu jucase rolul principal, era inevitabil ca unii oameni să fie convinşi că Neil meritase să i se întâmple una ca asta. Această explicaţie îi veni lui Neil în minte într-un moment în care era foarte vulnerabil şi de aceea avu şi cel mai mare impact dintre toate explicaţiile pe care le găsise până atunci.

Neil nu le dădea dreptate socrilor săi, dar începu să se întrebe dacă nu cumva exista totuşi un dram de adevăr în spusele lor. Poate, se gândi el, e mai bine să trăiesc ca într-un basm, în care cei corecţi sunt răsplătiţi, iar păcătoşii sunt pedepsiţi – deşi el nu se înscria în niciuna dintre aceste categorii – decât să trăiesc într-o realitate în care nu există niciun fel de justiţie. Deşi, făcând una ca asta, el s-ar fi distribuit în rolul păcătosului – ceea ce nu era o minciună foarte confortabilă – cel puţin obţinea o recompensă pe care propria lui etică nu i-ar fi oferit-o niciodată: credinţa că ar putea-o reîntâlni pe Sarah.

Uneori un sfat prost ne poate duce pe drumul cel bun. Aşa se face că tocmai acuzaţiile socrilor săi l-au dus pe Neil mai aproape de Dumnezeu.

* * *

De mai multe ori, în timp ce predica, Janice fusese întrebată dacă îşi dorise vreodată să se fi născut cu picioare şi ea răspunsese de fiecare dată, sinceră, că nu. Era mulţumită aşa cum era. Uneori, cei care-i puneau astfel de întrebări subliniau faptul că alta ar fi fost situaţia dacă s-ar fi născut cu picioare şi le-ar fi pierdut mai târziu. Janice era de acord cu aceasta. Dar putea spune cu mâna pe inimă că nu se simţise câtuşi de puţin incompletă fără picioare şi că nu-i invidiase pe cei care le aveau. Nu-şi cumpărase niciodată proteze şi, dacă ar fi existat vreo procedură

medicală care să-i redea picioarele, ar fi refuzat-o. Lipsa picioarelor îi conferea o identitate proprie. De asemenea, nu se gândise niciodată că Dumnezeu ar fi putut să-i redea picioarele.

Unul dintre efectele secundare neaşteptate ale noii ei situaţii fu atenţia din ce în ce mai mare pe care bărbaţii începură să i-o acorde. În trecut, majoritatea bărbaţilor care se simţiseră atraşi de ea erau cei care aveau fetişuri în legătură cu femeile fără picioare sau cei care se simţeau atraşi de sfinţenia sa; acum, toate tipurile de bărbaţi începuseră să o curteze. De aceea, la început, când observă că Ethan Mead e interesat de ea, crezu că interesul lui era de natură romantică. Lucrul acesta o deranja destul de mult, pentru că ştia că e însurat.

Ethan începuse să-i vorbească lui Janice la întâlnirile de grup şi apoi să meargă la toate predicile pe care le ţinea ea la biserică sau în alte locuri publice. Când o rugă să ia prânzul cu el, Janice îl întrebă pe şleau ce urmărea. El îi explică teoria lui: nu ştia în ce fel soarta lui se împletea cu a ei, dar era sigur de asta. Janice fu destul de sceptică, dar îi ceru amănunte. Ethan recunoscu că nu prea are răspunsuri la întrebările ei, dar spuse că e dispus să facă orice pentru a le afla. Janice acceptă, prudentă, să-l ajute şi Ethan promise că nu o să o deranjeze mai mult decât era nevoie. Conveniră să se întâlnească în mod regulat şi să discute despre semnificaţia apariţiilor divine.

Între timp, Claire, soţia lui Ethan, începu să devină din ce în ce mai îngrijorată. Ethan o asigură că nu exista nimic romantic în relaţia lui cu Janice, dar asta nu o linişti prea mult. Ea ştia că, în condiţii extreme, între indivizii implicaţi în acestea se pot naşte legături foarte puternice şi se temea că relaţia lui Ethan cu Janice – romantică sau nu – îi putea afecta căsătoria.

Ethan îi sugeră lui Janice că, fiind bibliotecar, ar putea-o ajuta să facă cercetări mai amănunţite. Niciunul dintre ei nu mai auzise până atunci de vreun exemplu în care Dumnezeu să-şi fi lăsat amprenta pe o persoană în timpul unei apariţii şi să şi-o fi luat înapoi într-o a doua apariţie.

Ethan căută astfel de exemple în speranţa că ar putea-o ajuta pe Janice să se lămurească mai bine asupra situaţiei ei. Existau câteva exemple de indivizi care suferiseră câteva vindecări miraculoase de-a lungul vieţii lor, dar bolile sau infirmităţile lor erau de origine naturală şi nu fuseseră căpătate ca urmare a unei apariţii divine. Exista chiar o anecdotă despre un bărbat care orbise din cauza păcatelor sale şi care, schimbându-şi modul de viaţă, îşi recuperase apoi vederea, dar era considerată doar o legendă urbană.

Chiar dacă această poveste ar fi fost adevărată, ea nu ar fi putut fi considerată un precedent folositor pentru situaţia lui Janice: picioarele îi fuseseră luate înainte de naştere, deci înainte de a fi putut comite vreun păcat. Era oare posibil ca boala ei să fi fost o pedeapsă pentru păcatele mamei sau tatălui ei? Reapariţia picioarelor însemna că aceştia îi câştigaseră cumva vindecarea? Janice nu prea credea în aceste variante.

Dacă rudele ei moarte i s-ar fi arătat într-o viziune, ea nu şi-ar mai fi făcut probleme în legătură cu vindecarea. Faptul că acestea nu se arătaseră îi spunea că ceva nu era în regulă, dar nu credea că asta era o pedeapsă. Mai degrabă fusese o greşeală şi ea primise un dar destinat altcuiva; sau poate era o încercare prin care Dumnezeu vroia să afle cum se comporta ea atunci când primea mai mult decât merita. În ambele cazuri, considera ea, nu exista decât un singur lucru de făcut: în cea mai deplină umilinţă şi cu cea mai mare recunoştinţă, ea trebuia să dea darul înapoi. Pentru a face una ca asta, se hotărî să plece în pelerinaj.

Pelerinii călătoreau distanţe lungi pentru a ajunge la locurile sfinte şi, odată ajunşi acolo, aşteptau o vindecare miraculoasă. În vreme ce în restul lumii puteai aştepta şi o viaţă întreagă şi să nu ai parte de o apariţie divină, la locurile sfinte, aşteptarea dura câteva luni sau, uneori, chiar săptămâni. Pelerinii ştiau că, chiar şi aşa, şansele de a se vindeca erau mici; dintre cei care stăteau îndeajuns de mult pentru a fi martorii unei apariţii, majoritatea nu se

vindecau. Dar erau bucuroşi că văzuseră un înger şi se întorceau acasă mai puternici şi mai decişi să înfrunte ceea ce îi aştepta, fie că era moartea sau o viaţă trăită sub semnul infirmităţii. Numai simplul fapt că trăiau o apariţie divină pe viu îi făcea pe mulţi să-şi aprecieze altfel propria situaţie. În mod invariabil, un mic număr de pelerini mureau în timpul fiecărei apariţii.

Janice era pregătită pentru orice. Era pregătită să se ducă la Dumnezeu dacă aşa vroia El. Era gata să-şi reia munca de dinainte, dacă Dumnezeu hotăra să o lase fără picioare din nou. Şi, dacă El îi lăsa picioarele, spera să aibă o epifanie şi să poată predica din nou, cu convingere, despre darul ei.

Totuşi, ea îşi dorea ca darul să-i fie luat înapoi şi să fie dat cuiva care avea nevoie de el. Nu ceruse nimănui să o însoţească – în speranţa că aceştia ar fi putut primi ei darul pe care-l returna – căci ar fi fost de neînţeles, dar, în sinea ei, îşi considera pelerinajul ca pe o cerere din partea celor care aveau nevoie de o minune.

Prietenii şi familia erau destul de nedumeriţi de decizia ei, văzând-o ca pe o îndoială în ceea ce priveşte existenţa lui Dumnezeu. Pe măsură ce lumea afla de dorinţa ei de a pleca în pelerinaj, începu să primească o grămadă de scrisori de la adepţii ei: unii îşi exprimau dezamăgirea sau chiar dispreţul, alţii admiraţia pentru hotărârea ei de a face un astfel de sacrificiu.

Cât despre Ethan, el era pe deplin de acord cu decizia lui Janice şi foarte emoţionat în ceea ce-l privea pe el însuşi. Acum înţelegea semnificaţia apariţiei lui Rashiel: îi arătase că venise timpul ca el să acţioneze. Soţia lui, Claire, se opuse din răsputeri acestei plecări, arătând că nu puteau şti cât va sta plecat şi spunându-i că şi ea şi copiii aveau nevoie de el. Lui Ethan îi părea rău că pleacă fără asentimentul ei, dar nu avea de ales. Avea să plece în pelerinaj şi la următoarea apariţie avea să afle care era planul lui Dumnezeu pentru el.

* * *

Vizita lui Neil la părinţii lui Sarah îl determină să-l caute din nou pe Benny Vasquez. Deşi nu înţelese prea multe din cuvintele acestuia, ramase foarte impresionat de credinţa lui absolută în Dumnezeu. Era evident că orice nenorocire l-ar fi putut lovi pe Benny de acum înainte, dragostea lui pentru Dumnezeu nu avea să se stingă, şi avea să urce la Ceruri când îi va veni timpul să moară. Acest lucru îi oferea lui Neil o mică şansă, atât de mică încât până atunci i se păruse neatractivă şi nu o luase nicio clipă în considerare; dar, pe măsură ce timpul trecea, devenea din ce în ce mai disperat şi nu mai avea răbdare.

Fiecare loc sfânt avea şi pelerini care, în loc să-şi caute vindecarea, veneau pentru a căuta lumina cerească. Cei care o vedeau erau întotdeauna primiţi în Rai când mureau, indiferent de cât de egoiste le-ar fi fost motivele; unii nu vroiau decât să se reîntâlnească cu jumătăţile lor, alţii, care-şi trăiseră viaţa în păcat, nu vroiau decât să scape de consecinţe.

În trecut existaseră îndoieli asupra faptului că lumina cerească putea, într-adevăr, oferi salvare oricărui suflet. Dar toate dubiile fură spulberate după cazul Barry Larsen, un violator în serie care apoi îşi ucidea victimele şi care, în timp ce încerca să scape de cadavrul ultimei lui victime, asistase la apariţia unui înger şi văzuse lumina cerească. Când Larsen a fost executat, sufletul lui a fost văzut urcând la Cer, spre indignarea rudelor victimelor. Preoţii au încercat să le consoleze pe acestea, asigurându-le – fără a avea însă nicio dovadă – că lumina cerească probabil îl pedepsise cumva, mult mai aspru, pe Larsen. Desigur, cuvintele lor nu aduseseră prea multă alinare rudelor îndoliate.

Dar pentru Neil aceasta însemna un colac de salvare, un răspuns la obiecţiile lui Phil Soames: era singura modalitate prin care o putea iubi pe Sarah mai mult decât pe Dumnezeu şi, în acelaşi timp, putea să fie din nou împreună cu ea. Era singurul mod prin care putea rămâne egoist şi totuşi ajunge în Rai. Alţii o făcuseră înaintea lui; poate

reuşea şi el. Poate că nu era foarte corect, dar cel puţin era posibil.

În sinea lui, Neil nu era foarte încântat de idee; era ca şi cum s-ar fi supus unei cure de spălare a creierului, dacă ar fi suferit de depresie. Nu putea să nu se gândească la faptul că aşa ceva avea să-i schimbe radical personalitatea. Apoi îşi aminti că toţi cei care ajungeau în Rai sufereau transformări similare: cei salvaţi erau ca şi orbii, doar că nu mai aveau trupuri. Aceasta îi oferi lui Neil imaginea a ceea ce se străduia să obţină; indiferent cum ar fi devenit credincios, văzând lumina cerească sau datorită unor eforturi de o viaţă, reuniunea cu Sarah nu ar fi fost la fel cu ceea ce trăiseră ei cât timp fuseseră muritori. În Rai, amândoi se vor fi schimbat şi dragostea unuia pentru celălalt ar fi fost amestecată cu iubirea pe care toţi cei salvaţi o simţeau pentru tot şi toate.

Dar toate acestea nu-i micşorau lui Neil dorinţa de a o reîntâlni pe Sarah. Mai degrabă o măreau, pentru că însemna că recompensa ar fi fost aceeaşi indiferent de mijloacele folosite pentru a o obţine; scurtătura îl ducea exact în acelaşi loc ca şi drumul cel lung.

Pe de altă parte, căutarea luminii cereşti era mult mai grea decât un pelerinaj obişnuit şi, în acelaşi timp, mult mai periculoasă. Lumina cerească apărea doar atunci când un înger intra sau ieşea din lumea muritorilor. Şi, de vreme ce nu exista nicio modalitate prin care să poată fi prevăzut traseul unui înger, căutătorii luminii trebuiau să alerge după înger de la sosirea lui şi până la plecare. Pentru a-şi mări şansele de a zări lumina, ei se apropiau cât puteau de înger pe parcursul apariţiei acestuia; asta însemna, în funcţie de înger, să stea la baza unei tornade, să înoate în valurile unei inundaţii sau să alerge pe marginea pământului despicat în două. Evident, cei mai mulţi dintre aceşti căutători mureau şi prea puţini reuşeau să se mântuiască.

Statisticile despre sufletele pierdute ale unor astfel de căutători de lumină cerească erau greu de ţinut, de vreme ce foarte puţini supravieţuiau să povestească. Dar, chiar şi aşa, cifrele nu erau foarte încurajatoare. Spre deosebire de

pelerinii obişnuiţi, care mureau fără a primi vindecarea miraculoasă, dintre care mai mult de jumătate ajungeau în Rai, fiecare căutător mort într-o astfel de expediţie se ducea direct în Iad. Probabil că numai oamenii care erau deja pierduţi plecau într-o astfel de căutare sau poate că moartea în astfel de circumstanţe era considerată sinucidere. În orice caz, pentru Neil era clar că indiferent de rezultat trebuia să-şi asume acest risc.

Ideea avea ceva de genul „totul sau nimic”, calitate care pentru Neil era atât atractivă, cât şi înfricoşătoare. Pentru el, a continua să-şi trăiască viaţa ca până atunci, căutând în zadar motive să-L iubească pe Dumnezeu, însemna nebunie curată. Putea să încerce zeci de ani şi să nu reuşească. Sau era posibil să-i dispară cheful de a-L mai căuta; aşa cum i se reamintise foarte des în ultima vreme, apariţiile divine serveau mai mult ca avertisment pentru ca oamenii să-şi pregătească sufletele, căci moartea putea veni oricând. Şi el putea să moară a doua zi şi nu vedea prea multe posibilităţi să devină creştin, prin mijloace convenţionale, în viitorul apropiat.

Ironia sorţii făcu ca, deşi Neil nu urmase exemplul lui Janice, să afle că aceasta îşi schimbase poziţia. Îşi lua micul dejun când dădu peste un articol într-un ziar în care se povestea despre planurile ei de a pleca în pelerinaj. Reacţia lui imediată a fost una de furie: de câte minuni avea nevoie muierea aia pentru a fi satisfăcută? Dar după ce se mai gândi, hotărî că, dacă ea, care fusese vindecată deja, considera că are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a se împăca cu sine, atunci el, care suferise o asemenea nenorocire, nu avea niciun motiv să nu facă la fel. Şi asta fu suficient să-l arunce în prăpastie.

* * *

Locurile sfinte se aflau, în mod invariabil, în ţinuturi neospitaliere; unul se afla pe un atol în mijlocul oceanului, altul pe un munte, la şapte mii de metri altitudine. Cel spre care se îndrepta Neil era în deşert, un teren mlăştinos care se întindea în toate direcţiile; era izolat, dar relativ accesibil

şi de aceea foarte popular printre pelerini. Aspectul unui loc sfânt era ilustraţia a ceea ce se întâmpla când cele două planuri, celest şi pământesc, se întâlneau: peisajul era traversat de râuri de lavă, plin de gropi adânci şi cratere de impact. Vegetaţia era rară şi creştea doar în intervalele când solul era plin de apă de la inundaţii sau furtuni, ca apoi să fie distrusă din nou.

Pelerinii se cazau peste tot, formând sate temporare cu corturile şi rulotele lor, cu toţii încercau să ghicească locurile cele mai bune din care puteau să zărească îngerul, fără a fi răniţi sau omorâţi. Existau şi câteva mijloace de protecţie, în general ziduri formate din saci de nisip, vechi de când lumea, şi reconstruite an de an. O unitate de paramedici şi una de pompieri asigurau fluenţa traficului, astfel încât ambulanţele să poată ajunge uşor acolo unde era nevoie de ele. Pelerinii fie îşi aduceau propria mâncare şi apă, fie o cumpărau pe preţuri exorbitante de la tarabele din zonă; toată lumea trebuia să plătească o taxă pentru colectarea gunoiului.

Căutătorii luminii cereşti aveau întotdeauna vehicule de teren pentru a se putea deplasa mai uşor pe pământul accidentat în urmărirea îngerului. Cei care-şi permiteau, conduceau singuri; ceilalţi se adunau în echipe de câte doi, trei sau patru. Neil nu vroia să fie pasager, dar nici să-şi asume responsabilitatea de a conduce un astfel de vehicul alături de alţi pelerini. Era posibil ca aceasta să fi fost ultima lui acţiune pe pământ şi vroia ca într-un astfel de moment să fie singur. Înmormântarea lui Sarah îl lăsase fără bani aşa că trebuise să-şi vândă tot pentru a putea cumpăra o camionetă bună: un pick-up, dotat cu cauciucuri mari şi suspensii foarte puternice.

Imediat cum ajunse acolo, Neil începu să facă tot ceea ce făceau şi ceilalţi căutători: să bată de-a lungul şi de-a latul locul sfânt, încercând să se familiarizeze cu topografia acestuia. Într-unul dintre aceste tururi prin jurul perimetrului, îl întâlni şi pe Ethan; acesta îi făcu semn să oprească şi să-i dea curent, căci îi murise bateria în timp ce se întorcea de la magazin. Neil îl ajută să-şi pornească

maşina şi apoi, la insistenţele lui Ethan, îl urmă la cortul lui pentru a lua cina cu el. Janice nu era acolo când sosiră ei, fiind plecată în vizită la nişte pelerini din corturile vecine. Neil ascultă politicos în vreme ce Ethan – care încălzea nişte mâncare semi-preparată deasupra unei butelii de campanie – îl puse la curent cu evenimentele care-l aduseseră acolo.

Când Ethan menţionă numele lui Janice, Neil nu-şi putu ascunde surpriza. Nu dorea câtuşi de puţin să-i vorbească sau să o întâlnească din nou, aşa că se scuză şi se pregăti să plece. Tocmai îi explica lui Ethan, care nu mai înţelegea nimic, că uitase că are ceva de făcut, când sosi Janice.

Era uimită să îl vadă pe Neil acolo, dar îl rugă să rămână. Ethan explică de ce îl invitase pe Neil la cină, iar Janice povesti cum îl întâlnise. Apoi l-a întrebat pe Neil ce îl adusese în locurile sfinte. Când el le-a zis că e un căutător de lumină, Ethan şi Janice imediat au încercat să îl facă să îşi schimbe planurile. S-ar putea să se sinucidă, îi spuse Ethan, şi existau alternative mai bune decât sinuciderea. Să vezi lumina cerească nu era răspunsul, îi spuse Janice; asta nu era vrerea Domnului. Neil le-a mulţumit scorţos, apoi şi-a luat la revedere şi a plecat.

În săptămânile de aşteptare care urmară, Neil îşi petrecu fiecare zi cercetând terenul; existau şi hărţi, actualizate după fiecare apariţie, dar nimic nu se compara cu a vedea terenul cu proprii ochi. Uneori întâlnea câte un căutător care era experimentat în condusul pe teren accidentat şi îi cerea – majoritatea căutătorilor de lumină erau bărbaţi – informaţii în legătură cu un anume dâmb sau tip de teren. Unii mai fuseseră de câteva ori acolo, dar nu avuseseră niciun succes şi nici nu suferiseră vreun eşec. Erau săritori şi explicau cui îi întreba cele mai bune modalităţi de a urmări un înger, dar nu vorbeau niciodată despre ei înşişi. Neil descoperi că toţi aveau un mod aparte de a vorbi, plin şi lipsit de speranţă în acelaşi timp şi se întreba dacă şi el vorbea la fel.

Ethan şi Janice îşi petreceau timpul făcând cunoştinţă cu alţi pelerini. Reacţiile acestora în ceea ce o privea pe Janice

erau amestecate: unii o considerau nerecunoscătoare, alţii generoasă. Cei mai mulţi considerau povestea lui Ethan interesantă, pentru că era unul dintre puţinii pelerini care căuta altceva decât o vindecare miraculoasă. Dar, în ciuda unor divergenţe, sentimentul care-i domina pe toţi era acela de camaraderie.

Neil făcea unul dintre de acum obişnuitele sale tururi, când nori negri începură să se adune în partea de sud-est a campusului, iar la radio se anunţă că un înger îşi făcuse apariţia. Opri maşina şi îşi puse nişte dopuri de vată în urechi şi o cască pe cap; până termină de făcut toate astea, fulgerele deveniseră vizibile şi un alt căutător anunţă prin radio că îngerul era Barakiel şi că se îndrepta spre nord. Neil o porni cu viteză maximă spre est, încercând să-i iasă în cale.

Nu ploua şi nici nu bătea vântul, dar cerul era străbătut de fulgere din ce în ce mai puternice. La radio, alţi căutători dădeau amănunte despre poziţia şi viteza cu care se deplasa îngerul. Neil se îndreptă spre nord-est pentru a-i ieşi chiar în faţă. La început, fu capabil să măsoare distanţa care-l separa de furtună, ghidându-se după timpul în care tunetul ajungea la el, dar în curând fulgerele deveniră atât de dese, încât nu mai putu ţine pasul cu ele.

Văzu maşinile altor doi căutători apropiindu-se. Conduceau paralel cu el, spre nord, pe o suprafaţă plină de cratere, sărind peste cele mici şi ocolindu-le pe cele mari. Fulgerele cădeau peste tot în jurul lor, dar veneau de undeva din sud, iar îngerul era chiar în spatele lui Neil şi se apropia cu rapiditate.

Chiar şi cu dopurile de vată în urechi, zgomotul era asurzitor. Neil simţea cum i se ridică părul pe tot corpul, din cauza electricităţii care plutea în aer. Se uita continuu în oglinda retrovizoare, încercând să vadă unde e îngerul şi întrebându-se cam cât de tare se putea apropia de acesta.

Viziunea lui crescu atât de mult încât nu mai reuşea să o distingă printre fulgere. Privind în oglinda retrovizoare, Neil îşi dădu seama că totul nu era, acum, decât un fulger imens, neîntrerupt şi care se ondula ca un şarpe. Mişcă

oglinda pentru a obţine o imagine mai clară şi descoperi şi sursa acelui fulger uriaş: o flacără mistuitoare, argintie, imensă, ce contrasta vizibil cu norii cenuşii: îngerul Bazakiel.

În acel moment, în timp ce Neil privea, fără reacţie, paralizat parcă şi transfigurat, impresionanta apariţie, maşina lui se lovi violent de o bucată de stâncă şi zbură câţiva metri prin aer. La aterizare maşina se izbi de un alt bloc de piatră, forţa impactului concentrându-se pe partea stângă, unde maşina se turti ca o folie de aluminiu. O parte a blocului de piatră pătrunse în maşină, îi fractură ambele picioare lui Neil şi îi tăie artera femurală stângă. Încet, Neil începu să piardă sânge şi să se îndrepte spre o moarte iminentă.

Nu încerca să se mişte; nu simţea nimic, dar ştia instinctiv că şi cea mai mică mişcare i-ar putea provoca dureri îngrozitoare. Îi era foarte clar că era blocat în maşină şi că nu ar mai fi fost în stare să-l urmărească pe Bazakiel, chiar dacă nu ar fi fost în situaţia asta. Neputincios, nu putea decât să urmărească valul de lumină îndepărtându-se.

Izbucni în plâns. Era cuprins de sentimente amestecate, de regret şi de autocompătimire şi de furie că fusese atât de prost să creadă că o astfel de încercare ar putea reuşi. S-ar fi rugat să poată să o ia de la început, ar fi promis să încerce să-şi petreacă restul zilelor învăţând să-L iubească pe Dumnezeu dacă ar fi avut şansa să rămână în viaţă, dar Neil ştia că rugile sale erau în van acum şi că era singurul vinovat pentru toate acestea. Îşi ceru scuze lui Sarah pentru că ratase şansa de a fi din nou împreună cu ea, pentru că-şi mizase viaţa la ruletă în loc să aleagă drumul mai greu. Se rugă să-l înţeleagă că făcuse toate astea doar pentru ea şi spera ca el să-l ierte.

Printre lacrimi, văzu o femeie alergând spre el şi o recunoscu: era Janice Reilly. Îşi dădu seama că maşina lui se afla la mai puţin de două sute de metri de cortul ei şi al lui Ethan. Dar nici ea nu-l mai putea ajuta acum; simţea cum sângele i se scurge din corp şi era conştient că nu

avea să reziste până la venirea echipelor de salvare. I se păru că Janice îl strigă, dar în urechi încă îi răsunau tunetele asurzitoare de mai devreme. Îl văzu şi pe Ethan venind în fugă, în spatele lui Janice, către maşina lui.

Apoi văzu o rază puternică de lumină şi Janice căzu la pământ de parcă ar fi fost secerată. La început crezu că Janice fusese trăsnită de un fulger, dar acestea încetaseră de ceva vreme. Numai când o văzu ridicându-se în picioare şi observă că faţa îi era arsă, Neil înţelese că Janice fusese atinsă de lumina cerească.

Privi în sus, dar nu văzu decât norii cenuşii. Nici urmă de lumină. Avea impresia că Dumnezeu îşi bate joc de el, nu numai arătându-i, de aproape, premiul pentru care-şi pierduse viaţa dar şi dând acel premiu unei persoane care nu avea nevoie de el şi care nici măcar nu şi-l dorea. Dumnezeu deja irosise un miracol cu Janice şi acum îl irosea şi pe al doilea.

Exact când se gândea la asta, o altă rază de lumină cerească trecu printre nori şi-l trăsni pe Neil, aşa cum stătea blocat în camionul său.

Ca o mie de ace hipodermice, raza îi străpunse pielea şi i se duse direct în oase. Lumina îi luă vederea pe loc, transformându-l într-o fiinţă oarbă, care niciodată nu se bucurase de darul vederii şi care nici măcar nu şi-l dorise. Şi, făcând asta, Dumnezeu îi arătă lui Neil toate motivele pentru care trebuia să-L iubească.

Iubirea lui pentru El era dincolo de orice formă de dragoste pe care ar fi putut-o simţi o fiinţă omenească pentru alta. A spune că era dragoste necondiţionată era o greşeală, căci până şi cuvântul „necondiţionat”

presupunea conceptul de „condiţie”, iar pentru el aşa ceva era acum de neînţeles; orice fenomen din Univers devenise în acel moment doar un alt motiv pentru a-L iubi pe Dumnezeu. Nicio situaţie, niciun obstacol nu-l mai puteau opri să-I fie recunoscător pentru dragostea care-i inundase întreaga fiinţă. Neil se gândi la durerea care-l condusese spre sinucidere, la groaza şi suferinţa pe care o trăise Sarah înainte să moară şi, cu toatea astea, îl iubea pe

Dumnezeu, nu în ciuda suferinţelor pe care le trăise, ci dimpotrivă, tocmai datorită acestora.

Renunţase la toată furia care-l măcinase până atunci, la îndoieli şi la nevoia de a afla răspunsuri. Era recunoscător pentru toată durerea pe care o îndurase, contrariat că nu reuşise să înţeleagă că acea durere fusese de fapt un dar de la El, şi fericit că acum putea să înţeleagă toate acestea cu o claritate de cristal. Înţelesese în sfârşit că viaţa era un dar de nepreţuit şi nemeritat, căci până şi cei mai virtuoşi nu erau demni de a ajunge să trăiască pe pământ.

Pentru el, misterul fusese rezolvat căci pricepuse că în viaţă iubirea înseamnă totul, chiar şi durere, sau mai ales durere.

Aşa că după câteva minute, când în cele din urmă corpul lui Neil se golise de sânge, el era cu adevărat pregătit să fie mântuit.

Chiar şi aşa, Dumnezeu îl trimise drept în Iad.

* * *

Ethan asistă la toată scena. Îi văzu pe Janice şi pe Neil orbiţi de lumina cerească şi văzu dragostea pioasă de pe feţele lor oarbe. Văzu cum cerul se înseninează şi Soarele răsare din nou. Îl ţinuse pe Neil de mână în aşteptarea paramedicilor, până acesta îşi dădu ultima suflare şi apoi văzu cum sufletul acestuia se înalţă spre Cer pentru o clipă şi apoi o ia în jos, direct spre Iad.

Janice nu a văzut nimic, căci ochii ei erau arşi. Ethan a fost singurul martor. Asta l-a făcut să înţeleagă că acesta fusese, de fapt, planul lui Dumnezeu pentru el: să o urmărească pe Janice Reilly până acolo şi să vadă ceea ce ea nu mai era în stare.

Când s-au întocmit statisticile pentru apariţia lui Barakiel, s-au constatat zece victime, şase printre căutătorii de lumină şi patru printre pelerinii obişnuiţi. Nouă pelerini s-au vindecat miraculos, iar singurii care văzuseră lumina cerească au fost Janice şi Neil. Nu s-au întocmit statistici şi cu numărul pelerinilor cărora viaţa li s-a schimbat radical, dar Ethan s-a considerat unul dintre aceştia.

La întoarcerea acasă, Janice şi-a reînceput discursurile, doar că acum subiectul se schimbase. Nu mai vorbea de faptul că oamenii cu handicap au resursele necesare pentru a-şi depăşi limitele ci, la fel ca toţi cei orbiţi de lumina cerească, de frumuseţea de neîndurat a lui Dumnezeu. Mulţi dintre cei care până atunci o admiraseră, fură dezamăgiţi de schimbarea ei, simţind că-şi pierduseră liderul spiritual. Atunci când Janice vorbea de forţa pe care trebuie să o aibă o persoană bolnavă, mesajul ei era rar, acum că devenise doar o altă oarbă, mesajul ei era banal, cunoscut deja de toată lumea. Dar Janice nu şi-a făcut niciodată griji în legătură cu numărul tot mai mic de adepţi care veneau la conferinţele ei, căci ea credea din toată inima în ceea ce predica.

Ethan renunţă la slujba de bibliotecar pentru a-şi putea povesti experienţele. Soţia lui, Claire, nu fu de acord cu noua lui misiune şi în cele din urmă îl părăsi, luând şi copiii cu ea, dar asta nu îl opri pe Ethan de pe noul lui drum. Îşi câştigă un număr important de adepţi, povestind despre ceea ce i se întâmplase lui Neil. Le spunea oamenilor că nu se mai pot aştepta la dreptate după moarte, la fel cum nu se pot aştepta la aşa ceva în viaţa pe Pământ; nu făcea asta pentru a-i îndepărta de Dumnezeu ci dimpotrivă, îi încuraja să-L iubească şi mai mult. Le explica insistent că nu trebuie să-L iubească doar dintr-un anume interes înţeles greşit, ci că trebuiau să-L iubească indiferent care ar fi fost intenţiile Lui. Dumnezeu nu e drept, spunea el, Dumnezeu nu e bun, Dumnezeu nu cunoaşte mila şi, dacă veţi înţelege asta, vă veţi apropia de adevărata credinţă.

Cât despre Neil, deşi nu avea habar de predicile lui Ethan, el ar fi fost întrutotul de acord cu ele. Sufletul lui pierdut reprezenta exact chintesenţa învăţăturilor lui Ethan.

Pentru cei mai mulţi dintre locuitorii săi, Iadul nu e foarte diferit de Pământ; principala pedeapsă a celor de aici e regretul de a nu-L fi iubit îndeajuns pe Dumnezeu cât au fost vii, şi nu sunt puţini cei care îndură acest regret destul de uşor. Dar, pentru Neil, Iadul nu seamănă deloc cu ceea ce a trăit el pe Pământ. Corpul său etern are ambele

picioare sănătoase, dar de-abia e conştient de asta; ochii şi-au recăpătat vederea, dar nu mai suportă să-i deschidă. La fel cum lumina cerească l-a făcut conştient de prezenţa lui Dumnezeu în toate lucrurile de pe Pământ, la fel e acum foarte conştient de absenţa Lui din Iad. Tot ce atinge, vede sau aude îi provoacă nelinişte, dar, spre deosebire de Pământ, unde această durere e o formă de iubire din partea lui Dumnezeu, aici e consecinţa absenţei Lui. Neil trăieşte o angoasă incomparabil mai mare decât cea pe care a simţit-o pe Pământ, dar singurul lui răspuns e iubirea faţă de Dumnezeu.

Neil încă o iubeşte pe Sarah şi îi e mai dor de ea ca niciodată, iar gândul că a fost atât de aproape de a o reîntâlni îi face suferinţa şi mai greu de îndurat. Ştie că faptul că a ajuns în Iad nu e o consecinţă a ceea ce a făcut; ştie că nu există niciun motiv sau vreo cauză ascunsă pentru asta. Dar nimic din toate acestea nu-i poate schimba iubirea neţărmurită pe care o simte pentru Dumnezeu. Chiar dacă ar exista vreo şansă să fie admis în Rai şi suferinţa sa să înceteze, nu i-ar păsa; dorinţa aceasta l-a părăsit demult.

Neil e conştient şi de faptul că, deşi el îl iubeşte aşa de mult pe Dumnezeu, El nu-l iubeşte deloc. Nici măcar asta nu-i ştirbeşte dragostea, căci iubirea necondiţionată nu cere nimic, şi cu atât mai puţin reciprocitate.

Şi, deşi e de mulţi ani în Iad, fără Dumnezeu, el Îl iubeşte în continuare. Aceasta e adevărata credinţă.

———————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Hell is the Absenee of God” by Ted Chiang

Sci-Fi
magazin
www.sci-fi.ro

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin